

1971 சூலை 8]

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : அதுபற்றி தனிக கேள்வி போட்டால் விவரங்கள் தரலாம்.

DR. H. V. HADDE : Sir, is it not a fact that after we got rid of the trams, we are not able to solve the transport problem? Now that the Engineer--Minister has come into the field, may I know what concrete steps he is going to take to solve the awful transport problem especially in view of the fact that we do not have trams and consequently a considerable amount of transport facilities has been cut down?

THE HON. THIRU S. RAMACHANDRAN : The contention of the hon. Member that the services rendered by the State Transport are not sufficient, is not correct because we have taken long term as well as short term measures. As regards long term measures, a Maintenance Wing has been organised with the assistance of an Assistant Engineer of Ashok Leyland who has been studying the various aspects of the matter including the staff pattern and the way in which the depot has to be organised. According to it, each depot will have about 100 vehicles which will be divided into four groups of 25 vehicles each and these 25 vehicles also will be sub-divided into 12 and 13 so that 12 vehicles will form one group and it will be maintained by the Maintenance Wing. As regards traffic, we have recently constituted a Committee with Prof. Ayyaswami, Head of the Department of Traffic Engineering, Guindy, to be assisted by one Deputy Director from the Transport Department and another officer from the Statistical Wing so that the traffic intensity in the various routes and different regions and the traffic intensity in the various timings of the day can be rationalised and effective and optimum use of the vehicles can be made. To-day, I think out of about 1,000 buses only 123 buses are under repairs and we all hope to achieve cent per cent efficiency by August 31st.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வினாக்கள்—விடைகள் முடிவுற்றன.

[குறிப்பு: ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் வெள்ளிக்குறி (\*) இடப் பட்டிருந்தால், உறுப்பினரால் அவ்வுரை சரி பார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.]

## 2. அரசினர் தீர்மானம்.

காவிரி நீர்த் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத் தடை செய்வதன் அவசியம் குறித்தும்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றிருந்த காலத்தில் இந்த மாநிலத்திற்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்கிற ஒரு வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து அனைத்துக் கட்சியினுடைய

1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

அமோகமான ஆதரவோடு அந்தத் தீர்மானம் இங்கே நிறைவேற்றப் பட்டது. நாட்டுக்குப் பெயர் தேவை என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இன்று அந்த நாட்டினுடைய எதிர்கால வாழ்வு பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்காகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் எதிர் காலத்திலே வளம் இழந்து, வாழ்விழந்து நிற்கக்கூடிய பயங்கரமான சூழ்நிலையில் இருந்து அவர்களை விடுவிப்பதற்காக இந்த தீர்மானத் திற்கு அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களுடைய கூட்டத்தில் வடிவம் அமைக்கப்பட்டு இந்த மாமன்றத்தில் உங்கள் அனுமதியோடு நான் அதை வைத்திட முன் நிற்கிறேன்.

“தமிழ்நாடு, மைசூர் அரசுகளுக்கிடையே 1892, 1924-ஆம் ஆண்டுகளில் கையெழுத்தான ஒப்பந்தங்களின் விதிகள் அனைத்தையும் மீறி மைசூரில் ஹேமாவதி, கபினி, ஹரங்கி, சொர்னாவதி அனைத் திட்டங்களையும் வேறு சில முக்கிய அனைத் திட்டங்களையும் அவைகளுக்கான திட்ட விவரங்களைப் பற்றித் தமிழ் நாடு அரசுக்கு மைசூர் அரசு முறைப்படி முன்னதாக அறிவித்து, தமிழ் நாடு அரசின் முன் ஒப்புதல் பெறாமலும், இந்திய அரசின் அனுமதியை முன் கூட்டியே பெற்றுக் கொள்ளாமலும், இதனால் இந்திய ஒருமைப் பாட்டுக்கு ஊறு நேரிடுவதுபற்றிப் பொருட்படுத்தாமலும் தன் போக்கில் நிறைவேற்றி வருவது குறித்து இப் பேரவை தனது ஆழ்ந்த கவலையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

காவிரி ஆற்றின் கீழ்ப் பகுதிகளில் உள்ள உழவர் பெருமக்களின் பாசன உரிமைகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பேராபத்தைக் கருதி, 1956-ம் ஆண்டு மாநிலங்களுக்கிடையிலான நீர்த் தகராறுகள் சட்டத்தின் கீழ் முறையாக அமைக்கப்பட்ட நடுவர் மன்றம் ஒன்றிற்குக் காவிரி நீர்த் தகராறைத் தீர்ப்புக்கு விடுமாறு தமிழ் நாடு அரசு 1970 பிப்ரவரித் திங்களிலேயே இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் கூட, தமிழ்நாட்டிற்குத் தொன்றுதொட்டு ஏற்பட்டு வந்துள்ள பரம்பரைப் பாசன உரிமைகள் பாதிக்கப்படும் வகையில் இந்திய அரசு தமிழ் நாட்டின் வாழ்வுக்கு மிகவும் இன்றியமையாத இப் பிரச்சினை குறித்து உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்காமல் அளவு கடந்து கால தாமதம் செய்து வருவதை கண்டு இம் மன்றம் தனது ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

இதில் இந்திய அரசு மேலும் காலந் தாழ்த்தினால், மைசூர் அரசு தனது திட்டங்களை விரைவுபடுத்தி அவற்றைக் கட்டி முடிக்கும் விரும்பத் தகாத விபரீத நிலை உருவாவதற்கே அது வழி கோலு மென்றும், அதனால் பன்னெடுங் காலமாகத் தமிழ் நாடு அனுபவித்து வந்த பாசன உரிமைகள் பறி போய்விடும் என்றும் இப்பேரவை பெரிதும் அஞ்சுகிறது.

வேதனைமிக்க இத்தகைய சூழ்நிலையில், இந்திய அரசு 1956-ஆம் ஆண்டு மாநிலங்களுக்கிடையேயான நீர்த் தகராறுகள் சட்டத்தின் கீழ் நடுவர் மன்றம் ஒன்றை அமைத்து: இத் தகராறுகளுக்குத் தொடர்புள்ள தரப்பினர் அனைவருடைய நலன்களையும் கருதித் தமிழக அரசு ஏற்கனவே கேட்டுக்கொண்டுள்ளபடி காவிரி நீர்த் தகராறை அம் மன்றத்தின் தீர்ப்பிற்கு விட்டு நியாயம் வழங்குமாறும்



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

நடுவர் மன்றம் இத் தகராறு குறித்து ஆய்ந்து முடிவு செய்து தனது தீர்ப்பை அளிக்கும் வரையில் மைசூர் அரசு தன் போக்கில் மேற் கொண்டுள்ள இத் திட்டங்களைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றக் கூடாதென அதற்குக் கட்டளையிடுமாறும், இந்திய அரசை இப் பேரவை வலியுறுத்துகிறது.” \*

தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டுக்கே உரிய பண்போடும், தமிழ்நாட்டு மக்கள் இந்திய ஒருமைப்பாட்டில் கொண்டிருக்கிற சிறப்பான நம்பிக்கையின் அடிப் படையிலும் எள்ளளவும் பிற மாநில மக்களுக்கும் நமக்குமிடையே பகை உணர்வுகள் தோன்றக் கூடாது என்ற உணர்ச்சியோடும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளதாகும்.

காவிரி நதியில் தமிழ்நாட்டுக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்து வருகிற பாத்ர உரிமைகள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய இன்றி யமையாத நோக்கமாகும்.

காவிரி நதி இந்தியாவிலே இருக்கிற மிகப் பெரிய நதிகளில் நான்காவது நதியாகும். கிட்டத்தட்ட 804 கிலோ மீட்டர் நீளமுள்ள இந்த ஆறு தமிழ்நாட்டில் மாத்திரம் 321 கிலோமீட்டர் அளவுக்கு ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆற்றில் மைசூர் மாநிலத்தின் வடக்குப் பகுதியில் இதனுடைய துணை நதிகளாகிய ஹேமாவதி, ஸோகபவானி, ஹரங்கி, சிம்ஸா, அர்க்காவதி, லட்சுமண தீர்த்தம், கபிணி, கவர்ணாவதி ஆகிய துணை ஆறுகளும் கலந்து, இவைகள் எல்லாம் காவிரியோடு கலக்கும் வரை தனித்தனிப் பெயர் கொண்டிருந்தாலும் காவிரியோடு கலந்தவுடன் காவிரி என்கிற ஒரே பெயரோடு விளங்கிக் கொண்டிருப்பதை வரலாறு கூறுகின்றது. அந்த நதியில் தமிழகத்திற்குரிய பங்கு, தமிழர்களுடைய உரிமைகள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக தமிழகம் உரிமைக் குரல் கொடுத்த நேரத்தில் எல்லாம் அன்றையதினம் ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் தலையிட்டு 1892-ஆம் ஆண்டு ஒரு முறையும், 1924-ஆம் ஆண்டில் ஒரு முறையும் இரண்டு ஒப்பந்தங்கள் செய்துகொள்ளப் பட்டன.

இந்த இரண்டு ஒப்பந்தங்களிலும் குறிப்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகள் கிருஷ்ணராஜசாகர் அணை இயங்குவது காவிரி டெல்டா பாசனத்திற்கு எந்தவிதத்திலும் குந்தகம் விளைவிக்குமாறு குறுக்கிட்டுவிடக் கூடாது என்பதாகும். இரண்டா வது தமிழக மேட்டூர் அணை 3 லட்சத்து 60 ஆயிரம் ஏக்கருக்குப் பாசன வசதிக்குக் குந்தகம் ஏற்படாத வகையில் மைசூர் அரசு அணைகள் கட்ட விரும்பினால் தமிழக அரசின் முன் சம்மதம் பெற்றே கட்ட வேண்டும். தமிழக அரசின் முன் சம்மதம் இல்லாமல் மைசூர் அரசு எந்தவித அணைகளையும் கட்டிவிடக் கூடாது. உத்தேசித்திருக் கிற திட்ட விவரங்கள் முழுமையையும் தமிழக அரசுக்கு அளிக்க

\* 305-21-ம் பக்கங்களில் “காவிரி நீர் குறித்து மைசூர் மாநிலத்துடன் உள்ள தகராறு” என்ற சிறு வெளியீடு இரண்டாவது இணைப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

வேண்டும். அணை கட்டுவதில் வேலை தொடங்குவதற்கு முன்பு தமிழக அரசின் ஒப்புதல் பெற்றாக வேண்டும் என்பதாகத் தமிழகத் தின் பாசனத்திற்குத் தண்ணீர் வருகிற அளவு பாதிக்கப்படக் கூடாது என்கிற நோக்கத்தில் அமைந்துள்ள ஷரத்துக்கள் அடங்கிய அந்த ஒப்பந்தங்கள் மீறப்படக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறதென்பது தமிழகத் திற்கு அதிர்ச்சி தருகின்றது.

இதில் ஹேமாவதி அணை கட்ட வேண்டுமென்று 1964-ம் ஆண்டு மைசூர் அரசால் தயாரிக்கப்பட்டு அது வெளியிடப்பட்டது. அந்தத் திட்ட அறிக்கையை மைசூர் அரசு பெற்றுக் கொண்ட பிறகு 1968-ல் ஹேமாவதி அணைக்கான அடிக்கல் நாட்டு விழாவினை மைசூர் மாநில முதல்வர் அவர்கள் நடத்தி வைத்தார்கள். அந்தச் செய்தி தமிழக அரசுக்குக் கிட்டியதும் உடனேயே தன் மறுப்பை வெளியிட்ட தோடு மாத்திரம் இல்லாமல் மத்திய அரசு உடனடியாகத் தலையிட்டு நல்ல தீர்வினைக் காணவேண்டுமென்று 1968-ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசை தமிழக அரசு வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டது.

அப்படிக் கேட்டுக் கொண்டதற்கேற்ப, மத்திய அரசு 1968-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் தமிழ் நாட்டு அரசுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தமிழகத்தோடு இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு காணுகிற வரையில் திட்டத்தை மேற்கொள்ள வேண்டாம் என்று மைசூருக்கு மத்திய அரசு தெரிவித்திருக்கிறது, என அந்தக் கடிதத்திலே மத்திய அரசு நமக்குக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இதற்கிடையிலே கபினி நதியில் 1959-ஆம் ஆண்டு 2½ கோடி ரூபாய் செலவில் ஒரு சிறிய அணை கட்டுவதற்கான ஒப்புதலைப் பெற்று, அப்படி 2½ கோடி ரூபாய் செலவில் கட்டுவதாக இருந்த அணையை இப்போது 25 கோடி ரூபாய் அணைத் திட்டமாக மாற்றி அந்த வேலையையும் அவர்கள் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். கபினி மாத்திரமல்லாமல், சொர்ண வதியில் ஒரு அணைக்கட்டுத் திட்டத்தை அவர்கள் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். குடகு பகுதியில் லட்சுமணதீர்த்தம் நதியிலும் ஒரு அணைக்கட்டுத் திட்டத்தை தொடங்கி இருக்கிறார்கள். ஆக, கபினி, ஹரங்கி, சொர்ணவதி, இன்னும் வேறு பல உபநதிகளில் காவிரி யோடு கலக்கிற உப நதிகளிலேயெல்லாம் பாசனத் திட்டங்களுக்காக அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை அவர்கள் இன்றைக்குத் தொடங்கி அந்த வேலைகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதிலே இந்த லட்சுமணதீர்த்தம் என்ற நதி குடகு தனி மாநிலமாக இருந்தபோது அந்தத் தனி மாநிலமான குடகிலே இந்த லட்சுமண தீர்த்தம் நதியில் ஒரு அணை கட்டுவதாக 1943-ம் ஆண்டு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டது. அப்படி குடகு மாநிலத்தில் லட்சுமண தீர்த்தம் அணை கட்டப்படுமானால் மைசூர் மாநிலம் பாதிக்கப்படும் என்று மைசூர் அரசு ஆட்சேபம் தெரிவித்தது. அந்த ஆட்சேபத்தை முன்னிட்டு அப்போதிருந்த பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உடனடியாக இந்தப் பிரச்சனையில் தலையிட்டு குடகு மாநிலத்தில் மைசூருக்கு விரோதமாக மைசூரினுடைய பாசனத்தை பாதிக்கக்கூடிய அளவிலே லட்சுமண தீர்த்தத்தில் கட்டுவதாக இருந்த அணையைக் கட்டுவது கூடாது என்று அதைத் தடுத்து



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

விட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட குடகு மாநிலம் இன்றைக்கு மைசூர் மாநிலத்தோடு இணைக்கப்பட்டு விட்டது. அவர்கள் ஹரங்கி அணைக் கட்டு திட்டத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆக, அவர்களுடைய மாநிலம் பாதிக்கப்படும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு மேலே உள்ள குடகு தனி மாநிலமாக இருந்த நேரத்தில் அங்கே கட்டப்பட இருந்த லட்சுமண தீர்த்தம் அணைக்கட்டைத் தடுப்பதற்கு மைசூர் அரசுக்கு உரிமை இருந்தது. அதே அடிப்படையில் தான் இன்றைக்கு நம்முடைய மாநிலம் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதற்காக நம்முடைய பரம்பரை பாத்தியதைகள், நம்முடைய உரிமைகள், நம்முடைய பாசன வசதிகள் இவைகளுக்காக 1892-ம் ஆண்டு 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களின்படி நமக்குத் தரவேண்டிய லிமிட் ஃப்ளோ குறையைக் கூடாது என்பதற்காகத் தான் இன்றைக்கு மைசூர் அரசு கட்டுகிற ஹெமாவதி, சுபினி, ஹரங்கி, சொர்ணவதி போன்ற அணைக் கட்டுத் திட்டங்களை இன்றைக்கு ஆட்சேபிக்கிறோம்.

இதையே பல முறை சட்டப் பேரவையில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். இந்த அணை கட்டுவதையே நாம் மறுக்கிறோம் என்பதல்ல பொருள். இந்த அணைகளை அவர்கள் கட்டுவதானால் அதற்கான விவரங்கள் நமக்குத் தரப்பட்டாக வேண்டும். இந்த அணைகளை எழுப்புவதன் மூலமாக நமக்கு—தமிழ் நாட்டிற்கு—தரப்பட வேண்டிய தண்ணீர் அளவு பாதிக்கப்படக் கூடாது; அதற்கான உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டு உள்ளது. ஆனால் நிலைமை என்ன? ஒப்பந்தத்தில் இருப்பது போல நமக்கு விவரங்கள் அளிக்கப்படவில்லை. நமக்கு விவரங்கள் அளிக்கப்படாதது மாத்திரமல்ல. மத்திய அரசினுடைய முன் அனுமதியும் பெறப்படவில்லை. இந்த இரண்டுமில்லாமல் இன்றைக்கு மைசூர் அரசு தீர்மானத்திலே நாம் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல, தன் போக்கில் இந்த அணைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வருகின்றனர்.

இந்த ஹரங்கியைப் பற்றி மாத்திரம் சொல்கிற நேரத்தில் இது பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத ஆறு, ஒப்பந்தத்தில் வராத ஆறு என்று சொல்கிறார்கள். இங்கே தான் நம்முடைய வாதம் வலுவடைகிறது. ஒப்பந்தத்தில் வராத ஆறு, ஆகவே நாங்கள் விவரங்களைக் கொடுக்க முடியாது என்று கூறுகிறார்களே, ஒப்பந்தத்தில் வராத ஆறுக்கு விவரங்கள் இல்லையென்றால் ஒப்பந்தத்தில் இருக்கிற ஆறுகளுக்கு விவரங்களை அறிவித்தாக வேண்டும் என்பதை அவர்களை அறியாமலே ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த ஆறுகளில் கட்டப்படுகிற அணைகளுக்கான விவரங்களை அறிவித்தார்களா என்றால் இல்லை. விவரங்களை அறிவிக்காமல், பேச்சுவார்த்தைகள் எதிலுமே சந்தித்து விவாதிக்காமல், மத்திய அரசினுடைய முன் அனுமதி பெறாமல் நடைபெறுகிற இந்தக் காரியத்தை, 1968-ம் ஆண்டு மைசூரினுடைய முதலமைச்சர் திரு. வீரேந்திர பாடில் அவர்கள் அடிக்கல் நாட்டு விழா என்றைக்கு நாட்டினாரோ, அதைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் அதை ஆட்சேபித்து வந்திருக்கிறது. அப்படி ஆட்சேபித்து வந்த நேரத்திலேயெல்லாம் தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் இதிலே கட்சி சார்பற்ற முறையில் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களைக் கூட்டி வைத்து நிலைமைகளை விளக்கி அவர்களுடைய அரிய

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

கருத்துக்களையெல்லாம் பெற்று எவ்வொரு முறையும் மைசூர் முதல்வரோடோ, கேரள முதல்வரோடோ அல்லது திரு. கே. எஸ். ராவோடு பேசுகிற நேரத்திலோ அப்போதெல்லாம் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களைக் கூட்டி முடிவுகள் எடுக்கப்பட்ட அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வகையிலே இந்த அரசுக்கு அனைத்துக் கட்சிகளினுடைய தலைவர்கள் அனைவரும் தங்கள் அன்பான ஒத்துழைப்பு தமிழ் நாட்டு மக்களின் நலனை உத்தேசித்துத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் இதய பூர்வமான பாராட்டுதலை டீக்க அரசின் சார்பாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த நிலைமையில் நாம் கடைசியாக அனைத்துக் கட்சிகளுடைய தலைவர்களுடைய கூட்டத்தை கோட்டையில் கூட்டினோம். இந்தக் கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள், நாம் மத்திய அரசு இதிலே காட்டுகிற நிதானப் போக்கை, ஏறத்தாழ 18 மாத காலமாகக் காட்டுகிற நிதானப் போக்கை, கண்டிக்கிற வகையிலே தமிழ் நாடு முழுவதும் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களுடைய கூட்டத்தை நடத்துவது என்பது ஒரு தீர்மானம். தமிழகத்தினுடைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் டில்லிப் பட்டினத்தில் இந்தியாவினுடைய தலைமை அமைச்சர் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்களைச் சந்தித்து நம்முடைய தமிழ் நாட்டின் எதிர்காலத்தினுடைய நிலைகளையெல்லாம் விவரமாக விளக்கியும், மைசூர் மத்திய அரசினுடைய ஒப்புதலைப் பெறாமல் தமிழ் நாட்டிற்கு விரோதமாக அனைகளைக் கட்டுவதை உடனடியாக நிறுத்தி வைக்குமாறு முறையீடு ஒன்றைத் தரவேண்டுமென்பது இரண்டாவது தீர்மானம். மூன்றாவது, இன்றைக்கு மாநில சட்டப் பேரவையிலும், மேலவையிலும் இந்த அனைகள் கட்டுகிற விஷயத்திற்காகத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதாகும். இதிலே இரண்டினை நாம் செய்து முடித்திருக்கிறோம். தமிழ் நாடு முழுவதும் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் கலந்து கொண்ட கண்டனக் கூட்டங்கள் மிக எழுச்சி நிறைந்ததாக, உணர்ச்சி மிக்கதாக, உருக்கம் கலந்ததாக நடைபெற்று முடிந்திருக்கின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இந்திய தலைமை அமைச்சரை டில்லியில் அவருடைய இல்லத்தில் கண்டு நம்முடைய நியாயமான உரிமைகளை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது மூன்றாவது கட்டமாகத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் ஏற்கெனவே முடிவு செய்தவாறு இந்த மாமன்றத்திலே நிறைவேற்றுவதற்கு இங்கே நாம் கூடியிருக்கிறோம். ஆகவே, இதிலே எந்தவிதமான கட்சி மாச்சரியங்களுக்கும் நிச்சயமாக இடம் கிடையாது. எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் தமிழர்களாகக்கூட அல்ல, தமிழ் நாட்டுக் காரர்கள் என்ற நிலைமையில், தமிழ் நாட்டின் வருங்காலம் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்ற அளவில் அனைவரும் பங்கு பெற்றிருப்பதை உள்ளபடியே பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த வகையில் பங்கு பெற்று ஒத்துழைத்து வருகிற அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்கள் மேலும் இந்த அரசுக்கு ஒத்துழைப்புத் தருவார்கள்



காலிரி நீர் தகராறுகளை நவீன மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடெல் குறித்தும், 243  
மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத்  
தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

என்கின்ற நிறைந்த நம்பிக்கையோடு இந்தத் தீர்மானத்தை இந்தப் பேரவையின் முன் நான் முன்மொழிந்து இந்த அளவிலே அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் முன்மொழிந்துள்ள தீர்மானம் இப்பொழுது பேரவையின் முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்படுகிறது.

\* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவர் அவர்களே, 1955-க்குப் பின்னாலே தமிழகத்திற்கு நாடு தழுவிய ஒரு பெரும் பிரச்சனை இப்போது மீண்டும் வந்திருக்கிறது. 1955-இலே தமிழகத்திற்குச் சேர வேண்டிய பகுதிகள் சில மாநில புனரமைப்பின்போது சேர்க்கப் படாமையக்காக இந்த மாநிலத்திலே தமிழகத்தின் நலன்களைப் பேணிக் காப்பதில் அக்கறை கொண்ட அத்துனை கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு பெரும் போராட்டத்தை நடத்த வேண்டியிருந்தது. மீண்டும் இப்போது தமிழகத்தின் 4 கோடி மக்களுடைய நெற்களஞ்சியங்கள் வரண்டு போகாமல் பாதுகாக்க ஒரு போராட்டத்தில் இறங்க வேண்டிய நிலைமைக்கு தள்ளப்பட்டு வருகிறோம் என்று கருதுகிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் நம்முடைய நிலையின் நியாயத்தை மிக அழகாக எடுத்துரைத்தார்கள். இங்கே கேட்பது புதிய கோரிக்கை எதுவும் அல்ல. ஏற்கெனவே 1924-ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்டுவிட்டது. அப்படி மைசூர் அரசுக்கும் அன்றைய சென்னை அரசுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்ட உடன்படிக்கையின் அடிப்படையிலே அந்த உடன்படிக்கையை மீறுது அந்த அரசு நடந்துகொள்ள வேண்டும். நடந்துகொள்ள மத்திய அரசு நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறோம்.

இப்போது மைசூர் அரசு இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு விரோதமாக ஹேமாவதி, கபின், ஹரங்கி, சொர்ணவதி போன்ற நதிகளில் அணைகளைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இதனாலே தமிழகத்திற்குக் கிடைக்கிற நீர் பெருமளவு பாதிக்கப்படும். பாதிக்கு மேலே குறைந்துவிடும் என்பதிலே யாருக்கும் சருத்து வேற்றுமையில்லை. மத்திய அரசுக்கும் இதிலே சருத்து வேற்றுமை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காரணம் முதலமைச்சர் குறிப்பிட்டார்கள் 1968-ல் அவர்கள் மைசூர் அரசுக்குத் தெரிவித்து இருப்பதாக, இந்தப் புதிய அணைகள் கட்டுவதை நிறுத்திவைக்க வேண்டுமென்று மைசூர் அரசுக்கு மத்திய அரசு தெரிவித்து இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படியானால் நம்முடைய நியாயத்தை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் அதற்குப் பொருள். ஆனாலும் மைசூர் அரசு, மத்திய அரசிலுடைய ஆலோசனைகளை ஏற்காது, தொடர்ந்து அணைகளைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இதனாலே பாதிக்கப்படுகிறோம்.

1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் 15-வது ஷரத்திலே இதுபோன்ற தகராறு எழுமானால் அதனை நவீன தீர்ப்புக்கு விடவேண்டுமென்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மைசூர் அரசு கிருஷ்ணராஜசாகரத்தில் அணை கட்டிக்கொள்வதற்கு இந்த சென்னை அரசின் ஒப்புதலைப் பெற்றிருக்கிறது. அதற்குப் பல நிபந்தனைகளையும் அது ஒப்புக்

244 காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும்,  
மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத்  
தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 சூலை 8]

கொண்டிருக்கிறது. ஏதேனும் புதிதாக அணை கட்டிக்கொள்ள சென்னை அரசின் அனுமதியைப் பெற வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. 1,10,000 ஏக்கருக்கு மேல் காவேரி நீரைக் கொண்டு பாசனத்திற்கு வழி செய்யக் கூடாதென்று வரையரை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனையும் மீறி மைசூர் அரசு செய்து வருகிறது என்று சொன்னால் அதுபற்றி நாம் தீவிர நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இதனைச் சொல்லும்போது நான் ஒன்றைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. இதுபோன்ற பிரச்சினைகள் நம்முடைய மாநிலத்தில் மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு மாநிலங்களுக்கிடையேயும் எழுந்துகொண்டிருக்கின்றன. எல்லைகளைப் பிரிப்பதிலோ, நதி நீரைப் பங்குபடுவதிலோ சர்ச்சைகள் எழுந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் மத்திய அரசு அந்தப் பிரச்சினைகளின் தராதரத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடாமல் அரசியல் கண்ணோட்டத்துடன் மதிப்பிடுகின்றது. இன்றைக்கு இந்தப் பிரச்சினையிலே மத்திய அரசு மெத்தனமாக இருக்கின்றது. அதனைச் சொன்னால் திரும்பத் திரும்ப அது நம்முடைய கோரிக்கையை ஏற்க மறுக்கிறது.

அதுமட்டுமல்ல; தலைவரவர்களே, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு மத்திய அரசு இதனை டிரிப்யூனலுக்கு விடுவதற்கே தயாராக இல்லை என்றும், பேசிப் பாருங்கள் என்றும், பிரதம மந்திரி ஏதோ பேசித் தீர்வு காண முயற்சிப்பார்கள் என்பது போல அவர்கள் கருத்து கொண்டிருப்பதாகப் பத்திரிக்கைகளிலே செய்தி வருகின்றது. எந்த இரண்டு மாநிலங்களுக்கிடையே பிரச்சினைகள் வந்தாலும் தராதரத்தைக் கொண்டு தீர்மானிக்காமல், இரண்டு மாநில மக்களும் ஒருவரோடொருவர் மோதி, பிரச்சாரங்கள் செய்து, போராட்டங்கள் நடத்தி, அதற்குப் பிறகு தீர்க்கும் முறை இருந்து வருகிறது. இதனால் என்னுடைய கட்சி பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சி வெகு காலமாகச் சொல்லி வருகிறது, நதிநீர்ப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி, எல்லைகளைப் பிரிக்கும் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி, இப்படித் தான் தீர்க்க வேண்டுமென்று வரைமுறை வகுத்து அப்படித் தீர்க்க வேண்டும். அப்படி முடியாவிட்டால் அதனை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டு அந்த முடிவினை இரு தரப்பாரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நியதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று மத்திய அரசினிடத்திலே இதுபோன்ற பிரச்சினையிலே இத்தகைய கொள்கைகளை, சில அடிப்படைகளை வகுத்து அதன்படிதான் எந்தப் பிரச்சினையும் தீர்வு காண வேண்டுமென்று ஏற்படுத்தி, அப்படித் தீர்வு காணவில்லை யென்றால் தானாகவே நடுவர் தீர்ப்புக்குச் சென்றுவிட வேண்டும். அதனை இரு தரப்பினரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வழியைச் செய்ய வேண்டும்.

இந்தப் பிரச்சினையிலே தமிழகம் முழுமையுமே ஒன்றாக இருக்கிறது. இது மைசூருக்கும் நமக்கும் இடையே இருக்கின்ற ஒரு போராட்டமாக மாற்றுவதற்கு வழி செய்கிறது என்று நான் அஞ்சுகின்றேன். அங்கு நடைபெறப் போகின்ற இடைத் தேர்தலை மனதிலே வைத்து பிரதம மந்திரி அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போகிறார்கள் என்று நான் கருது



1971 சூலை 8] [ஏ. சுப்பிரமணியம்]

கிறேன். ஆகவே நாம் மத்திய அரசு மீது நிர்ப்பந்தம் செலுத்தியாக வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். நாம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம். அவர்கள் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அமைச்சர்களை அழைத்துப் பேசி அனுப்பி விட்டார்கள். பத்திரிக்கைகளிலே வேறுமாதிரி செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கிடையே அனை கட்டும் வேலை தங்கு தடையின்றி நடைபெறுகின்றது. ஆளுநர்கூட அரசியல்வாதிகளைவிட வேகமாகப் பேசியதாக பத்திரிக்கைகளிலே செய்திகள் வந்திருக்கின்றன.

இந்த நிலையிலே தீர்மானம் போடுவது மட்டுமல்ல; அதற்கு மேலே செயல்படத் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தேவைப்பட்டால் மத்திய அரசு இரண்டு வாரங்களுக்குள்ளே ஒப்புதல் தந்து இந்தப் பிரச்சினையிலே தீர்வு காணவில்லையென்று சொன்னால், இந்தப் பிரச்சினையிலே நியாயமாகப் போராடுவதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். மத்திய அரசு தவறான பாதையிலே செல்லுகிறது என்று சுட்டிக் காட்டுவதற்காக அந்த அரசுக்கு எதிராக ஒரு போராட்டத்தைத் துவங்குவதற்குக் கூட நாம் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கேயிருக்கின்ற மத்திய அரசு அலுவலகங்களிலே ஒரு மறியல் போராட்டத்தை நடத்தியாவது அவர்களுக்கு நல்ல எண்ணத்தை உண்டாக்க முயல் வேண்டுமென்று கூட நான் கேட்டுக் கொள்வேன். அந்த முயற்சிக்குப் பின்னால்தான் மத்திய அரசு நல்வழிப்படும் என்று என்னுடைய பிரஜா சோஷலிஸ்டு கட்சி கருதுகிறது. “அமுகின்ற பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும்” என்ற நிலைமை இப்போது போய்விட்டது. இப்போது உதைக்கின்ற பிள்ளைக்குத் தான் பால் கிடைக்கும் என்ற நிலைமை வந்து விட்டது. தேவைப்பட்டால் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அத்தனைபேரும் இந்தப் பிரச்சினையில் ராஜினாமா செய்வதற்குக்கூட தயாராக இருக்க வேண்டும். இது நம்முடைய உணவுப் பிரச்சினை, வயிற்றுப் பிரச்சினை, வாழ்வுப் பிரச்சினை. வயிற்றிலே மண் அடிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அதற்குத் தவிரமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு அப்படி எடுக்கப்படும் எவ்வித மேல் நடவடிக்கைகளுக்கும் என்னுடைய கட்சியின் முழு ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் இருக்கும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு அமருகிறேன். வணக்கம்.

\* THIRU M. A. LATHEEF: Mr. Speaker, Sir, I rise to associate myself with the sentiments expressed by the Hon. Chief Minister in connection with the resolution moved by him. It is rather unfortunate that we have been compelled to the necessity of passing a resolution of this nature on account of the utter indifference shown by the Central Government and certain unilateral actions taken by the Mysore Government.

It is rightly pointed out by the Hon. Chief Minister that this Resolution is neither an expression of animosity towards the State of Mysore nor a declaration of war against the Central Government. It is only an expression of the deep-seated abhorrence and

[Thiru M. A. Latheef]

[1971 சூலை 8]

resentment and the grave concern of the people of Tamil Nadu and the Government of Tamil Nadu and also of this House. Therefore it should not be considered that this House is against the State of Mysore or against the Central Government. It is only an assertion of a right, the inalienable right that Tamil Nadu has been enjoying uninterruptedly for centuries together, I would even say, from time immemorial. The lower riparian rights of Tamil Nadu have been enjoyed by us uninterruptedly, exclusively and continuously from time immemorial and from the days of Karikala Chola and such other great historical figures.

Mysore Government is no doubt taking certain steps. It is *per se* not sustainable either in law or in fact. It may be for the purpose of developing the possibility of irrigation in Mysore. But under the agreement of 1892 and 1924 it has been categorically agreed to by the parties concerned that the irrigation requirements of the State of Mysore should be subject to the agreement and should be secondary and that the lower riparian rights of Tamil Nadu should not in any way be jeopardised by any action of the State of Mysore. Now it is rather unfortunate that the State of Mysore should do something unilaterally which would undermine the character and the basis of the State of Tamil Nadu. A State I would submit, includes not only the natural boundaries but also such other factors which are essential for the proper functioning and for the proper sustenance of the particular State.

Now, Tamil Nadu is that State wherein this particular river flows and gives a character to the State of Tamil Nadu. Tamil Nadu includes not only the recognised boundaries but even such other factors which are essential for the subsistence and sustenance of the State of Tamil Nadu. Therefore I would submit that whichever is basically important, which is a life source and which gives sustenance to Tamil Nadu is part of Tamil Nadu. That is a recognised question of law, either municipal law, national or international law, intra-State or inter-State law. Tamil Nadu has been using this riparian right from time immemorial. Law of easement also gives this elementary right, because this right has been enjoyed since a long time. Because of the continuous enjoyment of the particular right, because of the enjoyment of that particular riparian right from time immemorial, it is a question of easementary right. That cannot be questioned and taken away. Subject to agreement of 1892 and 1924 we are entitled to certain riparian rights which we have been enjoying from time immemorial.

I would submit that this question or inter-State water, scheme of sharing of water between States and the subsequent Act of 1956 which contains certain loopholes does not meet the requirement of the States fully. There are certain legal loopholes. In the draft constitution there was a provision to refer the matter,



[Thiru M. A. Latheef]

[1971 சூலை 8]

wherever there were disputes, to the then Governor-General. Then in the draft Constitution it was visualised that whenever there were inter-State disputes, the disputes should be referred to the Supreme Court for its opinion and for proper adjudication. But later on that provision in the draft constitution was substituted by Article 262.

Under Article 262 read with Section 11 of Inter-State Water Disputes Act of 1956, the Supreme Court had been denied the jurisdiction of taking legal cognisance of the dispute between States concerned. Under Article 262 of the Constitution it is the duty of Central Government to come forward and take timely action to settle the dispute, particularly disputes which would affect the very sustenance and character of any particular State. Central Government's duty is there to take timely action by bringing the parties together. The Hon. Chief Minister has put it that the Central Government had done it as early as 1968.

Later on, the dispute had gone a little further when the Mysore Government had chosen it proper to construct certain reservoirs in the scheduled streams which Mysore Government has no right to construct under national or inter-national or any law. The Mysore State Government has no right whatever to construct dams or reservoir in scheduled streams without there being the prior consent and knowledge of the State of Tamil Nadu. What has happened is rather unfortunate. Why it happened, we do not know.

Government of Mysore had chosen unilaterally to construct reservoirs without getting prior consent of Tamil Nadu, without getting any clearance from the Central Government. Therefore we are here to express our displeasure of the action of the State of Mysore. It means a crisis of confidence and betrayal of the people of Tamil Nadu. We are sorry to note that the State Government of Mysore had chosen to do this. I would submit that if the Central Government does not come forward to help us and to undo the wrong done by the Mysore Government, we will have to consider as to what other recourse we could take.

A suggestion has been made that we must do picketing and resort to direct action. I would submit that before going to such last methods, this resolution should be forwarded to the Central Government and we will wait and see whether the Central Government does not come forward with concrete proposals to settle the matter. I submit to you, Sir, that the entire State of Tamil Nadu, whatever may be their religious denomination, political denomination, caste or creed, political differences, etc., they will stand as one man behind the lawfully constituted Government of Tamil Nadu and behind the popular Chief Minister of our State to assert their rights.

248 காவிரி நீர் தகராறுகளை நவெர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும்,  
மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத்  
தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[Thiru M. A. Latheef]

[1971 சூலை 8]

I would also suggest one more thing for Central Government. We could request the President of India to invoke Article 263 of the Constitution so that a Council may be constituted. The President is entitled to constitute such a Council to settle disputes arising out of some important matter between two States or between States. Therefore on behalf of the party to which I belong, I fully support the resolution. I would submit that this is not against the Central Government or any State Government.

We are all for United India. We are all 'Bharathis'. There is a sloka in Padmapurana which says :

Utharam Yathasamudrasya  
Himadriya Dhakshinam!  
Varshathava Bharatham Nama  
Bharathi Yathra Santhathi Haha!!

The land which is north of sea and the land which is in the South of Himalayas is called " Bharat " and people living in this stretch of land are all " Bharathis " and this is not therefore a matter against Central Government or Government of Mysore. When you are indulging in parochial acts, it is but fair that we assert our right. We are not parochial but we are only asserting our rights.

The Central Government should take timely action so that the feelings of Tamil Nadu people are not roused. If it happens the sole responsibility will have to be shouldered by the Central Government alone and the Central Government shall alone be responsible for any lapse or wrong or any lethargy on their part. We are all 'Bharathis'. When people in one part of the country are being affected, are being denied of their legitimate right, it is but right they assert their right and request the Central Government to take timely action.

Therefore, Mr. Speaker, with these words I fully associate myself with the purpose and aim of the resolution proposed by the Hon. Chief Minister. Thank you.

திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சட்டப் பேரவையிலே முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து என்னுடைய கட்சியின் சார்பாகச் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்தக் காவிரி நீர்த் தகராறு சமீப காலமாக மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக தமிழகத்திலே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பிரச்சினையை நாமாக புதிதாக உருவாக்குவது வேறு. இயற்கையாகவே புதிய பிரச்சினை உருவாவது வேறு. காவிரி நீர்த் தகராறு ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக, ஒரு பெரிய விவகாரமாக இன்றைக்கு உருவாகியிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையினால், இயற்கையாக, சட்ட ரீதியாக, நியாய ரீதியாக தமிழகத்து உழவர் பெருங்குடி மக்கள்



காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும், 249 குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத் தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

1971 சூலை 8]

[திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்]

பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 1892, 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்கள் தமிழக அரசுக்கும் மைசூர் அரசுக்கும் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தங்களாகும். இப்பொழுது இந்த ஒப்பந்தங்கள் இரண்டும் மீறப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டு அரசுகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தங்களை மைசூர் அரசு மீறியிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, ஹேமாவதி, கவர்ணவதி, ஹரங்கி, கபினி இன்னும் சில இடங்களிலும் அணைகள் கட்ட மைசூர் அரசு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறது.

“இப்படி யெல்லாம் நாங்கள் அணைகளைக் கட்ட இருக்கிறோம்” என்று மைசூர் அரசு நமக்கு அறிவிக்கக்கூட இல்லை. முன்கூட்டியே அணைகளைப்பற்றிய விவரம் அறிவிக்கவில்லை, மைசூர் அரசு. நமக்கு அறிவிக்காதது மாத்திரம் அல்ல, மத்திய அரசுக்குக்கூட முன்கூட்டியே அறிவிக்கவும் இல்லை, அனுமதி பெறவும் இல்லை. ஆகவே, இப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மைசூர் அரசு தவறுதல்களைச் செய்து கொண்டு வருகின்றது. முதலாவதாக ஒப்பந்தம் மீறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவதாக, முன்கூட்டியே அணை கட்டும் திட்டம் பற்றி நமக்கு அறிவிக்கவில்லை. மூன்றாவதாக, மத்திய அரசுக்கு அறிவித்து, அதன் அனுமதியைப் பெறவில்லை. இப்படி வரிசையாக மைசூர் அரசு தவறுதல்களைச் செய்தும், கட்டப்படுகின்ற அணைகளை நிறுத்த வேண்டுமென்றுகூடக் கேட்கவில்லை. “செய்தது எல்லாம் சரிதானா? அணை கட்டுவதால் தமிழகத்திற்குப் பாதகம் ஏற்படுமே, இதை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட வேண்டுமென்று” தான் கேட்கிறோம். அதுதான் நம்முடைய கோரிக்கை.

சாதாரணமாகக் கிராமத்தில் தெருவில் ஏதாவது விவகாரம் நடந்துவிட்டால் நான்கு பெரிய மனிதர்களை வைத்துக் கொண்டு பஞ்சாயத்து செய்கிறோம் அல்லவா? அந்த அளவுக்குக்கூட மைசூர் அரசு நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. இரண்டு அரசுகளுக்கும் 1956-ம் ஆண்டு நீர்ப்பாசன திட்ட அடிப்படையில்தான் நம்முடைய உரிமைகளைக் கேட்கிறோம். அதற்காக இந்தப் பிரச்சினையை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட வேண்டுமென்று கூறி வருகிறோம். “இதிலே கூட மத்திய அரசு நிதானம் காட்டுகிறது” என்று மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார். நான் இன்னும் வேகமாகவே சொல்ல விரும்புகிறேன், அதாவது “மத்திய அரசு இதிலே மந்தம் காட்டுகிறது” என்று. அதற்குக் காரணம் என்ன என்று புரிய வில்லை. இந்த அணை தொடர்ந்து கட்டப்பட்டு, முடிக்கும் நிலை வருமானால் இது தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் வகையில் இருக்கலாம். பெரும் தகராறு மூண்டுவிடக்கூடிய அளவுக்கு மத்திய அரசு போகக் கூடாது, துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இரண்டு மாநில அரசுகளுக்கும் தகராறு வந்தால், மாநில அரசுகள் தவறு செய்தால் அதைத் திருத்த வேண்டிய பொறுப்பு மத்திய அரசுக்கு உண்டு. மத்திய அரசு பொறுப்புடன் அந்தத் தகராறைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும். தவறு செய்கிற மாநிலத்தைத் திருத்த வேண்டும். அப்படி யில்லாமல், மத்திய அரசு பேசாமல் இருந்தால் எப்படி தேசிய ஒருமைப்பாடு வளரும்? “மங்கை சூதக

[திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்]

[1971 சூலை 8]

மாணல் கங்கையிலே முழுகலாம், ஆனால் கங்கையே சூதகமாணல் எங்கே போய் முழுகுவது” என்பார்களே, அதுபோல மத்திய அரசு இதிலே நாட்டம் காட்டாமலிருக்கிற போக்கில் இருக்கிறது. மாநில அரசு தவறு செய்கிறது என்றால் அதை மத்திய அரசு கண்டிக்க வேண்டும். மத்திய அரசு தவறு செய்யக் கூடாது. மாநில அரசு தவறான போக்கில் போகலாம். ஆனால் அதைத் திருத்தி வைக்கக்கூடிய பொறுப்பு மத்திய அரசுக்கு இருக்கிறது. நிலைமை இப்படியே போனால் இந்தியாவில் தேசிய ஒருமைப் பாட்டுக்கு ஊறு விளைப்பதற்கு மத்திய அரசுதான் பொறுப்பு என்பதை நாட்டுமக்கள் கருதுவார்கள். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் நிதானமாகச் சொன்னார்கள், ஒருவேளை, மற்றவர்கள் தன்னை அவசரக்காரர் என்று சொல்வார்கள் என்ற அச்சத்தாலோ, என்னவோ—நம்முடைய வேண்டுகோள் எவ்வளவு நியாயமானது என்பதை இந்திய மக்கள் அத்தனை பேருக்கும் உணர்த்துகின்ற வகையில், மத்திய அரசின் கவனத்தைக் கவரக் கூடிய வகையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் நிதானமாக, நுணுக்கமான அறிவுகொண்டு, திறமையுடன் செயலாற்றுகிறார் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த அடிப்படையில்தான் தீர்மானம் இப்பேரவையில் இப்போது வந்திருக்கிறது. நாம் இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய பின்னர், மத்திய அரசு நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுவதில் காலம் தாழ்த்தினார்கள் என்றால், அதனால் விபரீத விளைவுகள் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது.

மத்திய அரசு நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுகின்ற வரையில் அனைத்து தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட வேண்டும். மைசூர் அரசு மறுபடியும் தவறு செய்தால் மத்திய அரசை எதிர்த்து நம்முடைய நியாயத்தை உணர்த்துகிற வகையில் போராட்டம் நடைபெறுமாணல், அந்தப் போராட்டத்திற்கு எங்களுடைய கட்சியின் சார்பாக முழு ஆதரவைத் தருகிறோம் என்று கூறிக் கொண்டு, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறிய தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

\* திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : தலைவர் அவர்களே, தமிழகச் சட்ட மன்றத்தில் தமிழக மக்களுடைய கருத்துக்களை யெல்லாம் பிரதிபலிக்கின்ற வகையில், எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்று கூடி நம்முடைய நியாயமான கோரிக்கைக்காக வாதாடுகின்ற ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கடந்த இரண்டு ஆண்டுக் காலமாக இந்தப் பிரச்சினை உருவான விதத்திலேயிருந்து எந்த அளவிற்கு அக்கறை காட்டி வருகிறது என்பதை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்தப் பிரச்சினையை நாங்கள், ஒரு மாநிலத்திற்கும் இன்னொரு மாநிலத்திற்கும் உள்ள, சண்டை மூட்டக்கூடிய பிரச்சினையாக அன்றைய தினத்திலிருந்து இன்றைய நாள்வரை—தமிழக அரசைப் பொறுத்த வரையில் எண்ணவில்லை. இது ஒரு தேசியப் பிரச்சினையாகும்.



காவிரி தீர் தகராறுகளை நவெர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடெல் குறித்தும், 251 குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத் தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

1971 சூலை 8] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

நண்பர் திரு. லத்திப் அவர்கள் சொன்னதுபோல, மைசூர் மாநிலத்தில் இருப்பவர்களைப்போல தமிழகத்தில் இருப்பவர்களும் இந்தியக் குடிமக்கள்தாம். இந்தியக் குடிமக்களாக இருக்கிற தமிழகத்துப் பகுதியினருக்கு என்ன நியாயம் வழங்கப்படுகிறது என்பதை நாம் 18 மாதங்களாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். காவிரி நமக்கு வாழ்வளிக்கின்ற ஒரு பெரிய நிதியாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. காவிரி உற்பத்தியாகும் இடம் மைசூர் மாநிலத்தில் உள்ளது. அதேபோல் ஆந்திர மாநிலத்தில் பாய்கின்ற துங்கபத்திரா நதி மைசூர் மாநிலத்தில்தான் உற்பத்தியாகிறது. அதேபோல் தாமோதர் நதி, கங்கை, பிரம்மபுத்திரா, சிந்து முதலான எந்த நதிகளானாலும், இந்தியாவுக்குள் இருக்கிற ஒரு மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகி இன்னொரு மாநிலத்தில் போய் சங்கமமாகிறது. அதேபோலத்தான் ஜீவநதிகளும் ஓரிடத்தில் உற்பத்தியாகி, வேறொரு மாநிலத்தில் சங்கமமாகின்றன. இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் உலகத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகள், அமெரிக்க நாடுகள் எங்கேயானாலும் சரி, அங்கெல்லாம் நதிகள் இரண்டு, மூன்று மாநிலங்களைக் கடந்து சென்று கடலில் விழுகின்ற காட்சியைப் பார்க்கிறோம். இயற்கையில் மேடான பகுதியிலிருந்து சமவெளிப் பக்கமாகச் சென்று கடலோரம் சென்று கலப்பதுதான் நதிகளுடைய முறையாக இருக்கிறது. அதுதான் நடக்கக்கூடிய இயற்கைத் தத்துவம். அந்த வகையில் இந்தியாவைப் பார்த்தால் பாகிஸ்தான் பிரிந்த நேரத்திலே சிந்து நதி நரை எப்படிப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பெரிய பிரச்சினை வந்தது. பாகிஸ்தானுக்கு எவ்வளவு, இந்தியாவுக்கு எவ்வளவு என்று பேசப்பட்ட நேரத்தில் அதை வெகு சாமர்த்தியமாகவும் வெகு லகுவாகவும் அன்றைய தினம் பொறுப்பிலேயிருந்த பண்டித நேரு அவர்கள் சமாளித்தார்கள். இப்படிப் பிரச்சினைகள் உருவாகின்ற நேரத்திலே நாம் அவற்றை எப்படித் தீர்க்கிறோம் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு பகுதியிலே உள்ள மக்களுக்கும் உணர்வுகள் இருக்கத்தான் செய்யும். மைசூர் மாநிலத்து மக்களுக்கு நமக்குத் தான் எல்லாம் வேண்டும் என்ற உணர்வுகள் இருக்கும். தமிழகத் திலுள்ள நமக்கு, நமக்கும் வேண்டும் என்ற உணர்வுகள் இருக்கும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் வருகின்ற நேரத்திலே அவற்றை எப்படித் தீர்ப்பது என்ற சூழ்நிலை வருகின்ற நேரத்திலே நம்மை யெல்லாம் ஆண்டுவிட்டுச் சென்ற வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் வரவில்லையா என்றால், இப்படிப்பட்ட நீர்ப் பங்கிடுப் பிரச்சினைகள் நம்முடைய மாநிலத்திலே மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலே உள்ள மற்ற மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட வந்திருக்கின்றன.

உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் காவிரி நீரைத் தேக்கி மேட்டூர் அணையைக் கட்டி அந்த அணையின் வாயிலாக பாசன ஒழுங்கு செய்ய வேண்டுமென்று திட்டம் தீட்டப்பட்ட நேரத்திலே அதற்குப் போட்டியாக கிருஷ்ணராஜ சாகரம் என்ற அணையைக் அவர்கள் கட்ட முயற்சி செய்தார்கள். அவர்கள் அந்த அணையைக்

252 கர்விரி நீர் தகராறுகளைத் தடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும், குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத் தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1971 சூலை 8]

கட்டுவது தவறு என்று அப்பொழுது இங்கிருந்த அரசு சொல்லவில்லை. உடனே டெல்லியிலிருந்த வைஸ்ராய் அதை ஒரு நடுவரை நியமித்து அவருடைய தீர்ப்புக்கு விட்டு தீர்ப்பை அறியலானார். அவருடைய தீர்ப்பு தமிழகத்திற்குச் சாதகமாக இல்லை என்ற நேரத்திலே நாம் இங்கிலாந்தில் நம்முடைய நாட்டினுடைய காரியதரிசியாக இருக்கின்றவருக்கு நாம் விண்ணப்பித்துக் கோரிக்கை எழுப்பினோம். இப்படித் தகராறுகள் எழுகின்ற நேரத்திலே வெள்ளைக்காரன் காலத்திலேயே நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட வேண்டும், அந்தத் தீர்ப்புக்கு இரண்டு பேர்களும் ஒத்துப்போக வேண்டுமென்ற முறை கையாளப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் முன்னேற்றக் கழக அரசைப் பொறுத்தவரையில் நடுவர் தீர்ப்புக்கு இதை விட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை மிக மிகச் சாதாரணமான கோரிக்கை மனித நீதியை ஒத்தக் கொண்டவர்கள் யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கோரிக்கை. இதை ஏற்றுக்கொள்ள மத்திய அரசு தயக்கம் காட்டுகிறது என்பதை நினைக்கும்பொழுது நாம் மிகுந்த வேதனைப்படுகின்றோம்.

தென் மண்டலக் கவுன்ஸில் கூட்டத்தைப் பெங்களூரிலே கூட்டி, கூட்டத்திற்கு வாருங்கள் என்று அழைத்தார்கள். அப்பொழுது தமிழகத்தின் சார்பாக நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் போயிருந்தார்கள். ஆந்திரத்திலிருந்து ஆந்திர முதல்வர் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். கேரளத்திலிருந்து கேரள முதல்வர் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். புதுவையிலிருந்து அந்த முதல்வர் அவர்கள் போயிருந்தார்கள். அங்கே இந்தப் பேச்சு எழுப்பப்பட்ட நேரத்திலே, இதைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம், சுமுகமாகப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டு கைவிடப்பட்டது.

பிறகு கோட்டையிலே பேசலாம் என்று சொன்னார்கள். மத்திய அரசு நீர்ப்பாசனத் துறை அமைச்சர் கே. எஸ். ராவ் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். நாம் பேசினோம். பேசியதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது? இங்கே பேசிவிட்டு மைசூர் முதல்வர் வீரேந்திரப் பாட்டில் அவர்கள் அங்கே சென்றார்கள், சென்ற பிறகு அந்த அணையைக் கட்டுவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டார்கள். நாம் நம்பிக் கொண்டிருந்தோம். நம்முடைய தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும், மைசூர் மாநிலத்துப் பிரதிநிதிகளும், மத்திய அரசினுடைய எஞ்சினியர்களும் எல்லோருமாகப் பேசி சுமுகமான முடிவைக் கொண்டு வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்த நேரத்தில், கூடிக் கலந்து பேசுவதில், பரஸ்பரமாக விட்டுக் கொடுத்துப் பேசுவதில் பலன் ஏற்படும் என்று நாம் நம்பிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலமாகப் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துவிடலாம் என்று நாம் முயன்று கொண்டிருந்த நேரத்திலே இன்றைய தினம் மத்திய அரசுடைய குறிப்பாகச் சொன்னால் கே. எஸ். ராவ் அவர்களுடைய நிழலிலேயே மைசூர் அரசு தைரியமாக, நம்மிடத்திலே பேசுவதைப் போலப் பேசித் கொண்டு, காரியத்தில் முனைந்துவிட்டது. என்ன செய்வது?



1971 சூலை 8] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

நாம் ஒழுங்காக நம்முடைய கோரிக்கைகளை எழுப்ப வேண்டுமென்ற முறையில் நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் நாம் ஏராளமான தந்திகளை இந்தியப் பிரதம அமைச்சர் அவர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதையொட்டி நம் நாட்டு மக்களிடமிருந்து ஏராளமான தந்திகள் போயின. தந்தி இலாகாவுக்குத்தான் பணம் போய்ச் சேர்ந்ததேயொழிய மத்திய அரசு இந்தப் பிரச்சனையை ஒரு சாதாரணப் பிரச்சனையாகக் கருதிவிட்டது.

அதற்குப் பிறகு சர்வ கட்சிக் கூட்டம் தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லா மக்களையும் பிரதிபலிக்கின்ற கட்சித் தலைவர்களும் கூடிப் பேசி முடிவு எடுத்து தமிழ்நாட்டிற்கு வர இருக்கின்ற ஆபத்தை இந்திய அரசுக்கு கண்டன நாள் என்பது மூலமாகவும், கோரிக்கை நாள் என்பது மூலமாகவும் நடத்தித் தெரிவிக்கலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டு அவ்வாறே நடத்தினோம். அப்படி நடத்திய பிறகும் டெல்லியிலே பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு நடத்துகிறவர்கள் செய்யவேண்டியதைச் செய்யவில்லை.

அதற்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த நாற்பது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் நடந்து சென்று இந்தியத் தலைமை அமைச்சர் வீட்டுக்குப் போய்க் காத்துக் கிடந்து அவர்களிடத்திலே நம்முடைய கோரிக்கைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். இங்கேயும் நாம் பார்க்கிறோம், இங்கேயும் எதிர்க் கட்சிகள் இருக்கின்றன. எதிர்க் கட்சியின் கோரிக்கைகள் வருகின்ற நேரத்திலே தமிழ்நாட்டை ஆள்கின்ற நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் எந்தக் கட்சி, அந்தக் கட்சியினுடைய பலாபலன் என்ன, அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை யெல்லாம் பார்க்காமல் அவர்களுடைய கோரிக்கை நியாயமானதாக இருந்தால் ஏற்றுப் பணிசெய்ய வேண்டுமென்ற ஜனநாயக மரபை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுகிறார்கள். தமிழக அரசைப் பொறுத்த வரையில் அப்படித்தான் நடந்து கொண்டு வருகிறது. ஆனால் உலகத்திற்கே ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளைப் போதித்தவருடைய புதல்வியார் திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் 40 பேர்கள் நம்முடைய கோரிக்கையை எடுத்துச் சென்ற நேரத்திலே—அவர்கள் சொந்தக் காரியத்திற்காகச் செல்லவில்லை, லைசென்ஸ் வேண்டுமென்று கோரவில்லை, சிட் வேண்டுமென்று கோரிச் செல்லவில்லை—தமிழ்நாட்டின் ஐந்து கோடி மக்களுடைய எதிர்காலம் பாதிக்கப்படுகின்றது என்று எடுத்துச் சொன்ன நேரத்திலே—இந்தியத் தலைமையமைச்சரோடு அவருடைய நிர்வாகிகளோ அல்லது நீர்ப்பாசனத் துறை அமைச்சரோ அப்பொழுது இருந்தாரா என்றால் இல்லை, யாருமே இல்லை—இந்தச் சாதாரணக் கோரிக்கையை அவர்கள் வைத்த நேரத்திலே கோரிக்கையை வாங்கி வைத்துவிட்டு, ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்று சாதாரணப் பதிலைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதற்குப் பிறகு நம்முடைய பொதுப்பணித் துறை அமைச்சர் சட்டத் துறை அமைச்சர் ஆகியவர்கள் அங்கே போயிருக்கிறார்கள். நான் இவ்வளவையும் கூறுவதற்குக் காரணம் நாம் எவ்வளவு நிதானமாகவும் இதிலே வேகம் வந்து விடக் கூடாது, அமைதியாக

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1971 சூலை 8]

இருக்க வேண்டுமென்ற முறையிலே சண்டை மூட்டக்கூடிய பிரச்சனை இல்லை என்ற எண்ணத்தில் தமிழக அரசு அன்போடு நடந்து கொண்டும் இன்றைய தினம் வரையிலே—நம்முடைய சட்ட மன்றம் அதைப்பற்றி இன்றைக்கு விவாதிக்கப் போகிறது என்ற செய்தி டெல்லியிலுள்ள தலைமையமைச்சருக்குத் தெரியாமல் இருக்க முடியாது—நாம் எல்லாம் கேட்கிறோம், சட்ட மன்றம் கூடி விவாதிக்கப் போகிறது, டெல்லியில் உள்ளவர்கள் எந்தவிதமான கருத்தையும் இதுவரையில் தெரிவிக்கவில்லை. நடுவர் தீர்ப்பு வேண்டுமென்று கேட்கின்ற இந்தச் சாதாரணக் கோரிக்கையை நாம் எழுப்புகிறோம். மத்தியஸ்தம் செய்துவிட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை நாம் சொல்லுகிறோம், இதைக் கோரிக்கை என்று கூடச் சொல்ல முடியாது.

இரண்டு பேர்களுக்கு இடையிலே ஏற்படும் சிக்கலைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றால் அதை ஒரு நடுவர் தீர்ப்புக்குத்தான் விடவேண்டும். நடுவர் தீர்ப்பு வழங்கும் வரையில் அணைக்கட்டு கட்டுகின்ற வேலையைக் கொஞ்சம் அங்கே நிறுத்தப்பட வேண்டும். கோர்ட்டிலே இரண்டு பேர்களுக்கிடையே வழக்கிருந்தால் அது பைசலாகும் வரையில் ஸ்டே கொடுப்பதுண்டு. அதுபோல இங்கேயும் நம்முடைய வழக்கும், மைசூரின் வழக்கும் முடியும் வரையில் கொஞ்ச நாளைக்கு அணைக்கட்டு கட்டுவதை நிறுத்த வேண்டுமென்பது நம்முடைய கோரிக்கையாகும். சாதாரணமாக இந்த இரண்டு கோரிக்கைகளையும் இன்றையதினம் அங்கேயிருப்பவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் நேரத்திலேதான் நமக்குக் கவலை யெல்லாம் ஏற்படுகிறது. திரு. கே. எல். ராவ் அவர்கள் என்ன காரணம் சொல்கிறார்கள் என்றால் தீர்த்துவிடலாம், ஆனால் மைசூர் கேட்பதிலும் நியாயமிருக்கிறது, தமிழகம் கேட்பதிலும் நியாயமிருக்கிறது, என்று சொல்கிறார்கள். இரண்டு பக்கமும் நியாயம் இருக்கிறது இல்லை யென்று சொல்லவில்லை. மைசூர் மக்களுக்கெல்லாம் தண்ணீரே கொடுக்கக் கூடாது, அணைக்கட்டுகளை யெல்லாம் உடைத்து அங்கேயிருக்கும் தண்ணீரை யெல்லாம் தஞ்சைக்கும், திருச்சிக்கும் கொண்டு வர வேண்டுமென்பது நம்முடைய கோரிக்கை அல்ல.

ஒன்றை மட்டும் முதலமைச்சரவர்கள் தெளிவுபடுத்தினார்கள். அதை நானும் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். மைசூர் மாநிலத்திலே வாழ்பவர்களும் நம்முடைய சகோதரர்கள், நாமும் அவர்களுடைய அண்ணன் தம்பிகள், கேரளாவில் இருப்பவர்களும் நம்முடைய அண்ணன் தம்பிகள். கேரளாவைப் பொறுத்த வரையிலும் இந்தப் பிரச்சனைப் பற்றி அங்கேயும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. கேரளம் கேட்பதிலும் நியாயமிருக்கலாம். அவர்களையும் அழைத்து டெல்லி சர்க்கார் பேசுவதில் தவறில்லை. இப்படி ஒவ்வொரு அரசுக்கும் பிரச்சனை ஏற்படும்பொழுது அதைத் தீர்த்து வைக்கும் இடத்திலே இருப்பவர்கள் தீர்த்து வைக்க, பழைய நிலையை மறந்து, பழைய நிலையை மறந்தது மட்டுமல்ல, சாதாரண கோரிக்கையைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ஏன் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணும்பொழுது தான் நமக்கு ஆபத்து அதிகமாகிச் சங்கடமாக இருக்கிறது.



1971 சூலை 8] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

ஃபார்வர்ட் பிளாக் தலைவரவர்கள் சொன்னார்கள், “இதை எதிர்த்து டெல்லியின் போக்கை எதிர்த்து தமிழக அரசு போர்க் கொடி உயர்த்தினால் அந்தப் போரிலே ஈடுபட நாங்களெல்லாம் தயாராகயிருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். போர்க் கொடி உயர்த்துவது பெரிய காரியம் அல்ல. மத்திய அரசை எதிர்த்து ஒரு போராட்டம் துவங்குவது பெரிய காரியமல்ல. முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசை எதிர்த்து எத்தனையோ போராட்டங்களை நாங்கள் நடத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் மத்திய அரசு இதைத் திசை திருப்பி விடுமோ என்ற பயம் ஏற்படுகின்ற காரணத்தால் நாம் கொஞ்சம் அமைதியாகச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இங்கே நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இதே நேரத்தில் டெல்லியிலிருந்து செய்தி வருகிறது. தமிழ்நாட்டிலே இருப்பவர்கள் காவிரி நீரில் பங்கு கேட்கிறார்கள். தமிழகத்தில் இது சம்பந்தமாக ஒரு கிளர்ச்சி இருக்கிறது, இதேபோல மைசூரிலும் ஒரு கிளர்ச்சி இருக்கிறது என்று மைசூரிலிருந்து செய்தி வரவில்லை. டெல்லியிலிருந்து வருகிறது. அப்படி யென்றால் என்ன அர்த்தம்? பிரித்தானியம் சூழ்ச்சியில் வல்லவர்கள் பிரிட்டிஷ்காரர்கள், என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தப் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் டெல்லி சர்க்கார் ஒரு மாநிலத்திற்கும் இன்னொரு மாநிலத்திற்கும் இடையே பிரித்தானியம் சூழ்ச்சியை உண்டாக்கப் பார்க்கிறது. அப்படி உண்டாக்கி, மாநிலங்களுக்கிடையே உள்ள உறவை முறித்து தங்களுடைய ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தலாம் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற பயம் மற்றவர் களுக்கு ஏற்பட்டால் வியப்பில்லை. சாதாரணமான பிரச்சினையில் மைசூர் அரசுக்கும் தமிழக அரசுக்கும் சண்டை என்பதுபோல பேசப்படுகிறதேயொழிய இந்த இரண்டு மாநிலங்களும் சகோதர மாநிலங்கள், இந்த இரு சகோதர மாநிலங்களும் பொதுவான பிரச்சினையிலே ஈடுபட்டு நியாயம் தேட முற்படுகின்றன. அதைத் தேடித் தருவோம் என்று அனுசரணையாகவோ அல்லது அன்பான வழியிலோ அல்லது இதை எப்படியாவது தீர்க்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமோ மத்திய சர்க்காரிலே இல்லை யென்றால் இதைப்பற்றி நாம் வேதனைப்படுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்யலாம். தீவிர வாதம் மற்றவர்களுக்கு ஏற்பட்டால் எதிர்காலத்திலே தமிழ்நாட்டையாரும் குறை சொல்லக் கூடாது. ஏனென்றால் தமிழக அரசைப் பொறுத்தவரையில் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ சாத்தியமான முறையில், அன்பான முறையில், வா என்றால் போய் அங்கே போய் உட்கார்ந்து, பேச வேண்டுமென்றால் பேசி இதைத் தீர்க்க எல்லா விதமான முறைகளையும் கையாள்கிறது.

அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? மைசூரில் தேர்தல் வரவிருக்கிறது என்று. எதற்கெடுத்தாலும் அரசியல்தானா? மைசூரில் எந்தக் கட்சி வந்தால் என்ன? இன்று இந்திய தலைமை அமைச்சரைப் பொறுத்தவரையில் எந்தக் கட்சி வந்தால்தான் அவர்களுக்கு என்ன ஆபத்து? என்ன காரணத்தினால் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?

[திரு. இராம அரங்கண்ணல்] [1971 சூலை 8]

களோ என்று எண்ணும்பொழுது நம் எண்ணம் வெகுதூரத்திற்குப் போகிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள் ஜனநாயக உணர்வை மதியாமலும், மக்களின் எண்ணத்தை மதியாமலும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கோரிக்கையை உதாசீனப்படுத்துவதுமாக இப்படிப்பட்ட குழந்தையிலிருப்பவர்கள் டெல்லியிலேயிருந்துக் கொண்டு இருந்தால் எதிர்காலத்திலே இந்தியாவின் கதி என்னவாகும்?

இருந்து கொண்டிருப்பவர் இந்திரா காந்தி. பெண்களுக்கு அமைதியான சபாவம் உண்டு என்கிறார்கள். ஆனால் இந்திராவின் தந்தையார் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு இப்படிப்பட்ட பிரச்சனையிலே முன்பு ஒரு ஆற்று நீர் பங்கிடு பிரச்சினை வந்த நேரத்தில் அழகாகச் சொன்னார்கள். இது உணர்ச்சி வசத்தோடு தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சனை அல்ல. உட்கார்ந்து பேசித் தீர்க்க வேண்டிய பிரச்சனை, ஆறுகளெல்லாம் இலக்கியங்கள், அந்த இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆத்திரத்தோடு பேசக் கூடாது என்று நல்வழியைக் காட்டினார்கள். அந்த நல்வழியை இன்று இந்தியாவின் தலைமைப் பொறுப்பை யேற்றிருக்கும் இந்திராகாந்தி அம்மையார் அவர்கள் ஏன் உணரவில்லை என்பதே நம் கேள்வி. இந்தக் கேள்வியின் விடை எதிர்காலத்திலே விபரீதமாகப் போனால் அது டெல்லியை எதிர்த்துத் தான் விபரீதமாகப் போகுமேயொழிய மாநில அரசுகளுக்குள் மைசூர் அரசுக்கோ அல்லது நம்முடைய தமிழக அரசுக்கோ அல்லது கேரள அரசுக்கோ அல்லது ஆந்திர அரசுக்கோ இடையிலே பூசலை உண்டு பண்ணாது. அந்தப் பூசலிலே குளிர்காயலாம் என்று டெல்லியிலே இருப்பவர்கள் கருதினால் எதிர்காலம் நிச்சயமாக அப்படி ஆகாது என்பதை தமிழ்நாட்டிலே இருப்பவர்கள் நிரூபிப்பார்கள். இந்தக் கோரிக்கையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழக அரசு எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகளில் நம்முடைய எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்த அத்தனை பேரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து இந்தக் கோரிக்கையை எழுப்பி இருப்பதால் உள்ளபடியே இதற்குப் பெருமை அதிகமாகி உள்ளது. நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் வழிகாட்டுகிறார்கள். அந்த வழியிலே நடக்க நாமெல்லாம் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அமர்கிறேன்.

\* திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: கனம் சபாநாயகரவர்களே, இன்றைய தினம் கனம் முதலமைச்சரவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட காவிரிநீர்ப் பிரச்சனை தீர்மானத்தை எங்கள் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக முழுமனதோடு வரவேற்று அவர்களுக்கு எவ்வளவு எங்களால் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க முடியுமோ அத்தனையும் கொடுக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனால் இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண்பதிலே தமிழக அரசு சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது என்ற குற்றச்சாட்டைச் சொல்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன். காவிரி நீர்ப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழக மக்களுக்குத் தனி உரிமை உண்டு என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. காரணம் கரிகால் பெருவளத்தான் காலத்திலிருந்து காவிரி நீரைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குச் சான்றாக கல்லணையும், அணைக்கட்டும் இருக்கின்றன. 1892-இலிருந்து மட்டு



1971 சூலை 8] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

மல்ல, அதற்கு முன்பிருந்தே பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ரைப்பேரியன் ரைட்ஸ் என்பதுபோல் பயன்படுத்தி வந்த தண்ணீர் மீது தனி உரிமை உண்டு. அந்த உரிமை நமக்கு உண்டு என்பதை நான் முதலிலே எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கரிகால் பெருவளத்தான் காலத்திலிருந்து நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற காரணத்தால் அன்றைக்கு ஹென்றி கிரிப்பிள்கூட என்ன சொன்னார் என்றால் தமிழ்நாட்டில் காவிரியை முன்பிருந்தே பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொன்னார். "pre-existing irrigation projects" என்று சொன்னார். இப்படி நாம் தண்ணீரைப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறோம். வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரி என்று புகழ்பெற்ற காவிரி இன்றைக்குப் பொய்த்துவிடுமோ என்று பயம் ஏற்படும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அந்தப் பிரச்சனையை நாம் துரிதமாகத் தீர்க்க முன்வந்திருந்தால் இந்தப் பயம் வந்திருக்குமா என்று என்னுடைய மனத்தில் தோன்றுகிறது.

1968-லே இந்தப் பிரச்சனையைப்பற்றி அரசின் கவனத்திற்கு, முன்பிருந்த சட்டசபையில் பல அங்கத்தினர்கள் தீர்மானம் கொடுத்து அவசரப் பிரச்சனையாக எடுத்துச் சொல்லி, ஹேமாவதி அணை கட்டப் படுகிறது என்று சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். 24—8—1968, 12—9—1969, 11—3—1969, மற்றும் 6—3—1970 போன்ற நாட்களிலே விவாதம் வந்தபோதெல்லாம், நாங்கள் கவனித்துக் கொள்கிறோம், பேச்சு நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம், கட்டாயம் பாதுகாப்போம் என்று வாக்குறுதி கொடுத்து வந்தார்களேயொழிய இப்பொழுது எடுக்கும் தீவிரத்தை அப்பொழுதே காட்டியிருந்தால் சாலச் சிறந்ததாக இருந்திருக்கும். ஏனென்றால் பழைய நடவடிக்கைகளைப் படிக்கும் பொழுதெல்லாம் அப்பொழுது பி.பி.எஸ்.டி. மினிஸ்ட்ராக இருந்த நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் வெகு சாமார்த்தியமாகப் பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். லிமிட் ஃப்ளோ பார்த்துக் கொள்கிறோம், என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய நடைமுறை விதிமுறைகளை வகுக்கிறோம் என்றெல்லாம் பதில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆகஸ்ட் மாதத்திலே சொன்னபொழுது

"without prejudice to our limit flows, you can go ahead with your construction . . . ."

என்று சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது கிளியரன்ஸ் ஏதாவது கொடுத்து விட்டார்களோ என்னவோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிக் கொடுத்திருந்தால் அது ஆபத்து. உங்களுக்குத் தண்ணீரை கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னாலும் மேலும் அணைக் கட்டுகளைக் கட்டித் தேக்கிவிட்டால் என்ன செய்வது, கேட்டால் மழை பெய்யவில்லை என்று ஒரு வார்த்தையிலே தப்பித்துக்கொள்ளலாம்.

அதற்குமேலே "வேகரிஸ் ஆஃப் நேச்சர்" இருக்கிறது. அது மனித சக்திக்கு அடங்கியது அல்ல. அதற்கும் அப்பார்ப்பட்ட சக்தி அல்லவா? ஆகையால், மழை பெய்யவில்லை, என் தேக்கத்திற்குத் தான் தண்ணீர் இருக்கிறது, உன் தேக்கத்திற்குத் தண்ணீர் இல்லை

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 சூலை 8]

என்று சொல்லிவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள்? அதனால் நெஞ்சை அள்ளும் தஞ்சை பஞ்சப் பிரதேசமாகிவிடும் என்பதை அரசாங்கம் மறந்து விடக் கூடாது. நமக்கு வருகிற தண்ணீரை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் தடுக்காதிருந்தால் போதும், விமிட் ஃப்ளோ இருந்தால் போதும். பரந்த மனப்பான்மையோடு சொன்னால் அவர்களை அணையைக் கட்டிவிட்டு தண்ணீர் விடவில்லை என்று சொன்னால் என்ன செய்வார்கள்? நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் அங்கே என்ன சொன்னார்களோ எனக்குத் தெரியாது. மத்திய அரசினர் என்ன சொன்னார்களோ, நம்முடைய அதிகாரிகள் என்ன கையெழுத்துப் போட்டு வந்தார்களோ, எனக்குத் தெரியாது.

இந்த விஷயத்திலே இன்னும் கொஞ்சம் விரைவாகத் தீவிரமான நடவடிக்கையை எடுத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் 100 அடி உயரம் அணை கட்டி முடிக்கும் வரை விட்டு விட்டு இன்று தீவிர நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். இந்தத் தீவிரத்தை அன்றே காட்டியிருக்க வேண்டாமா? மைசூர் முதலமைச்சர் மத்திய அரசின் க்ளியரன்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டும் இல்லாமல், தமிழ் மாநிலத்தின் சம்மதமும் பெறாமல் அணையைக் கட்டியே திருவோம் என்று அவர் சொல்லும்போது தமிழக மக்கள் அதே போன்ற வேகத்தினைக் காட்டத் தெரியாதவர்களா? மைசூர் அரசு தமிழக மக்களுக்கு அநீதி விளைக்கத்தக்க அளவுக்கு எப்படி அணையைக் கட்டலாம்? இன்று அணையைக் கட்டிய பிறகு டிரிப்யூனலுக்குப் போனால் கூட அவர்கள் என்ன சொல்ல முடியும்? பல கோடி ரூபாய் செலவழித்து அணையைக் கட்டியாகிவிட்டது, கொடுத்ததை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்ற மனிதாபிமான உணர்ச்சியுடன்தான் சொல்லுவார்கள். 1971-ல் நீங்கள் எடுத்திருக்கும் தீவிர நடவடிக்கையை 1968-ம் ஆண்டிலேயே எடுத்திருக்க வேண்டும். இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பேச்சு வார்த்தைக்கு இடம் கொடுத்திருக்கக் கூடாது. பேச்சு வார்த்தைக்குப் பிறகும் அவர்கள் அணையைக் கட்டுவதை நிறுத்தவில்லை என்று சொன்னால் நீங்கள் பேச்சை முறித்து அன்றே நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டும். வள்ளுவன் குறளை எதற்கும் பயன்படுத்தும் நீங்கள் இதற்கு அதைப் பயன்படுத்தவில்லையா?

“பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்  
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது.”

பொழுது பார்த்துக் காரியமாற்றி இருக்க வேண்டும். அன்றைக்கே தீவிர நடவடிக்கையை நீங்கள் எடுத்திருக்க வேண்டும். அன்று உங்களுடைய 25 பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களை நம்பி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் அரசாங்கத்தை நடத்து வந்தார்கள். இன்றைக்கு ஊர்வலமாகச் சென்ற பாராளுமன்ற எம்.பி.-க்கள் அன்றைக்கே ஊர்வலமாகச் சென்றிருந்தால் டிரிப்யூனலுக்கு விடவேண்டுமென்று கோரியிருந்தால் வெற்றி கிடைத்திருக்கும். 1971-ல் நடந்த பொதுத் தேர்தலின்போது அவர்கள் உங்களுடைய தயவை நம்பியிருந்தபோது நீங்கள் நன்றாகப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம். காவிரித் தகராறை டிரிப்யூனலுக்கு விடுவதாக ஆணை பிறப்பித்தால் பொதுத் தேர்தலில் ஒத்துழைக்கிறோம் என்று நீங்கள் சொல்லியிருந்தால் அது தமிழகத்திற்குப் பயன்பட்டிருக்கும்.



1971 சூலை 8] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

இப்போது தமிழகத்தின் பிரதிநிதியாக திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அங்கே திட்ட அமைச்சராக இருக்கிறார். மைசூர் இடைத் தேர்தல் முடிந்த பிறகுதான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஏதாவது ஒரு முடிவு செய்யப்படும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். இது நியாயமா? அன்றைக்குப் பதில் சொல்லும்போது நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவு கருணையோடு பேசினார்? ஒரு தமிழர் அங்கே அமைச்சராக இருப்பதைத் தடுக்க மாட்டேன்; தமிழர் என்ற காரணத்தால் அவருக்கு ஒத்தாசை செய்வோம் என்று சொன்னார்கள். இன்று அந்தத் தமிழர் எப்படிப் பேசுகிறார்? மைசூர் தேர்தல் முடியும் வரை இந்தப் பிரச்சினையிலே முடிவு எடுக்க முடியாது என்று ஒரு தமிழர், தமிழர் பிரதிநிதி தமிழர்களின் நலன்களுக்குப் புறம்பாகப் பேசுகிறார். தாம் கிருஷ்ணகிரியில் தேர்தலுக்கு நிற்கப் போகிறோமே என்பதையும் மறந்துவிட்டு அவர் இப்படிப் பேசுகிறார். இந்திரா அம்மையாரையும் சொல்லிவிடமாட்டேன் என்கிறார்.

எனக்கு முன்பு பேசிய அரங்கண்ணல் அவர்கள் சொன்னார்கள்— “இந்தப் பிரச்சினைக்கும் மைசூர் தேர்தலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இனிமேல் எப்படிப் போனால் இவர்களுக்கு என்ன? மத்திய அரசை இது எந்த வகையிலும் பாதிக்கப் போவதில்லை அப்படி இருக்க இந்தப் பிரச்சினையிலே முடிவு எடுப்பதை ஏன் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போக வேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். ஏற்கனவே டிரிப்பூனலுக்கு விட்டிருந்தால் 18 மாதங்கள் ஆகியிருக்கும். 18 மாதங்களாகக் கண்ணுமூச்சி விளையாடுகிறார்கள், நாமும் நம்முடைய அமைச்சர்களை அனுப்பிக் கொண்டே இருக்கிறோம். முந்தாதாள் கூட டில்லிக்குப் போய் வந்தார்கள். என்ன பேச்சு வார்த்தை நடந்தது என்று தெரிவிக்கவில்லை. ஒருவேளை பதில் சொல்லும்போது சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அமைச்சர்களை டில்லிக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதால் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்க முடியும்? இது நமக்கு வாழ்வுப் பிரச்சினை. தமிழகத்தில் ஜீவநதி காவிரி ஒன்றுதான். காவிரியில் தண்ணீர் வரா விட்டால் செங்கற்பட்டிலுள்ள பாலாறு மாதிரி மண்ணாறு ஆகி விடும். தமிழக மக்களின் வாழ்க்கையில் மண்ணடித்துவிடும்.

இந்தப் பிரச்சினையிலே நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வதிலே தமிழக அரசு ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம் செய்தது? 1968-ல் இருந்து 1971 வரை பேச்சு வார்த்தையிலேயே சென்றிருக்கிறதே. பொதுத் தேர்தல் நடந்த காலத்திலாவது வாக்குறுதி வாங்கியிருக்க வேண்டாமா? மிகவும் சாமர்த்தியமான முதலமைச்சர் எப்படி இதை விட்டுவிட்டார்? இப்போது இவ்வளவு துடிப்பைக் காட்டுகின்றவர், தேவையான நேரத்தில் சரியான கவனத்தைச் செலுத்துவதற்குத் தவறி விட்டார்கள் என்றே கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

இப்போது கேரளாவையும் இதிலே சேர்த்துப் பேச வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். கேரளாவிற்கும், காவேரித் தண்ணீருக்கும் எந்தவிதமான பந்தமோ, பாசமோ இல்லை. பரம்பிக்குளம் ஆனியாறு திட்டத்திலே பேச்சு வார்த்தை நடத்தும்போது அப்பர் பவானியில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள அவர்களுக்கு விட்டுக்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 சூலை 8]

கொடுத்து விட்டோமோ என்ற பயம் கூடத் தோன்றுகிறது. காவிரி தண்ணீரில் கேரளாவுக்கு எந்த விதமான சம்பந்தமும் கிடையாது. இப்போது அவர்கள் குறுக்கே தலையை நீட்டி இரண்டு பேருக்கும் இடையே இருக்கக்கூடிய சண்டையில் புழுந்து ஏதாவது கிடைக்குமா என்று பார்க்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. அவர்கள் இதிலே தலையிடுவதற்கு எந்தவித உரிமையும் கிடையாது. காவிரித் தண்ணீர் முழுவதையும் நாம்தான் பயன்படுத்துகிறோம். இவ்வளவு நல்ல முறையில் பயன்படுத்தி வந்த காவிரித் தண்ணீரை அக்தறைக் குறைவினாலோ, திறமையாகச் சமாளிக்கத் தெரியாத காரணத்தாலோ விட்டுக் கொடுத்தோம், ஏமாந்தோம் என்று பேசுவதற்கு தமிழகம் ஆளாகக் கூடாது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : ஏதோ நாங்கள் அவசரப்பட்டு தீவிரமாக எதையும் செய்யவில்லை என்று அம்மையார் அவர்கள் குற்றம் சாட்டினார்கள். இதைப்பற்றி ஒரு விவாதம் 1969 செப்டம்பர் 13-ம் தேதி இந்த மாமன்றத்தில் நடைபெற்றபோது எதிர்க் கட்சித் தலைவராக இருந்த மாண்புமிகு திரு. பி. ஜி. கருத் திருமன் அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள்—

“..... உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசாமல், உணர்ச்சியைக் காட்டிக் குழப்பாமல், சில பேர்கள் சில வேளைகளில் பேசுவது போல் ‘அதெல்லாம் தவறு என்று நினைக்கிறேன், இதைச் செய்தால் நாங்கள் அதைச் செய்வோம்’ என்றெல்லாம் பேசாமல் உட்கார்ந்து சுமுகமாகப் பேசி முடிக்க வேண்டும். இது விஷயத்தில் முதலமைச்சர் அவர்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். தமிழகத்திலுள்ள எல்லா மக்களும், எந்த விதமான அபிப்பிராய பேதமும் இல்லாமல், நாங்கள் கேட்டுக் கொள்கிறோம் என்ற நிலையிலேயே கேட்டுக்கொள்வோம்” என்று திரு. கருத்திருமன் அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள். ரொம்ப நிதானமாகப் போக வேண்டும்; உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது, அதைத் செய்வோம், இதைச் செய்வோம் என்றெல்லாம் பேசக் கூடாது என்று அப்போதே திரு. கருத்திருமன் பேசியிருக்கிறார். நாங்கள் எல்லா அரசியல் கட்சிகளின் முடிவை அறிந்துதான் செயலாற்றி வருகிறோம். இந்த அரசு செயலாற்றி வருகிறது. எதிர்க் கட்சியில் இருந்து அதன் தலைவர் கருத்திருமன் பேச்சுக்கு மரியாதை கொடுக்கும் வகையில், எல்லாத் தலைவர்களும் சொன்ன அபிப்பிராயத்திற்கு மரியாதை கொடுக்கும் வகையில் எல்லோரும் சேர்ந்து எந்த முடிவை எடுத்தோமோ அந்த முடிவின்படிதான் செயல்பட்டு வருகிறோம்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : ‘சில பேர் பொறுப்புள்ள முறையில் பேசுகிறார்கள், நான் பொறுப்பற்ற முறையில் பேசுகிறேன்’ என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் மறைமுகமாகப் பேச வேண்டாம். திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்குக் குந்தகம் விளையக் கூடாது என்று எந்த அளவுக்கு அக்தறை கொண்டிருந்தார்கள் அதை நானும் கொண்டிருக்கிறேன். நான் சொல்லுவது என்னவென்றால் பேச்சு வார்த்தை நடத்துவது என்றால் எத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பேச்சு வார்த்தை நடத்துவது என்பதுதான்.



1971 ஜூலை 8] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

பேச்சுவார்த்தை சரியான முறையில் செல்லவில்லை என்றால் அதை விட்டுத் திரும்பி நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டாமா? மைசூர் முதலமைச்சர் அணையைக் கட்ட ஆரம்பித்துவிட்ட பிறகும் நாம் பேச்சு வார்த்தையிலேயே காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தால் எப்படி?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: உறுப்பினர் அவர்கள் என்ன செய்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். தேர்தலுக்கு முன்னாலேயே டிரிப்யூனலுக்கு விடுவதற்கு இந்திரா அரசாங்கத்திடமிருந்து உத்தரவு வாங்கி இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றைக்கு நம்முடைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆதரவு அவர்களுக்குத் தேவை என்ற நிலையில் வற்புறுத்தியிருந்தால் தற்போது நடந்த பொதுத் தேர்தலை ஆறு மாதத்திற்கு முன்னால் ராஜினாமாச் செய்து விட்டு நடத்தி இருக்க முடியும்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: இனிமேலும் இந்தப் பிரச்சினையிலே ராஜினாமாச் செய்துவிட்டுப் பொதுத் தேர்தலை நடத்தத் தயாராக இருக்கிறோம், தமிழகம் வாழ, தமிழ் நாட்டு மக்கள் வாழ ராஜினாமா செய்து விட்டுத் தேர்தலுக்கு நிற்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்ற அந்த நிலையை.....

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: நான் சொல்லுவதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பேசுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் ராஜினாமாச் செய்வோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு மறுபடியும் வந்தால் ஒரு கட்சியின் எண்ணிக்கையில் வித்தியாசம் ஏற்படலாம் என்ற கருத்தில் பேசுகிறார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

அரசியல் பற்றிக் குழப்பாமல் பேச வேண்டிய பிரச்சினை இது. அன்றையதினம் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களின் கூட்டத் திலேயே தலைவர்கள் மட்டிலும் பேசினால் போதும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இன்றையதினம் இதை முழுக்க முழுக்க அரசியலுக்குக் கொண்டு போவதாக இருந்தால் அதற்கும் நான் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாநில அரசு தாமதமாகச் செயல்படுகிறது, நிவிரமாகச் செயல்பட வேண்டுமென்று கூறினாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அப்படிக்கூறுவதை வாய்ப்பாக எடுத்துக் கொண்டு மேலும் மத்திய அரசோடு போராடப் பயன்படும் என்று எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் உண்மையில் அப்படி நம்பிக் கொண்டு பேசாதீர்கள்.

இந்த அரசு 1968-ம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரை செய்திருக்கிற முயற்சிகளையெல்லாம் இந்த மாமன்றத்தில் இப்போதிருந்த எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் எல்லாம் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அப்போது எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களெல்லாம் பாராட்டப்பட்டு, மேலவை எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ராஜாராம் அவர்களும், பேரவை காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் பொன்னப்ப நாடார் அவர்களும் அண்மையில் நடைபெற்ற கண்டன கூட்டங்களில் கூட முதலமைச்சர் அவர்களை நம்பி பொறுப்பை ஒப்படைக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 தூலை 8]

இந்த மன்றத்தில் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளை யெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்களேயல்லாமல் யாரும் இதுதவறான முயற்சிகள், அரசு தீவிரமாக நடைபெறவில்லை, முயற்சி எடுக்கவில்லை என்று சொல்லவேயில்லை. தமிழ்நாடு அரசாங்கம் ராஜினாமா செய்து விடுவது என்பது பெரிய காரியமல்ல. மறு தேர்தலை சந்திக்க முடியுமா என்ற பயத்தையும் அச்சத்தையும் ஆட்படுத்திக் கொண்டு அல்ல இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசுவது. ராஜினாமா யார் யார் செய்வது எப்படிச் செய்வது என்பதை யெல்லாம் கடைசிக் கட்டத்தில் யோசிக்கப்பட வேண்டிய பிரச்சனைகள். பதவியை விட்டு விலகுவது என்பதற்காக நிச்சயமாக மனதார கண்ணீர் விட மாட்டோம் என்பதை அம்மையார் உணர வேண்டும். நான் சொல்ல வந்தது, அப்போதிருந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஒத்துழைப்புத் தர முடியாது என்று கூறிவிட்டிருப்பார்களானால் இப்போது நடந்த தேர்தலை 6 மாதங்களுக்கு முன் கூட்டி செய்திருக்க வேண்டுமென்று சொன்னேனேயல்லாமல் வேறு அல்ல.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : உபதலைவர் என்ற பொறுப்போடு பேசுகிறேன். அரசியலைக் கொண்டு வந்து குழப்ப மாட்டேன். செய்த காரியங்களைப் பேதமில்லாமல் ஒப்புக்கொள்கிறோம். நிலையை இன்னும் தீவிரமாக நடத்த வேண்டுமென்று சொல்வதில் அரசியல் கிடையாது. பொறுப்பு தவறிவிட்டோம் என்று சொல்ல வேண்டாம். இன்னும் வேகமாகக் காரியங்களைச் செய்திருந்தால் இன்னும் பாராட்டுகளைக் குவித்திருப்போம். இது போதாது, இன்னும் வேகத்தை அதிகரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னோம். அதை நல்ல எண்ணத்தில் “குட் ஸ்பிரிட்” சொன்னதை, அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்காதீர்கள். நல்ல பாவத்தோடு சொல்கிறோம். நல்ல நோக்கத்தோடு சொல்லப்படும் இந்தக் கருத்தைக் கொண்டு இனிமேல் தீவிரமாகச் சென்று இந்தத் திட்டங்களைத் தீட்டுங்கள். ஊர்வலம் பலிக்கவில்லை, கண்டனக் கூட்டம் எடுபட வில்லை. அடுத்தது என்ன? தீவிரமாக நடவடிக்கை எடுத்தால் கட்டாயம் ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். தமிழர்களின் வளமை என்ற பிரச்சனை அதே சமயத்தில் இந்திய ஒற்றுமை பாதிக்காத அளவிலே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அமைகிறேன்.

திரு. கோவை செழியன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு வரலாற்று முக்கியத்துவமான ஒரு தீர்மானத்தை நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தின் முன் மொழிந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானம்தான் கடைசித் தீர்மானமாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். தீர்மானம் போட்டு மத்திய அரசை நம்முடைய எண்ணத்திற்குத் திருப்புகிற நிலைமை இனிமேல் இருக்கக் கூடாது என்று நான் விரும்புகிறேன்.

காவிரி என்பது தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு இன்றியமையாத ஒன்று என்பதை எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். தஞ்சை மாவட்டம் தமிழகத்தினுடைய இதயம் என்பதை எல்லோரும் சொன்னார்கள். இந்த இதயத்தில் இன்றைக்கு ரத்தம் வடிந்து கொண்டிருக்கிறது.



1971 சூலை 8] [திரு. கோவை செழியன்]

இதயம் நின்று விட்டால் உயிர் நின்று விடும். இன்றைக்குத் தமிழகத் தினுடைய உயிர் இருப்பதா வேண்டாமா என்ற நிலையில் இருக்கிறது. ஏற்கனவே, தமிழகத்தில் இருக்கிற பல ஜீவ நதிகள் அணைத்தும் வறண்டு விட்டன. கண்ணம்பாடியில் அணை கட்டியதன் மூலமாக பாலாறு இன்று தண்ணீர் இல்லாமல் பாலேவனமாகக் காட்சியளிக்கிறது. நம்முடைய இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற எல்லா ஜீவ நதிகளும் இன்றைக்கு வறண்டு போய்விட்ட இந்த நேரத்தில்தான் காவிரி வறண்டு போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் தீர்மானம் போட்டோம். சர்வ கட்சிகளைக் கூட்டி ஆலோசனை நடத்தினோம். ஊர்வலம் நடத்தினோம். நம்முடைய பாராளுமன்றத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களெல்லாம் பிரதமரிடத்திலே விண்ணப்பம் செய்தார்கள். இவைகளுக்குப் பின்னாலேயும் காரியங்கள் நடைபெறவில்லையென்றால் அடுத்து என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றி மிகத் தீவிரமாக இந்த மன்றத்தில் இருக்கிறவர்கள் சொல்ல வேண்டும்.

இன்றைக்கு அரசியலிலே தலைமைப் பீடத்தில் உட்கார்ந்து இருக்கிறவர்கள் ஒரு நாடு அழிந்து போவதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் தங்களுடைய அரசியல் லாபத்திற்காகத்தான் எந்தக் காரியத்தையும் அந்தக் கண்ணோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் 1,500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயிருந்து, இந்த நாட்டில் நாகரீகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து காவிரி நீரை நாம் மட்டும் தான் பயன்படுத்தி கொண்டுவந்தோம். ஆனால், 1892-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னாலேதான் மைசூர் மாநிலத்திலே இருக்கிறவர்கள் இந்தத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்த முடியுமாவென்று ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பயன்படுத்தி வந்த இந்த நீரை இன்றைக்கு நமக்குத் தர முடியாது என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது மைசூர் அரசாங்கம் இந்தியாவிலிருந்து தனியாகப் பிரிந்து விட்டதோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரி 1968-லே இந்தப் பிரச்சனை வரவில்லை. 1960-61-லேயே இந்தப் பிரச்சனை எழுப்பியிருக்கிறது. அன்றைக்கிருந்த அரசியல் தலைவர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். 1968-லேதான் ஒரு முடிவிற்கு வந்திருக்கிறார்கள், மைசூர் மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இன்றைக்குத் தனியாக ஒரு நாடாகப் பிரிந்து அவர்களுடைய சுதந்திர நிர்வாக சாம்ராஜ்யம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தால் என்னென்ன காரியங்கள் நடைபெறுமோ அதைப்போலவே காரியங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டு இருக்கின்றன. ஏறத்தாழ 61 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாகத் திட்டங்களைத் தீட்டியிருக்கிறார்கள். 61 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டம் தீட்டியவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய அனுமதியைக் கேட்கவில்லை. அதுமட்டும் அல்ல. திட்டக் குழுவினுடைய அனுமதியையும் கேட்காமல் அவசர அவசரமாக இன்றைக்கு அவர்கள் அணைக்கட்டு கட்டுவதைத் தீவிரப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

[திரு. கோவை செழியன்] [1971 சூலை 8]

நான் இங்கே இந்த மன்றத்தின் தலைவர்மூலமாக அங்கத்தினர் களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இனிமேல் எடுக்கப் போகிற முடிவு, எடுக்கப் போகிற நடவடிக்கை தீவிரமானதாக இருக்க வேண்டும். எங்களுடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய வழி வந்தவர்கள். அண்ணா அவர்கள் அவர்களிடத்திலே பொறுமையைக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக் கிறார்கள். அதனால் முதலமைச்சர் அவர்கள் தீர்மானம் போட்டார் கள். கோடிக்கணக்கான தந்திகளை அனுப்பச் சொன்னார்கள். ஊர் ஊராகக் கண்டனக் கூட்டங்களைப் போடச் சொன்னார்கள். இவ்வளவு போட்டதற்குப் பின்னாலேயும் மத்திய அரசாங்கம் மிகவும் மெத்தனமாகவும் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமலும் மைசூரில் நடக்கவிருக்கிற தேர்தலைப்பற்றி மட்டுமே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் மைசூர்க்காரர்கள் அவசர அவசரமாக, மிக வேகமாக அணைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை நிறுத்தியே தீரவேண்டும். இதை நிறுத்துவதற்கு எந்தத் தியாகத்தைச் செய்வதற்கும் நாமெல்லாம் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

இங்கே பேசியக் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் சொன்னார்கள். எந்தத் தியாகத்திற்கும் மைசூர்க்காரர்களைவிடத் தமிழர்கள் எந்த விதத்திலும் குறைந்தவர்கள் அல்லர் என்ற அவர் களுடைய ஆவேசமான பேச்சுக்குத் தலை வணங்குகிறேன். என்ன செய்யப் போகிறோம்? பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 67-ல் சொன் னார்கள். ஜூன் மாதம் 15-ம் தேதி என்று நினைக்கிறேன். பட்ஜெட் கூட்டத்தில் சொன்னார்கள். திராவிட நாடுப் பிரச்சனையை விட்டு விடுங்கள். உள்ளே இருந்து போராடுவோம் என்று சொன்னார் என்று சுப்பிரமணியம் சொல்கிறார்கள். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு விட்டு விடவில்லை. நாட்டினுடைய நிலைமையைப் புரிந்து நாங்கள் விட்டு விட்டோம். திராவிட நாடுப் பிரிவினையைத்தான் விட்டு விட்டோமேதவிர பிரிவினைக்கான காரணங்கள் விட்டுவிட வில்லையென்று சொன்னார்கள். இந்தி வேண்டும், தமிழ் வேண்டாம் என்று சொன்னால் அதற்காக இந்த ஒற்றுமையை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று சொன்னார்கள். தூத்துக்குடி வேண்டாம், கண்ட்லா வேண்டும் என்று சொன்னால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்குக் காவிரி வேண்டாம், கங்கை வேண்டும் என்று சொன்னால் இந்த திராவிட நாடுப் பிரச்சனை, இந்த நாட்டுப் பிரிவினைப் பிரச்சனை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் குறிப் பிட்டமாதிரி மீண்டும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலைமை வந்து விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நமக்கிருக்கிற அச்சம் மத்தியிலே கொலுவீற்றிருக்கிற ஆட்சியாளர்களுக்குக் கிடையாது. அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மைசூரில் வீற்றிருக்கிறவர்களுக்கும் அந்த அச்சம் கிடையாது. நாட்டின் ஒற்றுமையிலே அவர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை. அவர்கள் அவசர அவசரமாக இன்றைக்கு அணையைக் கட்டிக் கொண்டு வருகிறார்கள். நம்முடைய உரிமையை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.



1971 சூலை 8] [திரு. கோவை செழியன்]

இங்கே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே சூயஸ் கால்வாயில் எகிப்தியர்கள் தடை போட்டவுடன் இங்கிலாந்திலே இருக்கிற அண்டனி ஈடன் சூயஸ் கால்வாயைப் பிடிக்க குண்டு மாரி பொழிந்தான். தன் உரிமை பறி போகிறது என்று சொன்னவுடன் அங்கே இருக்கிறவர்கள் ஆர்ந்து எழுந்தார்கள். நாம் இன்றைக்குத் தீர்மானம் போடுகிறோம். சட்ட மன்றத்தில் பேசுகிறோம், என்ற நிலை இருக்கக் கூடாது. நான் இங்கே இருக்கிற அங்கத்தினர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தலைவர் மூலமாக வேண்டுகோள் விடுகிறேன். தஞ்சை தரணி இனிமேல் பாலைவனமாகப் போகிறது. மைசூரில் அணை கட்டினால் சகாரா பாலைவனம் போல், இராஜஸ்தான் பாலைவனம் போல் தஞ்சாவூர் பாலைவனமாகி விடும்.

வெள்ளைக்காரன் காலத்திலேயாவது பிழைப்பதற்கு சிலோனுக்கு, பர்மாவுக்குச் சென்றோம். இன்றைக்கு அவனெல்லாம் நம்மைத் திருப்பியனுப்புகிறான். எங்கே போவோம்? வடநாட்டுக்கும் போக முடியாது. சிலோனுக்கும் போக முடியாது. பர்மாவுக்கும் போக முடியாது. தமிழகத்திலே செத்து மடிவதைவிட நாம் ஒரு போராட்டத்தை நடத்தி வாழ்வா, சாவா என்பதைப்பற்றி முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்றுதான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முதலமைச்சரவர்கள் பொதுக்கூட்டத்திலே சொன்னார்கள் “மைசூரைப்போல எங்களுக்கும் மத்திய அரசை எதிர்ப்பதற்குத் தெரியாதா, ராஜ ராஜ சோழனுடைய சிலையை மத்திய அரசினுடைய அனுமதியில்லாமல் இங்கே வைக்க முடியாதா” என்று சொன்னார்கள். “திவுக் திடலிலே மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதியில்லாமல் கட்டடம் கட்ட முடியாதா” என்று கேட்டார்கள், நான் அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையிலே சொல்லிக் கொள்வேன். அவைகளையெல்லாம் செய்யுங்கள். மத்திய அரசாங்கத்தை என்றைக்கு எதிர்க்கிறோமோ அன்றைக்குத்தான் அவர்களுக்கும் நம்மைப்பற்றிக் கவலை வரும், இன்றைக்கு அவர்களுடைய கவலையெல்லாம் மைசூரிலே எத்தனை சீட்டுகள் வருமென்ற கவலையேதவிர தஞ்சாவூர் பாழாய்ப் போகிறதே என்ற கவலையில்லை. இங்கே வரும் மத்திய அமைச்சர்களுக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டுங்கள். இங்கேயிருந்து அனுப்பும் வரிப்பணத்தை நிறுத்தி வைப்பார்கள். எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் போர் முறை என்று சொன்னார்கள். அப்படியே இருக்கட்டும். தனி நாடு பிரச்சினையாக வேண்டுமானாலும் ஏற்றுக் கொள்ளட்டும். போர் நடந்தால்தான் உண்மை உணரப்படும். உதைக்கின்ற காலுக்கு முத்தமா? நாமும் உதைப்போம் என்று உணர்த்த வேண்டும். தஞ்சைத் தரணி போய்விட்டதென்று சொன்னால் இனிமேல் வாழ்வதிலே பிரயோஜனமில்லை. வாழ முடியாது என்ற ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வெறும் தீர்மானத்தினாலே எந்தக் காரியமும் நடைபெற முடியாது. மத்திய அரசாங்கத்தோடு போர் தொடுங்கள். அந்தப் போருக்கு எத்தனை ஆயிரம் இளைஞர்கள் தேவை என்று சொன்னாலும் நாங்கள் வரத் தயார். வாழ்வு எங்களுக்கு பொருட்டல்ல. குழந்தை குட்டி இவைகளையும்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

காவிரி நீர் தகராறுகளை நவெர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடெல் குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத் தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[திரு. கோவை செழியன்]

[1971 சூலை 8]

மதிப்புக்குரிய அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னார்கள் 'எப்படியாவது அணைக்கட்டுவதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்" என்று எப்படி நிறுத்துவது? பாம் போட்டுத் தகர்ப்பதா? தற்கொலைப் படை வேண்டுமா? சொல்லுங்கள் தயாராய் இருக்கிறோம். எதைச் சொன்னாலும் அதைச் செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். தற்கொலைப் படை தயாராக இருக்கிறது என்று முதலமைச்சருக்கு நான் சொல்லிக் கொள்வேன். தற்கொலைப் படை அமைப்பதற்குத் தயார். தமிழ்நாட்டின் தன்மானத்தைக் காப்பாற்றுங்கள், ஏழைகளைக் காப்பாற்றுங்கள், எதைக் கேட்கிறீர்களோ அதைக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

\* திரு. நா. கணபதி: மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, வரலாற்று சிறப்புமிக்க ஒரு தீர்மானத்தில், தமிழ்நாட்டின் எதிர்காலத்தை உறுதியடையச் செய்யுமாறு இருக்கக்கூடிய ஒரு தீர்மானத்தில், தமிழ்நாட்டின் தலையெழுத்தைத் தீர்மானிக்கும் ஒரு தீர்மானத்தில் பேசக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலில் நான் தஞ்சை மாவட்டத்துக்காரன் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே பெருமைப்படுகிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்திலேதிலே பாபநாசம் தொகுதி காவிரி டெல்டா பகுதியிலே ஒரு முக்கியமான தொகுதியாகும். காவிரியிலிருந்து 6 கிளை நதிகள் இங்கு பாய்கின்றன. அதன் பயனாகத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஒரு வளமிக்க பகுதியாக பாபநாசம் பகுதி இருக்கின்றது. தஞ்சைத் தரணியைப் பஞ்ச பூமியாக மாற்றும் விதத்தில் மற்ற மாநிலங்களுக்கு உணவு அளிக்கும் தஞ்சையை மாற்றி மற்ற மாநிலங்களைவிட மோசமாகச் செய்யும் ஒரு நடவடிக்கையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய சூழ்நிலையில் நாம் இருக்கிறோம்.

இந்தப் பிரச்சினையை நினைக்கின்ற நேரத்தில் தனி மனிதனுக்குத் தரப்பட்டுள்ள உரிமை எப்படி அமைந்திருக்கின்றது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

தனி மனிதன் தன்னுடைய நிலத்திற்குத் தண்ணீர் விடுவதைத் தடுத்து விடாமல் இருப்பதற்கு நீதி மன்றம் இருக்கிறது. வழக்காடுவதற்கு வழக்கறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி அவனுக்கு வழக்காட வசதியில்லாமலிருந்தால், அவனுடைய உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்கு நீதிமன்றம் தானே முயற்சி எடுத்து அவனுக்கு நீதி வழங்குகிறது. ஈஸ்மெண்ட் ஆக்ட் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதன்படி தனி மனிதனுக்குள்ள உரிமையைப் பாதுகாத்துக் கொடுப்பதற்கு அந்த ஈஸ்மெண்ட் ஆக்ட் இருக்கிறது. ஈஸ்மெண்ட் என்பது அவனுடைய வீட்டையோ நிலத்தையோ அவன் அனுபவித்து வருவதற்கு இடையூறு செய்தால், அதை வழக்காடி அவன் தன்னுடைய உரிமையை நிலைநாட்டிக்கொள்ள நீதி மன்றம் இருக்கிறது. அந்த உரிமை நம்முடைய தமிழக அரசுக்கு நம்முடைய தமிழ் மக்களுக்கு இல்லையென்று நினைக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலை உருவாகி



1971 சூலை 8] [திரு. நா. கணபதி]

யிருக்கின்றது. ஒரு நாட்டுக்காரன் தண்ணீரைப் பிற நாட்டுக்காரன் தடுத்து நிறுத்தக் கூடாதென்றும் இருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் அவைத் தலைவர் அவர்களின் அனுமதியின் பேரில் ஒரு நாட்டுக்கும் இன்னொரு நாட்டுக்குமிடையே இருக்கின்ற தண்ணீர் பிரச்சினையைப் பற்றி நம்முடைய இன்டர் நேஷனல் கன்வென்ஷன் என்ன சொல்லி, இருக்கிறது என்பதைப் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

... But the flow of non-national boundary, and international rivers is not within the arbitrary power of one of the riparian States, for it is a rule of International Law that no State is allowed to alter the natural conditions of its own territory to the disadvantage of the natural conditions of the territory of a neighbouring State. For this reason a State is not only forbidden to stop or to divert the flow of a river which runs from its own to a neighbouring State, but likewise to make such use of the water of the river as either causes danger to the neighbouring State or prevents it from making proper use of the flow of the river on its part.

இன்டர்நேஷனல் கன்வென்ஷன்படி ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டின் தண்ணீரை குறைக்கக்கூடிய அளவிலோ அல்லது பாதகம் விளைவிக்கக்கூடிய அளவிலோ அந்த நாட்டின் தண்ணீரைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அணைக்கட்டிக் கொள்ளக்கூடாதென்று அகில உலக ரீதியில் உள்ள ஒரு கன்வென்ஷனை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த அகில உலக ரீதியிலே இருக்கின்ற கன்வென்ஷன் இன்டர்ஸ்டேட் ரிவர்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய நம்முடைய காவிரி நீர்ப் பிரச்சினைக்கு எந்த அளவு பொருந்தும் என்பதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு நாடும் இன்னொரு நாடும் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கின்றதோ அவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கின்றது ஒரு மாநிலமும் இன்னொரு மாநிலமும். அதை நம்முடைய மைசூர் மாநிலம் மதிக்காமல் தொன்றுதொட்டு ஏன்சியன்ட் யூசர் என்று சொல்லுவர். அப்படி தொன்றுதொட்டு நடைபெற்று வரும் வழக்கத்தை மாற்றி மைசூர் மாநிலம் ஹோமாவதி போன்ற பல அணைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

மத்திய அரசைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய அரசு நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி இயங்கிவருகிறது. மத்திய அரசுக்கு எந்த அளவுக்கு ஒரு மாநிலத்தைக் கட்டுப்படுத்த அதிகாரம் இருக்கின்றது என்பதை நம்முடைய அரசியல் கட்டத்திலே சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஆர்ட்டிகிள் 365 என்று கான்ஸ்டிடியூஷனிலே இருக்கின்றது. அந்த 365-படி ஒரு மாநில அரசு மத்திய அரசின் கட்டளையை மதிக்கவில்லை என்றால், உடனே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே அந்த மாநிலத்திலே அரசு இயங்கவில்லை எமர்ஜன்சி டிக்ளேர் செய்து விட்டு உடனே அங்கே குடியரசுத் தலைவர் அந்த பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு நிர்வாகம் செய்யக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படுகின்றது. அதன்பேரில் இன்றைய தினம் மைசூர் மாநிலத்திலே ஒரு சாதாரண முடிவுக்கு வரக்கூடிய சூழ்நிலைக்கு அங்கே குடியரசுத் தலைவருடைய ஆட்சி நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகின்றது.

[திரு. நா. கணபதி]

[1971 சூலை 8]

ஒரு மாநில அரசு மத்திய அரசின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாக நேரத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஒரு பிரகடனம் மூலம் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற சட்டமே எதற்காக ஏற்பட்டது என்றால் பல்வேறு நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளில் மத்திய அரசு, மாநில அரசு சரிவர நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகளை நிறைவேற்றக் கட்டுப் படுத்துவதற்குத்தான் அந்த அதிகாரம். அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் அங்கே கவர்னருக்கு அதிகாரம் கிடையாது. அந்த அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்குத்தான் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் மைசூர் மாநிலத்தில் நடைபெறுகின்ற குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியைப் பாருங்கள். குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி நடைபெறுகிறது. கட்டப்படுவது ஹேமாவதி அணைக்கட்டு. என்ன விதேதமான நிலை. வேலியே பயிரை மேயும் நிலை. மத்திய அரசு என்னுடைய செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் பயன்படுத்தி மைசூரில் ஹேமாவதி அணைக்கட்டுக் கட்டுவதை ஆதரித்து வருவதைப் பார்க்கிற நேரத்தில் வருந்தக்கூடிய சூழ்நிலை வேதனைப் படுகின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தது, நமது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி இண்டர்-ஸ்டேட் வாட்டர்ஸ் டிஸ்ப்யூட் ஆக்ட் என்ற சட்டத்தின்படி ஒரு ஒப்பந்தத்தில் ஏற்படுகின்ற தகராறு காரணமாக அல்லது ஒரு ஆற்றின் தண்ணீரை எப்படிப் பயன்படுத்திக்கொள்வது என்பதபற்றித் தகராறு ஏற்படுகின்ற நேரத்தில் ஒப்பந்தப்படி இரண்டு மாநிலமும் இயங்கவில்லை என்ற நேரத்தில் அந்தச் சட்டத்தின்படி நடுவராக சுப்ரீம் கோர்ட் நிதிபதி ஒருவரை நியமித்து அவரிடம் தீர்ப்புக்கு விட்டு அந்தத் தீர்ப்பின்படி நடக்க வேண்டியது அந்த இரண்டு அரசுகளின் கடமையாகும். நாம் இந்தச் சாதாரணக் கோரிக்கையை எழுப்புகிறோம். இதற்குச் செவி சாய்க்காமல் ஏதோ அரசியல் காரணங்களுக்காக இன்றைய தினம் தங்களுடைய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தாமல் தமிழகம் எப்படிப் போனால் என்ன என்று அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிற நேரத்தில் மிகவும் வருந்த வேண்டி இருக்கிறது.

இதை எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்கின்ற நேரத்தில் ஒன்றை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. ஏதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வந்த பிறகுதான் இப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்பட்டு விட்டதுபோலவும் இப்படி ஒரு தீர்மானத்தைப் போடுவதைப்பற்றி ஒரு சிலர் கருதிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ரூபகமூட்ட விரும்புகிறேன். 1968-ல் மைசூர் மாநில முதல்வர் திரு. வீரேந்திர பட்டில் பேச்சு வார்த்தை நடத்த வந்த நேரத்தில் திருமலைப்பிள்ளை தெருவில் உள்ள சிண்டிகேட் தலைவர் காமராசர் அவர்களைச் சந்தித்து விட்டுத்தான் பேச்சு வார்த்தைக்கு வந்தார். அந்த காமராசர் அவர்களுக்கு தமிழகத்தின் வாழ்வில் நல்லெண்ணம் இருந்தால்.....

\* திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்: என்னுடைய கட்சியின் தலைவர் பேரில் ஏதோ குற்றத்தை வேண்டுமென்றே கூறுகிறார்கள். அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் இங்கு கூறாமல் இருப்பது உசிதமாக இருக்கும் என்றே நான் கருதுகிறேன். எங்களுடைய



1971 சூலை 8] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

தலைவர் இந்தப் பிரச்சினையில் எந்த நிலையைக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை முதலமைச்சர் அவர்களே பல மேடைகளில் எடுத்துக்கூறி இருக்கிறார்கள். ஏதோ வீரேந்திர பட்டில் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் காமராசர். அக்காரணத்தால் காமராசர் தமிழகத்திற்கு விரோதமான நிலை எடுத்திருக்கிறார் என்ற விதத்தில் களங்கம் கற்பிக்க வேண்டாம் என்று அன்னரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. நா. கணபதி: தனிப்பட்ட காமராசர்மீது குற்றச்சாட்டு வதாக நம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டார்கள். காமராசர் அவர்கள் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர். இன்றைய தினம் சிண்டிகேட் காங்கிரசுக் கட்சித் தலைவர். அவர் அன்று நினைத்திருந்தால் வீரேந்திர பட்டிலிடம் அவருக்கு இருக்கும் செல்வாக்கை உபயோகப்படுத்தித் தமிழகத்திற்கு நீதி கிடைக்கச் செய்திருக்க முடியும் என்ற கருத்தில் சொன்னேன்.

ஜூலை இரண்டாம் தேதி டில்லி நகரத்தில் எங்கள் உறுப்பினர்கள் ஊர்வலம் சென்ற நேரத்தில் அதில் கலந்து கொள்ள காமராசர் அவர்களுக்கு எண்ணம் இல்லை. அவர்கள் தந்த மகஜரில் கையெழுத்துப் போடவும் எண்ணம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட அரசியல் தலைவர்களைக் கண்டு வருந்த வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு தமிழகத்தைப் பாதிக்கின்ற எந்தத் திட்டமாக இருந்தாலும் ஹெமாவுத் அணைக்கட்டாக இருந்தாலும் அதைக் கண்டு மத்திய அரசு தாங்கினாலும் தாங்குவதுபோலப் பாசாங்கு செய்தாலும் நம் கழகத் தலைவர் தமிழக அரசின் முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் தலைமையில் போராடித் தமிழகத்தின் உரிமையைப் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம் என்பதை இன்றைய தினம் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மத்திய அரசு இந்த விவகாரத்தில் நல்லதோர் நடவடிக்கை எடுத்து உடனடியாக நேரவர் தீர்ப்புக்கு விடாமல் அலட்சியமாக இருந்தால் அதனால் ஏற்படுகிற விளைவுகள் எந்த விளைவாக இருந்தாலும் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள இருக்கிறோம் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். நம் தமிழகம் என்றென்றும் வளமிக்க பூமியாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத்தின் அடிப்படையில் இந்தத் தமிழக மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க, தொண்டாற்ற, வாழ்க்கை முன்னேற உறுதிப் பிரமாணம் ஏற்றுக்கொண்டு இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நாம் எந்த நடவடிக்கையிலும் எந்தப் போராட்டமாக இருந்தாலும்கூட கர்நாடக மாநிலத்திற்குச் சென்று போராட்டம் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தாலும் சரி, டில்லியில் சென்று மறியல் போராட்டம் நடத்த வேண்டியிருந்தாலும்கூட நாம் தயார் தயார் என்ற உறுதிமொழியை தமிழக அரசின் முதல்வர், கழகத்தின் தலைவர், மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் ஆதரவை இந்தத் தீர்மானத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

[1971 சூலை 8]

\*திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : மிஸ்டர் டெபுடி ஸ்பீக்கர் சார், நான் சார்ந்து இருக்கின்ற இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் தமிழக முதல்வர் அவர்கள் இங்கே சமர்ப்பித்த தீர்மானத்தை, ஆதரிக்கக்கூடிய அடிப்படையில் உங்களுக்கு முன்னால் நான் நிற்கின்றேன்.

இந்தத் தீர்மானம் எளிய முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு கடைசியில் நாம் கூறி இருப்பதெல்லாம் இன்று மைசூர் அரசு தன் போக்கில் மேற்கொண்டுள்ள இந்தத் திட்டங்களைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றக் கூடாது என்று கட்டளையிடவேண்டும், ஒரு ஸ்டே ஆர்டர் மாதிரியாகப் போடவேண்டும் என்பதும் சட்ட ரீதியில் நமக்கு ஒரு ட்ரிபியூனல் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் இந்தத் தீர்மானத்தில் இருக்கின்ற உள்ளடக்கமாகும்.

இந்தத் தீர்மானத்தை விளக்கிக் சொல்லக்கூடிய நேரத்தில் பல விஷயங்களை எல்லாம் முதல்வர் அவர்கள் வெளிப்படுத்தினார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நேற்றுச் சட்டசபைக்கு முன்னால் வைக்கப் பட்ட காவிரி நீர்த் தகராறு என்று சிறு வெளியீட்டில் இறுதியாக குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை நான் இங்கே வாசிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

“எனவேதான், காவிரி நீர்ப்பிரச்சினைக் குறித்துத் தமிழ்நாடு பெரிதும் கவலையும் கலக்கமும் கொண்டுள்ளது என்பதில் வியப்பில்லை. இந்தப் பிரச்சினை இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், அதன் வாழ்வுப் பிரச்சினையாகும். மைசூர் நலமுடன் வாழவேண்டும் என்று விழையும் அதே நேரத்தில், தமிழ்நாடு பன்னெடுங் காலமாக அனுபவித்து வந்ததால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு, ஒரு ஒப்பந்தமல்ல, இரு ஒப்பந்தங்களால் முழு நிறை ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட தனது நியாயமான உரிமைகளைக் கட்டிக்காத்துக்கொள்ள விரும்புகிறது.” இது எவ்வளவு நிதானமாகவும் பொறுப்புடனும் போடப்பட்டு இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இந்தக் காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக ஒரு தனிப்பட்ட கட்சிப் பிரச்சினையாக இல்லாமல் தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய பிரச்சினையாகப் பார்க்கவேண்டும், தவிர, 1968-ம் ஆண்டு முதற் கொண்டே எடுத்த நடவடிக்கைகளைப்பற்றி எல்லாம் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சமீபத்தில் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளும் அத்தன்மை வாய்ந்தவைதான், கிளர்ச்சி தினமாக இருந்தாலும்கூட அல்லது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பிரதமர் அவர்களைச் சந்திப்பதாக இருந்தாலும்கூட இந்தத் தீர்மானமாக இருந்தாலும்கூட ஓரளவு எல்லா கட்சிகளும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய முறையில் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட காரியங்களாகும். அடுத்துக்கூட ஏதாவது ஒரு வகையான போராட்டமே நடத்தப்பட வேண்டும் என்று சொன்னாலும்கூட எம்முறையில் அப்போராட்டம் இருக்கும் என்பதைக்கூட கூட எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் கலந்து கொண்டுதான் வெளியிடுவேன் என்று அன்று நடந்த பொதுக்கூட்டத்தில் முதல்வர் அவர்கள் அறிவித்தார்கள். இது இப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை இருக்கிற நிலை.



1971 ஜூலை 8] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இந்த நாட்டில் குறிப்பாக சுதந்திரத்திற்குப்பிறகு ஒரு புதிய உணர்ச்சியானது ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதை எல்லாரும் ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள். இதை வேறு முறையில் சொல்லுவதாக இருந்தால் ஒரு ஸப் நேஷனல் கான்ஷியன்ஸ் எல்லா மக்களுக்கும் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இது தமிழ்நாட்டில் மொழி சம்பந்தமாக கிளர்ந்தெழுந்தது நமக்கு எல்லாம் தெரியும். அதேமாதிரி வங்கத்திற்குப் போதுமான அளவுக்கு நியாயம் வழங்கப்படவில்லை என்று சொல்லி எல்லாக் கட்சி வங்க மக்களும் பேரியக்கம் நடத்தியதை நாம் அறிவோம். அஸ்ஸாம் மாநிலம் பிந்தங்கியதாக இருக்கிறது என்பதற்காக எண்ணை சுத்திகரிப்பு ஆலை இரண்டு வேண்டுமென்று அந்த மாநிலச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் பதவிகளைக்கூட ராஜினாமாச் செய்யத் தயாராய் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாம் நாடாளுமன்றத்திற்கே தாது கோஷ்டியாக வந்ததை நாடு அறியும். அஸ்ஸாம் மக்கள் எடுத்த அந்தப் பிரச்சினை வேறு எந்த மாநிலத்திற்கோ எதிராக எடுத்தது அல்ல. வங்க மக்கள் எடுத்த நடவடிக்கை வேறு எந்த மாநிலத்திற்கோ எதிராக எடுத்த நடவடிக்கை அல்ல. நமது மாநிலத்தில் தோன்றிய மொழி இயக்கம் வேறு எந்த மாநிலத்திற்கோ எதிராக எடுத்தது அல்ல. அதே மாதிரியாகத்தான் இந்த காவிரிப் பிரச்சினையையும் பார்க்க வேண்டும். இது வருகிறபோது எங்கள் கட்சி இரண்டு விஷயத்தை முன்பே எடுத்து வற்புறுத்தியது. மாநிலங்கள் மொழி அடிப்படையில் பிரிக்கப்படுகிற காலத்தில் எல்லைச் சச்சரவுகள் ஏற்படலாம். கிராமத்தை ஒரு யூனிட்டாகக்கொண்டு அந்த கிராமத்தில் உள்ள மெஜாரிட்டி மக்கள் எந்த மொழியினரோ அந்த மொழி மாநிலத்தில் அது சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும், தகராறு ஏற்பட்டால், மத்யஸ்தத்திற்கு விடவேண்டும் என்றும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். அதுபோல பாசன சம்பந்தமாக நீர் பங்கீடு சம்பந்தமாக வரக்கூடிய விஷயம் நாடு பூராவும் ஒரு யூனிட்டாகக் கருதி கவனிக்கப்பட வேண்டும். எந்த நதியை எடுத்தாலும் பல மாநிலங்களை இணைக்கக்கூடியதாகவே இருக்கும். துங்கப்பத்திரையை எடுத்துக்கொண்டால் மகாராஷ்டிரம், மைசூர், ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்கள் வழியாகத்தான் போகின்றது. சில மாநிலங்களில் மலைகள் இருக்கிற காரணத்தினால் அங்கே உற்பத்தியாவதும், அங்கிருந்து பள்ளத்தாக்கான சில மாநிலங்களின் வழியாகக் கடல் நோக்கிப் போக வேண்டியும் இருக்கிறது. ஆகவேதான் நதிகள் என்கிறபோது நாடே ஒரு யூனிட்டாகக் கருதப்படவேண்டும். அந்த அடிப்படையில்தான் கங்கை—காவிரி இணைக்கப்படவேண்டுமென்றே சொல்கிறோம். ஒரு நதி ஒரு மாநிலத்தில் உற்பத்தியாவதனாலேயே அந்த மாநிலத்தில் உள்ளவர்கள் அணைக்கட்டி அதைத் தேக்கிக் கொள்ள உரிமை உண்டு என்பதில்லை. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அந்த நதியினால் பாசனம் பெற்ற பகுதிகளின் உரிமைகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் பொறுப்புணர்ச்சியோடு உணர்ந்து பொதுவாக மாநில அரசு செயல்பட நதிகளை ஒரு யூனிட்டாகக் கருதிப் பிரச்சினைகளை அணுகவேண்டும் என்பதை எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 சூலை 8]

இனி இங்கு ஏற்பட்ட விஷயத்தைப் பார்த்தால் தமிழ் இலக்கியத் தில் இருந்து பல மேற்கோள்கள் காட்டினார்கள். பொதுவாக இந்திய நாட்டு மன்னர்களைக் குறிப்பிடும்போது வடநாட்டு அரசர்களை, கங்கைநீர் நாட என்று அழைத்திருக்கிறார்கள். தமிழக மன்னர்களை காவிரிநீர் நாட என்றே போற்றியிருக்கிறார்கள். இந்திய சரித்திரத்தில் எட்டாவது நூற்றாண்டு முதல் 12-ம் நூற்றாண்டு வரையில்—கோல்டன் ஏஜ் ஆப் தி சோளாஸ்—சோழ மன்னர்களின் பொற்காலம் என்று போற்றப்படுகிறது. தென்னிந்திய சரித்திரத்தை எந்த அளவுக்கு விவரமாக எழுதவேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு எழுதப்படவில்லை வடநாட்டு சரித்திரத்தைப்போல என்பதாக ஒரு சரித்திரப் பேராசிரியரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இப்போதுதான் நீலகண்ட சாஸ்திரி போன்றவர்கள் தென்னாட்டுச் சரித்திரத்தை எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். எங்களுடைய கட்சித் தலைவரும் சரித்திரப் பேராசிரியருமான ஹிரேன் முகர்ஜி அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் பொற்காலம் என்பதாகச் சோழப் பேரரசின் வரலாற்றை எல்லாம் சிறப்பாகத் தொகுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது நாம் சோழப்பேரரசன் ராஜராஜனுக்கு நினைவுச் சின்னம் ஏற்படுத்த நினைக்கிறோம். ஆனால் பிரகதீசுவரர் கோயில், கங்கைகொண்ட சோழபுரம் எல்லாம் அவர்களுடைய பெருமைக்கு நிரந்தரமான நினைவுச் சின்னங்களாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டுக்கு எங்கள் தலைவர் ஹிரேன் முகர்ஜி வர விரும்பிய காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அந்த இடத்தில் ராஜேந்திரன் தனக்குச் சிலை வைக்க வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. ராஜேந்திரன் என்ற பேரரசன் முடியில் ஈஸ்வரன் மகுடம் சூட்டுவதாக ஒரு சிலை இருக்கிறது. அப்போது அந்த மன்னன் குறிப்பிட்டானும்.

“The houses of Kings may perish, but the houses of Gods do not easily perish”

என்பதாக. அத்தகைய சிறந்த கருத்தின் அடிப்படையில் ராஜராஜன், ராஜேந்திரன் எல்லாம் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதுபற்றிய பல விவரங்களை எல்லாம் சரித்திர ஆசிரியர்கள் கண்டுண்டு வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மாமன்னன் ஆண்ட பகுதியில்தான் காவிரி நதி ஓடுகிறது.

எனக்குக்கூட கொஞ்சம் கொஞ்சம் தமிழ் இலக்கியத்தில் மற்றவர்கள் படிக்காத விஷயத்தைப் படிக்க வேண்டுமென்று ஆசை. அதற்காகத்தான் சிறைச்சாலையில் இருக்கும்போது மணிமேகலை படிப்பது—அது படித்த காவியம்—சாதியைச் சாடுகின்ற இலக்கியமாக அமைந்திருக்கிறது. அதில்கூட சாலி என்ற பெண் கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். வாரணாசியில் இருந்து கன்னியாகுமரிக்குப் போய் கொண்டிருந்தபோது காவிரி நதிக்கரையில் பிரசவித்தாள். அப்போது பிறந்தவன்தான் மனிதருள் மாணிக்கமாகிய ஆபுத்திரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. காவிரியைப் பொறுத்தவரையில் இப்படி தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு தனி ஆசை இருக்கிறது என்றால் மக்களுடைய இந்த சென்டிமெண்டி, உணர்ச்சியையும் மதித்தாக வேண்டும். வெறும் கணக்குப்போட்டுப் பார்த்தால் போதாது. பல்லாண்டு



1971 ஜூலை 8] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

காலமாக இந்த மாநிலத்தில் காவிரி போற்றிப் புகழப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எங்கள் கட்சிக்கு என்றால் சில கஷ்டம் உண்டு. தமிழ்நாட்டுப் பிரச்சினையை எடுத்துச் சொன்னால் இது கர்னாடக மக்களுக்குச் சிரமம் ஏற்படாதா என்று கேட்கலாம். கர்னாடக மக்களுக்கு இடைஞ்சல் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. குறுகிய அரசியலை வைத்து எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது என்று சொல்கிறோம்.

கர்னாடக மக்கள் பலவகையிலும் முன்னேறி வருகிறார்கள். அவர்கள் முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே கிருஷ்ணராஜ சாகர் 1½ லட்சம் ஏக்கராவுக்குப் பாசன வசதி அளிக்க நாம் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராய் இருந்தோம். நாட்டு ஒற்றுமை—நாட்டு மக்களின் பொது நலன்கருத்தில் கொண்டு செயல்பட வேண்டுமே தவிர தன்னிச்சையாக யாரும் செயல்பட, இருக்கக்கூடிய சட்ட திட்டங்களை மதிக்காது நடந்துகொள்ள யாரையும் அனுமதிக்கக் கூடாது.

மத்திய அரசு வாட்டர் பவர் கமிஷன் வைத்திருக்கிறது. இது க்ளியரன்ஸ் சர்டிபிகேட் கொடுத்தால்தான் மத்திய அரசு அந்த அந்தத் திட்டங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கும். ஆனால் மத்திய அரசின் பணமும் வேண்டாம், இந்த வாட்டர் பவர் கமிஷன் க்ளியரன்ஸ் சர்டிபிகேட்டும் வேண்டாம் என்கிற நிலையில் மைசூர் மாநிலம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகளுக்கு சில உதாரணங்களைக் கொடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

இன்று காலையில் வந்த இந்துப் பத்திரிகையில் கூடச் சில விவரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மைசூர் அரசு மூன்று பெரிய திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஒன்று ஹேமாவதித் திட்டம், இரண்டு ஹரங்கித் திட்டம், மூன்றாவது கபினித் திட்டம்.

ஹேமாவதித் திட்டத்திற்கு அவர்கள் ஒதுக்கியிருப்பது 25 கோடி ரூபாய். இந்த 25 கோடித் திட்டத்தில் இந்த ஆண்டு—இந்த ஆண்டு என்கிறபோது 1970-71-க்கு—173 லட்சம் செலவழிப்பதாக இருந்தார்கள். பிறகு அதை மாற்றி 401 லட்சம் செலவழிக்கத் திட்டமிட்டார்கள். ஆனால் செலவழித்திருப்பது 413 லட்சமாகும்.

அதே மாதிரி ஹரங்கித் திட்டம் ரூ. 11 கோடியில் தயாரிக்கப் பட்டது. இந்த ஆண்டு அதற்கு ரூ. 10 லட்சம் செலவழிப்பதாக இருந்தார்கள். பிறகு ரூ. 89 லட்சம் செலவழிக்க முடிவு செய்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் செலவழித்திருப்பது ரூ. 92 லட்சம்.

அதே மாதிரி ரூ. 25 கோடிக்குத் தயாரிக்கப்பட்ட கபினித் திட்டத்தில் அவர்கள் இந்த ஆண்டு செலவழிப்பதாக இருந்தது ரூ. 3 கோடி. பின்னர் அதை ரூ. 3 கோடியே 36 லட்சமாக உயர்த்தினார்கள். ஆனால், செலவழித்திருப்பது ரூ. 3 கோடியே 52 லட்சமாகும். இப்படி வேகம் வேகமாகச் செலவழிப்பதைப் பாக்கிற போது சில காரியங்கள் முடித்துவிட்டு இந்தக் காரியங்கள் முடிந்து விட்டன, இனிமேல் என்ன செய்ய முடியும் என்கிற நிலைமையை

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 சூலை 8]

உண்டாக்க வேண்டும் என்றே முயல்வதற்குத் தெரிகிறது. Better a  
rogue than a fool. என்பார்கள். இப்படி நம்மை எல்லாம்  
பைத்தியக்காரர்களாக ஆக்க நாம் அனுமதித்துவிடக்கூடாது.  
அதற்குக் கண்டிப்பாகத் தடைக்கல் போடவேண்டும். இதே  
கருத்தை மேடையில் சொன்னேன். இன்றைக்கு எந்த அரசாக  
இருந்தாலும்சரி நமக்குத் தேவையான விஷயங்களை எடுத்துச்  
சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. தேவையான விஷயங்களை  
மத்திய அரசுக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்லாமலேயே அந்த அரசுக்குத்  
தெரிய வேண்டும். தெரிந்து அந்தக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.  
அப்படியிருந்தும் தேவையான காரியங்களை நாம் எடுத்துச் சொன்ன  
வுடனும் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்காது என்ன செய்யலாம்  
என்று பார்க்கிறார்கள்.

பிறகு இயக்கம் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. அது வலுவாகப்  
போக வேண்டியிருக்கிறது. வேறு வழியில்லை. தலையிடத்தான்  
வேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், தலையிட்டுப் போக்க அரசு  
இருக்கிற காரணத்தால், அதே இலக்கணத்தை நாமும் கையாள்கிற  
நிலைமை இருக்கிறது. 1892-வது ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை 1924-வது  
ஆண்டு ஒப்பந்தம் மாற்றவில்லை. அதற்கு ஒரு சப்ளிமென்டாகத்  
தான் இது இருக்கிறது. மேலும் உத்தரவாதம் அளிப்பதாகத்தான்  
இருக்கிறது. வருஷந்தோறும் 5 லட்சம் 10 லட்சம் ஏக்கர்களுக்குப்  
பாசனமாக இருந்தது பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதுதான் வரக்கூடிய  
அரசாங்கத்திற்கு இருக்க வேண்டுமென்ற நிலை. இன்றைக்கு இருக்கக்  
கூடிய வளர்ச்சியிலே கிடைக்கக்கூடிய தண்ணீரை நாம் அதிகமான  
அளவுக்குப் பயன்படுத்த முடியும்.

அதற்கு மாறாக, இப்போது மைசூர் அரசு செய்துகொண்டிருக்  
கிறது. மைசூர் அரசு என்று சொல்வதைவிட மத்திய அரசு என்று  
தான் சொல்ல வேண்டும். மத்திய அரசுதான் மைசூர் அரசை  
இப்போது நடத்திக்கொண்டிருக்கிறது. சூடியரசுத் தலைவர்தான்  
அதனுடைய தலைவராக இருக்கிறார்கள். சூடியரசுத் தலைவரின்  
பிரதிநிதியாக அங்கே கவர்னர் இருக்கிறார். இப்போது இருக்கக்  
கூடிய கவர்னரைப்பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும். வங்கத்திலே  
என்ன என்ன செய்தார் என்பதெல்லாம் தெரியும். கவர்னரைப்பற்றி  
நாம் குறைவாகப் பேசக்கூடாது. இதே சட்டமன்றத்திலே  
கவர்னரைப்பற்றி, கவர்னரே வேண்டாம், தேவையில்லை ஏன்றெல்  
லாம் பேசியிருக்கிறார்கள். அது வேறு பிரச்சினை. அரசு என்ன  
சொல்லுகிறதோ, அதைச் சொல்லவேண்டுமேதவிர, சர்ச்சையை  
உண்டுபண்ணக்கூடியவராக கவர்னர் மாறக் கூடாது. அரசியலிலும்  
ஈடுபடக்கூடாது.

மைசூரில் கவர்னராக இருக்கக்கூடியவர் சர்ச்சை, கிளர்ச்சி  
துவக்குவதையே வேலையாகக்கொண்டு நடத்தியவர். வங்கத்திலே  
சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்களைக் கிளப்பி, அதன் காரணமாக வங்க  
மக்கள் அல்லலுடும்படி ஆட்சியை நடத்தியவர். அவரை மைசூரிலே  
கவர்னராக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அவர் நமக்குத் தலைவனாக  
இருக்கிறார். சம்பந்தமில்லாத அறிக்கைகளை விடுகிறார். அவர்  
குட்டையைக் குழப்புவது மட்டுமல்லாமல் சர்ச்சைகளைக் கிளப்புகிறார்.



1971 ஜூலை 8] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

மைசூரிலுள்ள மூன்று கோடி மக்களும், தமிழகத்தில் உள்ள நான்கு கோடி மக்களும் நல்வாழ்வு பெற வேண்டும். ஒரு பகுதி மக்களை இன்னொரு பகுதிக்கு எதிராகக் கிளப்புகிறார். மைசூர் கவர்னர் இந்த மாதிரிச் சர்ச்சைகளில் ஈடுபடாமல் மௌனமாக இருக்கும்படியான ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

நான் பல காலமாகத் தொழிற்சங்கத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவன். எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் நேரடியாக இருக்க வேண்டும். நாமும் மைசூர் அரசு சேர்ந்து பேசுவோம். அதற்கு வேண்டுமென்றால் மத்திய அரசு உதவி செய்யட்டும். அப்படியும் நேரிடையாகப் பேசித் தீர்க்க முடியவில்லையானால் கடைசியில் மத்தியஸ்தக்கு விட்டு, அதன் தீர்ப்புச் சாதகமாயிருந்தாலும், பாதகமாயிருந்தாலும் ஏற்றுக்கொண்டு விடுவதுதான் சாலச் சிறந்தது. இந்தத் தகராறைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மாநிலத்திற்கும் இன்னொரு மாநிலத்திற்கும் ஏதாவது, ஆறு சம்பந்தமாக தகராறு வந்துவிட்டால், இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய எந்தக் கோர்ட்டும் தலையிடுவது கிடையாது. அதற்கு மாறாக, இன்டர் ஸ்டேட் வர்ட்டர் டிஸ்பியூட்ஸ் ஆக்ட், 33/1956-ல் விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் கண்டுள்ள 3-வது, 4-வது பிரிவுகளை அப்படியே வாதிக்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.

Inter-State Water Disputes Act 1956, Act XXXIII of 1956.

Section 3 :

"Complaints by State Government as to water disputes.—If it appears to the Government of any State that a water dispute with the Government of another State has arisen or is likely to arise by reason of the fact that the interest of the State, or of any of the inhabitants thereof, in the waters of an inter State river or river valley have been, or are likely to be affected prejudicially by :—

(a) any executive action or legislation taken or passed or proposed to be taken or passed, by the other State; or

(b) the failure of other State or any authority therein to exercise any of their powers with respect to the use, distribution or control of such waters or

(c) the failure of the other State to implement the terms of any agreement relating to the use, distribution or control of such waters.

The State Government may, in such form and manner as may be prescribed, request the Central Government to refer the dispute to a Tribunal for Adjudication.

இது மூன்றாவது பிரிவு. இனி நான்காவது பிரிவைப் பார்க்கலாம்.

Section 4—Constitution of Tribunal :

(1) When any request under Section 3 is received from any State Government in respect of any water dispute and the Central Government is of opinion that the water dispute cannot be settled by negotiation, the Central Government shall, by notification in the Official Gazette, constitute a Water Disputes Tribunal for Adjudication of Water Dispute.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 ஜூலை 8]

(2) The Tribunal shall consist of one person duly nominated in this behalf by the Chief Justice of India from among persons who are, or have been Judges of Supreme Court or are Judges of a High Court.

(3) The Tribunal may appoint two or more persons as assessors to advise it in the proceedings before it."

என்று மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த டிரிப் யூனல் எம்மாதிரி உட்கார வேண்டும், எம்மாதிரியான தீர்ப்புகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விவரங்களையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சொல்லப் போனால் எல்லாப் பகுதிகளையும் சேர்த்து வைத்துப் பார்த்தாலும், நம்முடைய ஸ்டேட்மெண்ட் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் இருக்கிறது. இப்போது எங்களுக்குப் பாதகமாக இருக்கக்கூடிய முறையிலே நீங்கள், அதாவது மைசூர் அரசு செய்யும் காரியங்களை நிறுத்துங்கள். இரண்டாவதாக மத்திய அரசு உடனடியாக டிரிப் யூனலை அமைக்க வேண்டும். இந்த இரண்டே இரண்டு கோரிக்கைகள்தாம். இந்தக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுகின்ற முறையில் போராட்ட முறை களைப்பற்றியெல்லாம் அன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய உணர்ச்சிகள், உணர்வுகள் எப்படியிருக்கிறதோ அதற்குத் தகுந்த முறையில் எப்படி எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்களோ அந்த முறையில் போராட்ட முறை உருவாகும். நாம் மத்திய அரசுக்கும் மைசூர் அரசுக்கும் கெடு கொடுக்க வேண்டும். அதாவது, இந்த மாத இறுதிக்குள் நமக்கு அதனுடைய முடிவு தெரிய வேண்டும். ஒன்று, அவர்கள் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற அணையை எந்தெந்த அணையை நிறுத்த வேண்டுமென்று நாம் சொல்லாமலேயே அவர்களாகப் பார்த்து, நம்மவர்களுக்குப் பாதகம் இருக்கிறதென்று நம்மவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்றால் அதை நிறுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அடுத்து, டிரிப் யூனல் அமைக்கப்படும் என்று அறிவிக்க வேண்டும். புதிய அறிக்கைக்கு மதிப்பு அதிகம்.

நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் பிப்ரவரியில் பெங்களூரிலே நடந்த கூட்டத்தில் இதைப் பேசியிருக்கிறார். அவருடைய அந்த வார்த்தையின் மதிப்பை ஒரு மாதத்திற்குள் நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படியில்லாமல் போனால் வேறு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி, எல்லாக் கட்சியின் தலைவர்களும் சேர்ந்து, தீவிரமான முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதாக அந்த அரசுக்குச் சொல்ல வேண்டும். இந்தக் கருத்தை மக்களுக்கும், குறிப்பாக மத்திய அரசுக்கும், எடுத்துக்காட்டியாக வேண்டும். மக்களுடைய நடவடிக்கைகளைப் பூராவும் புறக்கணிக்கக்கூடிய போக்காக இருக்கிறதென்பதை வருத்தத்துடன் இந்தச் சட்டசபை தெரிவிக்கிறது. இந்திரா காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர் செல்வாக் குள்ளவர், 'இந்தப் பிரச்சினையில் சரியாக கவனம் செலுத்தப் படாவிட்டால், எங்கள் கட்சிக்குத் தமிழகத்தில் வேலையில்லை' என்று பொறுப்புள்ள உறுப்பினர் ஒருவர் பேசினார். இந்தச் சூழ்நிலையில் அவர்களைப் புரிந்துகொள்ள வைக்க வேண்டும். நாம் மிக அமைதியாக இருக்கிறோம். அங்கே கூட்டம் நடத்துகிறபோது, அங்கே நம் அமைச்சர்களுடைய கொடும்பாலிகளைக் கட்டியிழுக்கிற நிலைமை



1971 சூலை 8] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இருக்கிறது. அவர்களைத் தூண்டிவிடுகிற போக்கைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். நியாயம் வழங்குகிற முறையில் இந்த இந்தக் காரியங்களைச் செய்கிறோம் என்று இந்த நாடாளுமன்றக் கூட்டத் திலேயே பிரதமர் அவர்கள் அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, மீண்டும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இங்கு வைத்துள்ள தீர்மானத்தை முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன் என்று கூறி உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நம்முடைய முதல்வர் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய போக்கை வலிமையாகக் கண்டித்துக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய காவிரி நீர் பற்றிய தீர்மானத்தைச் சுதந்திராக கட்சியின் சார்பாக முழுமனதோடு ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் மைசூர் மாநிலத்து மக்களுக்கும் இடையே இருக்கக்கூடிய நல்ல உறவினைக் கெடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு மைசூர் மாநிலத்திலே—எனது அருமை நண்பர் திரு. தங்கமணி அவர்கள் கூறியதைப்போல—சிலர் சிறு கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு நம்முடைய முதல்வர் அவர்களுடைய பட்டத்தையெல்லாம் அவமானப்படுத்தக்கூடிய முறையிலே நடந்து வருகிறார்கள். இதையே ஒரு சான்றாக எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் அவர்கள் அரசியலில் வலிமை தேடிக்கொள்வதற்காக இப்படிப் பிரச்சினைகளை எழுப்புகிறார்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. மைசூர் மாநில மக்களைப் பயங்கரமாகத் தூண்டிவிட்டு இங்கே தவறு நடத்தினார்கள் என்று காட்டுவதற்காக முயற்சியெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இங்கேயுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால் இந்த அவையிலே நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்ற தீர்மானத்திலும்சரி, வெளியிலே பத்திரிகை நிருபர்களுக்குக் கொடுத்த அறிக்கைகளிலும்சரி, மிகத்தெளிவாக, கண்ணியத்துடன், அடக்கத்துடன் கூறியிருக்கிறார்கள். சர்வ கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்துப் பேசுகின்ற பொழுதும் எந்தவிதமான உணர்ச்சியையும் தூண்டாமல் நல்ல முறையிலே பேசி இருக்கிறார்கள். அந்த மாநிலத்திலே நடைபெறுகின்ற அந்தக் காட்சியையும் இந்த மாநிலத்திலே நடைபெறுகின்ற இந்தக் காட்சியையும் பார்த்தால் அது பொருளாதாரப் பிரச்சினையாச வேறு எந்தப் பிரச்சினையாகவும் கொள்ளாமல் தண்ணீர் வராத நிலைமையிலே மைசூர் மாநிலம் நம்முடைய மாநிலம் இரண்டும் இந்தியாவைச் சேர்ந்தது என்ற நிலையில் நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் பேசியவை சான்றுகளாக இருக்கின்றன.

ஆனால் மைசூர் மாநிலத்திலோ—இன்று அரசியல் நிலைமை மாறியிருக்கிறது—1971-க்கு முன்பாகவே அங்கே வீரேந்திர பாட்டில் மைசூர் மாநிலத்தில் காங்கிரஸ் (ஒ) தலைவராக இருந்து முதலமைச்சராகவும் இருந்தார், அப்பொழுது நம்முடைய முதல்வர் எடுத்துச் சொன்ன எந்தக் கருத்தையும் ரெலிஸ்டன்ஸ் என்ற அளவிலே என்ன சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று சொல்லிப் புறக்கணித்த நிலைமையைப் பார்த்திருக்கிறோம்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 சூலை 8]

இன்றைக்குப் புதிதாக நிலைமை மாறிய பிறகும் சூழ்நிலை மாறவில்லை, இன்னும் அந்த நிலை நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அங்கே இருக்கக் கூடிய பல்வேறு கட்சிகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு மனதாக அங்குள்ள மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடக்கூடிய நிலைமையில் வரக்கூடிய தேர்தலில் மீள் பிடிக்கக்கூடிய அளவிலே இதைப் பிரச்சினையை ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அங்கே பல்வேறு உறுப்பினர்கள் பேசியிருக்கக்கூடிய பேச்சுக் களப்பார்த்தால்—என்னிடத்திலே இருக்கின்றன—உணர்ச்சிவசமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். என்னிடத்திலே இருப்பது மைசூர் லெஜிஸ்லேச்சர் டிபேட்ஸ் 1970-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 12-ம் தேதியை உடையது, பேசியவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத்தான் பேசியிருக்கிறார்கள், கருத்தின் அடிப்படையிலே பேசவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். திரு. சென்னபெசப்பா என்பவர் அங்கே பேசியிருக்கிறார்கள்:

Now I shall speak about the agreement. There are several vital points supporting my argument that it is not respectable. This agreement cannot be respected because the basic material on which the agreement is based is admittedly incorrect. The Madras Government cannot say that we have violated it. The facts say the data was not available. I do not blame the Madras Government.

தமிழ்நாடு அரசைக் கண்டிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள், கண்டிக்கக் கூடிய கருத்து அவருக்குத் தெரியாததாலே பிறகு இப்படிப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

The facts say the data was not available. I do not blame the Madras Government. I do not say they have got belligerent attitude. After all they have got to serve the people. They say their stand is correct. I do not find anything with them. The hon. Member Mr. Ghorpade was speaking about availability of 45 T.M. Cft. of water. It is a wrong impression to say that there is not sufficient quality of water than is required. We can get more than 45 T.M.Cft. of water and it is possible to meet the requirements of the Government and also the Government of Tamil Nadu. We can get even more water than is required.

என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வீரேந்திர பாட்டில் வலிமையாகக் கண்டித்து இன்னொரு உறுப்பினர் பேசி இருக்கிறார். அவர்கள் பேசியிருக்கின்ற ஒவ்வொரு வாதத்தையும் பார்த்தால் ஒரு வாதமாவது நல்ல வகையிலே அமைந்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை. அந்த அளவுக்கு அவர்கள் சொல்லக்கூடிய கருத்துக்களிலே வலிமையில்தான் வீரேந்திர பாட்டில் ஆயிரம் தடவை மத்திய அரசாங்கத்திடம் சென்றார்கள். ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று பேசியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய அருமை நண்பர் திரு. கணபதி அவர்கள் வீரேந்திர பாட்டிலையும், மதிப்பிற்குரிய காமராஜ் அவர்களையும் குற்றம் சாட்டினார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் யார் மேலேயும்



1971 சூலை 8] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

குற்றம் சாட்டவில்லை. அங்கேயுள்ளவர்கள் இதிலே தீவிரம் போதாது. இன்னும் தீவிரமாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறி வருகிறார்கள்.

ஏப்ரல் மாதத்திலே அங்கேயிருக்கின்ற கவர்னர் தர்மவீரா அவர்கள் திடீரென்று ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் ஐ.சி.எஸ். ஆக இருப்பதாலோ அல்லது அரசியல்வாதியாக இல்லாது இருக்கின்ற காரணத்தினாலோ சொல்லி விட்டார்கள். அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், 1924-ஆம் ஆண்டு அக்ரிமெண்ட் தெளிவாக இருக்கிறது, அதற்கு உட்பட்டுத்தான் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள், ஏனென்றால் அரசியலில் அப்பொழுது அவரது மூளையிலே, மண்டையிலே இல்லை. சொல்லி மாட்டிக்கொண்டு விட்டார்கள். அங்கேயுள்ள மற்ற அரசியல்வாதிகள், அவர் அப்படிப் பேசுவதற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது, அரசியலே அவருக்குத் தெரியவில்லை, மக்கள் உணர்ச்சிகள் அவருக்குத் தெரியாது என்றெல்லாம் அவரைக் கண்டித்தார்கள். உடனடியாக அவர்கள் மாற்றியமைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். கவர்னர் பதவியில் இருப்பதாலோ என்னவோ மாற்றியமைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். மே மாதம் 14-ஆம் தேதி சொல்லியிருக்கிறார்கள்:

The Mysore Governor denied here today that he had given an undertaking to the Government of India that Mysore would abide by the 1924 agreement.

என்று சொல்லி நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை என்று மாற்றிக் கொண்டார்கள். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமை எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் தமிழ்நாட்டினுடைய போக்கு தவறு என்று சொல்லி அங்கே அரசியலில் வலிமை பெறுவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னதுபோல் உடனடியாக இதிலே முடிவெடுக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் எதிர்காலம் பயங்கரமாக இருக்கும் என்று சொன்னதைப்போல இதிலே உடனடியாக முடிவு செய்ய வேண்டும். நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இதை அடக்கத்துடன் சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். திரு. கே. டி. கே. நங்கமணி அவர்கள் சொன்னதைப்போல் இன்றைக்கே நாம் எந்த அளவுக்கு இதிலே போகலாம், நம்முடைய எதிர்ப்பை எப்படித் தெரிவிக்கலாம், எந்த அளவுக்கு ஒரு வரம்பை நாம் வைக்கலாம் என்பதைச் சொல்லிவிடலாம். 1914-ஆம் ஆண்டிலே கே. ஆர். சாகர் கட்டப்பட வேண்டுமா இல்லையா என்று அப்பொழுதே ஆரம்பித்தார்கள். அதைக் கட்டுகின்ற நேரத்திலே, இங்கே இருக்கக்கூடியவர்கள் எங்களுக்கு லிமிடெட் ஃபுளோஸ் கொடுத்துவிட்டுக் கட்டுங்கள் என்று சொன்னார்கள். அந்தப் பிரச்சினை பிறகு 1924-ம் ஆண்டு தீர்க்கப்பட்டு ஒரு ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டார்கள்.

After protracted negotiation the dispute regarding construction of Krishnarajasagar was referred to arbitration as provided in the 1892 agreement. The arbitrator Sir Henry Griffin however held that

காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத் தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 சூலை 8]

Mysore Krishnarajasagar was permissible subject to the maintenance of certain limit flows.

இப்பொழுது அங்கே அவர்களுடைய சட்டமன்றத்திலே விவாதிக்கும் நேரத்தில் நீர்ப்பாசனத்திற்காக முயற்சி எடுத்துக் கொண்டதை நம்முடைய அரசாங்கம் தடுத்து நிறுத்தி விட்டது என்று வாதாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசு மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது, நிச்சயமாக நீங்கள் நீர்ப்பாசனத் திற்குக் கட்ட உரிமை கொடுக்கிறோம், ஆனால் கட்டுகின்ற நேரத்தில் நமக்கு ஏற்கனவே இங்கேயிருக்கும் அடிப்படையாக வரக்கூடிய அந்த நீர்ப்பாசனத்திற்குக் குந்தகம் வராமல் கட்ட வேண்டுமென்ற இந்த வாதம் வலிமையடைந்து இறுதியாக அந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் நல்ல நிலைமையில் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது மீண்டும் இன்னொரு வாதத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நாம் கேட்கிறோம், மத்திய சர்க்கார் நியாயம் தர வேண்டுமென்று. இப்பொழுது மைசூர் மாநிலத்திலுள்ள பல நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரேயொரு பிரச்சனையை இந்த அவையின் வாயிலாக தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மகாஜன் கமிஷன் என்று ஒன்றைப் போட்டார்கள். அதற்கு அப்பொழுது மைசூர் அரசு தயாராக இல்லை. ஆனால் இப்பொழுது மகாஜன் கமிஷன் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு, பெல்காம் விஷயத்தில் கட்டுப்பாட்டு இருக்கிறோம் என்று சொல்லி, மகாஜன் கமிஷன் போட்ட அடிப்படை அம்சத்தை அமலுக்குக் கொண்டு வரவில்லை என்றால் மத்திய சர்க்கார் சரியாகச் செல்லவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். மகாஜன் கமிஷன் கருத்துக்கள் தங்களுக்குச் சாதகமான கருத்துக்களாக இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில் அதை மட்டும் மத்திய சர்க்கார் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டது. அதேபோல் இங்கே இது விஷயத்தில் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட வேண்டுமென்று சொல்வதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் What is sauce for the goose is also sauce for the gander என்று சொல்லும் அந்தப் பழமொழியை நினைவுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன். கியூசெக்ஸ் வாட்டரிலே மைசூரிலே வரக்கூடிய நிலைமை என்ன, மைசூரில் அணை கட்டுகிற நேரத்தில் அங்கு என்ன நிலை ஏற்படுகிறது, அங்குள்ள பாசனம், உற்பத்தி ஆகியவைகளில் எவ்வளவு நன்மைகள் ஏற்படுகிறது என்று பார்க்கிற நேரத்தில், நம்முடைய கட்டுரையில், இந்தச் சிறு நூலில் மிகத்தெளிவாகப் போட்டிருக்கிறார்கள், அப்பர் ரீச்சஸ், அங்கே மலைகள், ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்திலே ஒரு கியூசெக்ஸுக்கு 4, 5 மடங்கு உற்பத்தி செய்துகொடுக்க முடியும் ஒரு கியூசெக்ஸை அங்கே தடுத்து நிறுத்தினால் அங்கே அந்த அளவிற்கு நிச்சயமாக நன்மை கிடைக்காது. நான்கில் ஒரு பங்குகூட நன்மை கிடைக்காது. எப்படியிருந்தாலும் தமிழ் நாட்டை வேறு மாநிலமாகவும், தங்கள் மாநிலத்தை வேறு மாநிலமாகவும் கருதுகின்ற நிலை ஏற்படும்.



1971 சூலை 8] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரசையும், மைசூர் அரசையும் ஒரே மாநிலமாக வைத்திருந்தால் எப்படிப்பேசுவார்கள் என்று வாதத்திற்கு வைத்துக் கொண்டு பார்க்க வேண்டும். எப்படி கோவை மாவட்டம், நெல்லை மாவட்டம், சேலம் மாவட்டம், தென்னார்க்காடு மாவட்டம் என்று இருந்தாலும் எந்த மாவட்டத்திற்கு ஜாஸ்தி நன்மை கிடைக்கிறது என்று பார்த்து பல விஷயங்களை நாம் நடத்தி வருகிறோமோ அதே போல் அகில இந்திய ரீதியிலே எந்த மாநிலத்திற்கு ஜாஸ்தி நன்மை கிடைக்கும் என்று பார்க்கும் நேரத்தில்

They are wasting the water.

அணை கட்டினாலும் பயன் இல்லாமல் போய்விடக்கூடும் என்று புரிந்துகொள்ளாமல் தண்ணீர் இருக்கிறது என்பதற்காகக் கட்ட வேண்டுமென்ற அந்த வாதத்தைப் பொதுமக்களின் சார்பாக நாங்கள் நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம்.

Why does Mysore resist tribunal?

முற்பியூனல் வேண்டாமென்று சொல்லும் நேரத்தில் ஏதோ மனத்தில் கோளாறு இருக்கிறது என்றுதான் அர்த்தம். இரண்டு பேர் சண்டைபோட்டுக் கொண்டால் அதில் ஒருவர் சொல்கிறார் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுங்கள், அவர் என்ன கட்டினையிட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார் என்று சொல்கிறார். ஆனால் இன்னொருவர் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராகயில்லை என்று சொல்லும் நேரத்தில் அவருடைய வாதத்தில் ஏதோ குந்தகம் இருக்கிறது என்றுதான் பொருள்படும்.

You are not yourself confident of your cause.

என்று சொல்வதாகயிருக்கிறதே தவிர வேறொன்றுமில்லை. அவர்கள் களின் வாதத்தின் அடிப்படையில் "நீங்கள் செய்தது தவறு என்று சொல்கிறோம்.

possession is nine points in law.

என்று ஆங்கிலத்திலே சொல்லுவார்கள். திரு. தங்கமணி அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதுபோல வாட்டர் அண்ட் பவர் கமிஷனின் ஒப்புதல் இல்லாமல் கட்டிக் கொண்டு வருகிறார்கள். தவறு நடந்திருக்கிறது, நியாயத்தின் அடிப்படையில் உங்கள் செயல் எழாது என்று நீங்களே அஞ்சிக்கொண்டு நடுவர் வேண்டாமென்று சொல்லக் கூடிய நிலை இருக்கிறது.

This is a global problem, all-India problem.

இறுதியாக இந்த மன்றத்தில் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்திலே ஏராளமாக, இலட்சக்கணக்கான ஏக்கர்களுக்கு நீர்ப்பாசனத்திற்கு நன்மை ஏற்படும் நேரத்தில் இங்கே ஒரு பயங்கரமான நிலைமையிலே, ஹேமாவதி மற்றும் சிறுசிறு ஆறுகளிலே அணை கட்டுவதன் விளைவாக இங்கே பயங்கரமான நிலைமை ஏற்பட்டால் நாட்டுக்கே பயங்கரமான நிலைமை ஏற்படும், நஷ்டம் ஏற்படும்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 ஜூலை 8]

பங்களாதேசம் எங்கோ இருக்கிறது. நம் நாட்டுக்குச்  
சேதம் இல்லை. அந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட பயங்கரத்தின்  
விளைவாக நாம் எந்த அளவிற்கு அல்லற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.  
எனவே குறுகிய மனப்பான்மையில்லாமல், நாட்டின் ஒருமைப்  
பாட்டிற்குக் குந்தகமில்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று  
கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சரவர்கள் எடுத்த  
முடிவுகளுக்கு நிச்சயமாகச் சுதந்திராக் கட்சியின் சார்பில் முழு மன  
தாக ஆதரவைத் தருகிறோம், இதன்மேல் கடுமையான நடவடிக்கை  
எடுத்துக்கொள்ளத் தயாராகயிருந்தாலும் அதற்கும் எங்கள் முழு  
ஆதரவைத் தருகிறோம் என்று சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

\* **THIRU R. PONNAPPA NADAR:** I wish to support the  
motion tabled by the Hon. Chief Minister. While supporting  
the motion I would like to offer certain remarks regarding the  
problem before us. This is an important resolution that has  
been tabled in this House and this affects the entire Tamil  
Nadu. All party considerations should be dispelled in regard  
to this issue. I have been listening to the learned speeches  
made on the floor of this House and various aspects that have  
been pressed into service and I may say with respect that the  
issue has assumed alarming proportions. It is a crisis now and  
the crisis will have to be averted. The Central Government has  
adopted a lethargic attitude. They have to take timely action  
to dispel the fear in the minds of Tamilians as a whole. Tamilians  
are affected by these constructions in Mysore. We seek justice.  
It is not a war cry against Mysore Government or Central  
Government. This is a problem that is worrying us very often.

How we are going to solve this problem is a matter that will  
have to be decided here and now. Many members have given  
their valuable suggestions and some of them have made certain  
charges and levelled criticisms against leaders. We are not here  
to say that one party is very intolerant and other party is slow.  
We have to face this problem as a national issue and in that  
background I shall offer some remarks.

A brochure has been prepared on the Cauvery river water  
dispute. That is a useful work done by the department. I have  
read that brochure and I find that the granary of Tamil Nadu,  
namely Tanjore and other deltaic areas would be divested of their  
fertility and would become a *fait accompli*. It has been stated that the Hemavathi project has  
been built with hot haste and progress of the scheme has assumed  
such a height (nearly 100 feet had been constructed and only a few  
feet remains), that they had done this without getting clearance  
from Central Government or the prior consent of Tamil Nadu.  
Mysore had taken this unilateral decision to proceed with these  
dams. This is a matter which this House will have to consider.  
There have been several disputes and this dispute is not new.  
When Mysore was a princely State and Madras State was under



1971 சூலை 8] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

British Raj, there was a dispute and some agreements were entered into and these agreements were the 1892 and 1924 agreements. These are two agreements, unanimous agreements, which have been adopted as the basis for the future. If there is any other view, we will have to ransack the provisions of 1892 as well as the agreement of 1924. Mysore cannot do anything without concurrence of Tamil Nadu Government and affecting the latter's rights. There has now been a breach of agreement and we now fear, reasonably fear, that our limit-flows will be affected. We hope and trust in all good conscience that the centre would take prompt steps to persuade the Mysore Government not to do anything affecting the rights of Tamil Nadu. It is not as if the Central Government is acting with circumspection and doing this wantonly. Mysore Government could not unilaterally rescind a bilateral agreement.

The Central Government could have given the verdict then and there. Instead of that, they have been purposely protracting the whole issue. The dispute has cropped up as early as 1968 and steps have been taken by this Government. Several letters have been addressed and the matter has been discussed on the floor of the House. What is the effect? The Central Government turned a deaf ear to all our requests. They ought to have taken prompt steps. What is the constitutional provision regarding the dispute? I would just refer to Article 262 relating to water disputes. Article 262 of the Constitution reads as follows:—

‘ (1) Parliament may by law provide for the adjudication of any dispute or complaint with respect to the use, distribution or control of the waters of, or in, any Inter-State river or river valley.

(2) Notwithstanding anything in this constitution. Parliament may by law provide that neither the Supreme Court nor any other court shall exercise jurisdiction in respect of any such dispute or complaint as is referred to in clause (1).

So, the relevant provision is Article 262 of the Constitution. Article 262 of the Constitution postulates that whenever there is a dispute and the dispute relates to the control of river water, a law has to be made by the Parliament. What is the law made by the Parliament, is the next question. The law which has been made by the Parliament is the inter-State Water Disputes Act, 1956.

My hon. Learned Friend, Thiru K. T. K. Thangamani referred in his speech to Section 3 of the Act. Section 3 provides for the complaint to be made before the Central Government by the State Government. Section 4 is the next relevant section which

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

[1971 சூலை 8]

deals with the dispute and how it should be dealt with by the Central Government Section 4 reads thus—

When any request under Section 3 is received from any State Government in respect of any water dispute and the Central Government is of opinion that the water dispute cannot be settled by negotiations the Central Government shall constitute a Water Disputes Tribunal for adjudication of the water dispute.'

So it is clear from the statutory provisions that the Central Government should take prompt and immediate action and they shall not delay action. If there is delay it will mean failure of justice. It would be an advantage so far as Mysore is concerned but it would be a disadvantage so far as Tamil Nadu is concerned. Keeping that in mind, I would say that the Central Government have failed in their statutory duty in not appointing a tribunal then and there. So, I would once again emphasise that this is a matter which is of urgent importance and this may be solved before the bye-election to the Krishnagiri constituency takes place. So, I would once again urge the Central Government through our State Government that immediate steps should be taken, failing which dire consequences would ensue. So far as Tamil Nadu is concerned we are not making it as a threat but we are making it in a legal manner. We should respect the law and the Central Government are as much bound by the law as the State Government are.

Then there is another Section 11 of the Inter-State Water Disputes Act. Section 11 reads as follows:—

'Bar of jurisdiction of Supreme Court and other Courts. Notwithstanding anything contained in any other law neither the Supreme Court nor any other court shall have or exercise jurisdiction in respect of any water dispute.'

So, the jurisdiction of the Supreme Court and the High Court is ousted by this Statute. The only way open to Tamil Nadu is to refer the matter to the Central Government and the Central Government are bound to refer the matter to the tribunal. That is one of the arguments which I want to advance in this regard.

Then we will pass on to the other things that have been stated in the brochure. What is the right that has been enjoyed by Tamil Nadu? In the brochure it is mentioned that the Cauvery starts from Coorg and enters our State near Hogenekal near Mettur. It has a number of important tributaries such as the Hemavathi, Lakshmanathirtha, Kabini, Swarnavathi, Shimsa and the Arkavathy, constituting the Akhanda Cauvery. The waters have been utilised by us from time immemorial. More than a million acres in Tamil Nadu has used these waters for irrigation purposes and that has been mentioned in this brochure. Tamil Nadu has been very careful and prudent enough to utilise every drop of water that we got for irrigation and that is why we are



1971 சூலை 8] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

able to say that the deltaic areas are the granaries of Tamil Nadu and we have also associated ourselves with the historical back-ground so far as the Cauvery water is concerned. Cauvery is considered to be a mother and it is a sacred river and that is a life-source so far as Tamil Nadu is concerned.

So far as the various irrigation projects undertaken by the Mysore Government are concerned, details have been given in page 11 of the brochure. In the case of the Hemavathi Project, the ayacut is 1,00,000 acres, in the case of the Harangi Project 75,000 acres, Kabini Project 1,26,000, Swarnavathy Project 7,000 acres. So the total extent of lands the Mysore Government are goinn to utilise is 3,08,000 acres. These 3 lakhs of lands are to be irrigated by the construction of the new dams and the impounding of waters is a permanent menance. The Mysore Government should impound the waters subject to the conditions set forth in the 1892 agreement as well as the 1924 agreement. Without prejudice to the rights that have been conferred under these two agreements, we will have to consider this issue. Now let us take into consideration the 1924 agreement. I would just read some portions of the agreement. The 1924 agreement is binding on the successor State even though it was entered into by the Princely States as well as the British India or the Madras Presidency at that time. Sir, I invite your attention to clause 10 of the 1924 agreement. Clause 10 reads as follows:—

‘ Now these presents witness that the Mysore Government and the Madras Government do hereby agree and bind themselves, their successors and representatives . . . ’

The words ‘ their successors ’ and ‘ representatives ’ are important because it is a continuous thing. The Mysore Government is a jurisdic person. There is a continuance so far as these two States are concerned. So we will take it that the agreement that has been entered into on 18th February 1924 is binding on the successor States. The Mysore State is as much bound by it as Tamil Nadu. I would also just refer to one or two sub-clauses of clause 10. Sub-clause (viii) says—

‘ The Mysore Government further agree that full particulars and details of such reservoir schemes and of the impounding therein shall be furnished to the Madras Government to enable them to satisfy themselves that the conditions in clause (vii) above will be fulfilled.

Should there arise any difference of opinion between the Madras and Mysore Governments as to whether the said conditions are fulfilled in regard to any such scheme or schemes, both the Madras and Mysore Governments agree that such difference shall be settled in the manner provided in clause (xv) below. ’

Sir, whenever there is any dispute, Mysore Government and Madras Government are open to refer the matter to arbitration and the procedure that is contemplated is set forth in Clause 15

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

[1971 ஜூலை 8]

What does Clause 15 say? That is the next point. Clause 15 reads as under :—

“ Madras Government and Mysore Government hereby agree that if at any time there should arise any dispute between Madras Government and Mysore Government, on such interpretation or portion or carrying out of this agreement, such dispute shall be referred for settlement to arbitration or if the parties do agree shall be submitted to the Government of India. ”

If we read all these provisions and the relative provisions, they would go to show that the Central Government is the arbiter of the destinies and the Central Government will have to intervene. They will have to take necessary action. If the Central Government had not intervened and if they had not taken timely action, that is a matter which this House will have to consider. Of course it may be contended that the Central Minister Dr. K. L. Rao attended several conferences. But what is the result ? The conference has all ended in a fiasco. It has also been said that it is the bounden duty of the Central Government to refer the matter to a tribunal.

They have miserably failed in that and that is a matter which this House should take note of. Another point which I would like to impress upon this House is, what is the limit flow, that has been allowed. As per the 1924 agreement, what is the limit flow allowed to us. That is the next point which this House will have to consider. If we apprehend that our limit flows are impaired, if Tamil Nadu's limit flows were adversely affected then the granary of our State, viz., Tanjore and other deltaic areas will be converted into another 'Sahara' and those areas will become arid and there shall be no vegetation and everything would become dark and grim.

Now what does page 22 appendix I of 1892 agreement between Tamil Nadu and Mysore Government say? It is the limit flow that has been mentioned there.

Now the two Governments have agreed in lieu of an award in that behalf to adopt finally for all regulation subsequent to 1st July 1929, the following discharges for the respective months in place of the averages referred to in Clause 8 of Annexure I :—

For June 6½ feet gauge 29,800 cusecs.

For July-August 7-1/2 feet gauge 40,100 cusecs.

September 7 feet gauge 35,000 cusecs.

October 6-1/2 gauge 29,800 cusecs.

November 6 feet gauge 25,033 cusecs.

December 3-1/2 feet gauge 8,913 cusecs.

January 3 feet gauge 6,170 cusecs.

These are limit-flows that have to be regulated and there is material to show that both Governments will have to operate the Krishnarajasagar irrigational system. Our engineers are also



1971 சூலை 8]

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

there. Tamil Nadu engineers are also there. With the concurrence of the Tamil Nadu Government only, Mysore Government is entitled to construct any new dams and I would stress in this House that the construction of the Kabini is more dangerous than Hemavathi Project. That does not mean that there is less evil from Hemavathi Project. But Hemavathi also would adversely affect us. If these two projects are allowed to be constructed, the irrigation riparian rights which we have been enjoying from time immemorial will be adversely affected. What is the remedy? That is a matter which we will have to consider. We will have to maintain status quo.

Whenever there is a dispute between two States, the Central Government is bound to refer it to the Tribunal. In the meanwhile what should Central Government do? That is a matter which this House will have to consider. If Mysore Government is allowed to construct these dams, what is the remedy? I shall say that *status quo ante* should be maintained. Stay orders should be issued so that Mysore Government would be restrained from further construction of these works in Hemavathi and other places. They should not be allowed to construct any new dams on the tributaries, either in scheduled streams or other streams. This is a matter which we have to take up with the Central Government. What this background we have to consider that law should be respected not only by our Government, but by Mysore Government as well as Central Government.

Any unilateral act or decision taken by the Mysore Government will not be binding on this Government. We will have to rise as one man, rise to the occasion. We are only seeking justice and I would like incidentally to say that justice delayed is justice denied and so the Central Government should take prompt steps so that necessary action is taken. They have to consider our stand. I think our learned Chief Minister would give details as to how many times he had approached the Central Government and how many times he had written to Central Government. These are vital things to us and it is up to the Central Government and Mysore Government to respect our feelings.

We are not on war with Mysore. We are all citizens of one India. We speak of national integrity. We should respect feelings of others. But at the same time our rights, rights of Tamil Nadu, should not be jeopardised; our rights will have to be protected. It is with that view that this resolution has been brought forth. This is not for abusing Mysore or Central Government. It is a reflection of feelings of Tamilians. Tamilians apprehend, erasonably apprehend that it would be much disadvantageous to them if these dams are undertaken by Mysore and they are allowed to proceed with the construction of the same. That is the reason why, on behalf of the Organisational Congress, that we support this Government in all its legal steps.

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

[1971 சூலை 8]

If any other detail is forthcoming from the Hon. Chief Minister, we will consider it and give our co-operation.

On this occasion I would also say that this House may seriously consider whether it would not be proper if a time limit is fixed within which the Centre should refer the matter to arbitration. I think reasonable time may be given to Central Government so that they may take proper and immediate action so that the injustice that was likely to be meted out to Tamil Nadu is averted. With this background we have once again to consider whether we cannot fix a date within which the Centre could refer the matter to arbitration. If that is done, I am sure that Central Government would respect the feelings and sentiments of our people. We are not carried away by emotion. We are quite reasonable and what we want is only justice. We are seeking justice. I am sure the Central Government would render justice to us. With these words I conclude my speech.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, காலையில் இந்த மாமன்றத்தின் முன்னால் நான் முன் மொழிந்த தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து அனைத்து கட்சிகளுடைய தலைவர்களும் தங்களுடைய மனப்பூர்வமான ஆதரவை தமிழ் நாட்டு மக்களின் சார்பாகத் தந்தமைக்கு அவர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றியையும், பாராட்டுதலையும் மிகுந்த பணிவன்போடு மீண்டும் ஒரு முறை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இங்கு ஆளும் கட்சித் தரப்பிலும் மற்றக் கட்சிகள் தரப்பிலும் பேசிய உறுப்பினர்கள், இந்தப் பிரச்சனையில் நாம் இன்னும் வேகம் காட்ட வேண்டுமென்று கூறியிருந்தாலும், வேகம் காட்டவில்லையென்று கூறியிருந்தாலும் இரண்டையும் நான் மத்திய அரசை வலியுறுத்துவதற்கேற்ற நல்ல படைக் கலன்களாக எடுத்துக்கொண்டு, அவர்கள் பேசிய அந்த வார்த்தைகளை மத்திய அரசோடு இந்த அரசு வாதிடுவதற்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக அமைத்துக் கொண்டு நிச்சயமாக அரசு வாதிடும் என்ற உறுதியை மீண்டும் ஒரு முறை இந்த மன்றத்திற்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் அனைவரும் குறிப்பிட்டதைப் போல இந்தப் பிரச்சனை மைசூர் மாநில மக்களுக்கும் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கும் இடையிலே ஒரு மனக்கசப்பை ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்பதில் 1968-ம் ஆண்டு முதல் இது வரையிலே இந்த மன்றத்தில் உள்ள உறுப்பினர்களும், தலைவர்களும் மிகுந்த அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாடு நன்றாக அறியும். ஆனால் நாம் காட்டி வருகிற இந்த அக்கறையும், போற்றி வளர்த்து வருகிற இந்தப் பண்பாடும், நாம் உருவாக்கியிருக்கிற இந்த நல்லெண்ண முயற்சிகளும் மைசூர் மாநில அரசின் சார்பிலே காட்டப்படவில்லை யென்பதை மாண்புமிகு சுதந்திராக் கட்சியினுடைய தலைவர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இங்கே சில பல ஆதாரங்களின் மூலமாக எடுத்துக் காட்டினார்கள்.

தமிழக முதலமைச்சருடைய கொடும்பாவி மைசூர் மாநிலத்திலே கொளுத்தப்பட்டதையும் அவர்களும் சுட்டிக் காட்டினார்கள்,



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

மாண்புமிகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய தலைவர் திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்களும் இங்கே சுட்டிக்காட்டினார்கள். முதலமைச்சருடைய கொடும்பாவி மைசூர் மாநிலத்திலே கொளுத்தப்படுவதைப் பற்றிக்கூட நான் வருத்தப்படவில்லை. நான் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அந்தச் செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து அதைச் சில போர் நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே விளம்பரப்படுத்துகிறார்களே என்பதை எண்ணித்தான் நான் வருத்தப்படுகின்றேன். தமிழ் நாட்டில் “காவிரி நீர்ப் பிரச்சினையை நீ சீக்கிரம் தீர்க்கவில்லை, இன்னும் தீவிரமாகச் செயல்பட வேண்டும்” என்று சுட்டிக் காட்ட அதற்கு அடையாளமாக என்னுடைய கொடும்பாவியைத் தமிழக மண்ணிலே தமிழக மக்கள் கொளுத்தினால்கூட நான் வருத்தப்பட மாட்டேன். நாம் வேகமாகச் செயல்படவில்லை இன்னும் வேகமாகச் செயல்பட வேண்டுமென்று இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று என்னி மகிழ்ச்சியடைவேன். ஆனால் இம்மாதிரி செய்திகளைப் போடுகின்ற நேரத்திலே மகிழ்ச்சியுடன் போடுவது மாதிரி போடுகிறார்களே என்றுதான் வேதனைப்படுகிறேன். “நான் ஒருமுறை சொன்னேன், நமக்குள்ளே ஆயிரம் தகராறுகள் இருந்தாலும் வெளி மாநிலங்களுக்கு நம்முடைய மாநில உரிமைகளை விட்டுக்கொடுப்பதிலும் நம்முடைய மாநிலத்தின் மாண உணர்ச்சியை விட்டுக் கொடுப்பதிலும் நாம் கிஞ்சிற்றும் கட்சி மாச்சர்யங்களுக்கு ஆட்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதை நான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அதை இங்குள்ள உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் ஒரு பத்திரிகையில்—பத்திரிகையின் பெயரை வெளியிட விரும்பவில்லை—அந்தச் செய்தி எப்படி வெளியிடப்பட்டிருந்தது என்பதைப் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

“பெங்களூர் : 500 கன்னடத்தவர் ஒருவருடைய தலைமையில்—அவருடைய பெயரைப் படிக்க விரும்பவில்லை—முதன் மந்திரி கருணாநிதியின் மைசூர் எதிர்ப்பு கொள்கையை எதிர்த்து அவருடைய கொடும்பாவியை உணர்வலமாக எடுத்துச்சென்று எரித்தார்கள்.”

நான் மைசூர் எதிர்ப்புக் கொள்கையை உடையவனாக அவர்கள் கற்பனை செய்துகொண்டு செய்தியை வெளியிட்டிருந்தாலும் நான் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டேன். நான் மைசூர் எதிர்ப்புக் கொள்கையை உடையவனாக இருக்கிறேன் என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டிய குற்றச்சாட்டை இங்குள்ள பத்திரிகைக்காரர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு அந்தக் கருத்தினை ஏற்றுக் கொண்டு கருணாநிதியின் மைசூர் எதிர்ப்புக் கொள்கையை எதிர்த்து அவனுடைய கொடும்பாவி அங்கே கொளுத்தப்பட்டது என்று போடும்போது நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

கட்சி மாச்சர்யங்களை மறந்துவிட்டு எல்லாக் கட்சிகளும் இதிலே ஒருமித்த கோரிக்கையினை எழுப்பவேண்டுமென்று 1968-லே இருந்து பேசப்பட்டு வருகின்றது. அதன்படி எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களை அழைத்துப் பேசுவதும், பிறகு பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதும், நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடவேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்து 18 மாதங்கள் கழிவதும், பிறகு மீண்டும் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களைக் கூட்டுவதும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

ஊர்வலமாகப் போவதும், சட்டமன்றத்தில் தீர்மானம் போட்டு விட்டு அதை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பிவிட்டு அதன் பிறகும் எந்தவித முயற்சியும் எடுக்காமலிருந்தால் என்ன செய்வது? அதற்கு ஒரு கால கூட்டம் வேண்டாமா? என்றெல்லாம் இங்கு பேசிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் மற்ற உறுப்பினர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

இன்றையதினம் இங்கே இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கின்றது. மேலவையிலும் இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட இருக்கின்றது. இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது மேலவையிலும் பேரவையிலும் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும், அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும், உறுப்பினர்களும் பேசிய பேச்சுக்களின் சுருக்கங்களையும், நான் ஆற்றிய உரையின் சுருக்கங்களையும், அனைத்தையும் இந்தத் தீர்மானத்தையும் மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்து அவர்கள் இந்த மாதம் 15 நாட்களுக்குள்ளாகப் பதில் அனுப்பாவிட்டால் அதற்குப் பிறகு மீண்டும் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களுடைய கூட்டத்தைக் கூட்டி நாம் எந்தவித கிளர்ச்சியை நடத்துவதாக இருந்தாலும் அதற்கு ஒரு கூட்டவியை மத்திய அரசுக்கு அறிவித்துவிட்டு நடத்துவதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதை இந்த மன்றத்திலே உங்கள் முன்னால் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மைசூர் மாநில மக்களுக்கு எதிரியாக நம்மை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்கிற வேண்டுகோளை என்னுடைய சார்பாக மாத்திரமல்ல, இந்த மன்றத்திலே இருக்கின்ற எல்லாக் கட்சிகளின் சார்பாக மைசூர் மாநிலத்திலேயிருக்கின்ற பெருங்குடி மக்களுக்கு நான் தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், மகஜன் கமிட்டி அறிக்கையைப் பரிசீலித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லும் மைசூர் அரசு இதை ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று கேட்டார்கள். நான் டெல்லிக்கு 1½ ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சென்றிருந்தபோது மைசூர் மாநில நாடாளுகின்ற உறுப்பினர்கள் எல்லாம் என்னைச் சந்தித்தார்கள். அந்தச் சந்திப்பின் நோக்கம் மைசூர் அரசினுடைய நியாயமான வாதங்களுக்குப் பின்னால் நானும் நிற்கவேண்டும் என்பதாகும். அவர்கள் அப்போது பேசும்போது மகஜன் கமிட்டி நிறுவப்பட்டு அந்தக் கமிட்டி தீர்ப்பளித்த பிறகு அதற்குப் புறம்பாக நடத்தலாமா என்று கேட்டார்கள். நான் சொன்னேன், இந்தத் தீர்ப்புக்குப் புறம்பாகவோ ஒப்பந்தத்துக்குப் புறம்பாகவோ யாரும் நடக்கக் கூடாதென்பது நியாயம்தான் என்று சொன்னேன். நான் மைசூர் ஒப்பந்தத்தை மீறுகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு ஹண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல இன்னும் அவர்கள் மகஜன் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று எப்படி மத்திய அரசை நிர்ப்பந்திக்க மைசூர் அரசுக்கு உரிமை இருக்கிறதோ அதைப்போல நம்முடைய மாநில அரசுக்கு,



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

தமிழக அரசுக்கு ஒரு நியாயமான கோரிக்கையில் இந்தப் பிரச்சினையை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடவேண்டும் என்பதிலே ஏராளமாக உரிமைகள் இருக்கின்றன.

1943-லிருந்து இதுவரையிலும் மைசூரின் பல அறிக்கைகளில் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது குடகு மாநிலத்திலே லக்ஷ்மண தீர்த்தா அணை கட்டப்படும்போது அப்போது மைசூர் மாநிலத்தில் அந்த அணைக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பப்பட்டது. நீங்களும் சேர்ந்து குடகிலே அமைக்கப் போகிற லக்ஷ்மண தீர்த்தா அணைக்கட்டுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்புவர்கள் என்று மைசூர் அரசாங்கம் கேட்டது. இப்போது மைசூரும் குடகும் ஒன்றாகப் போனதும் தமிழ்நாட்டுக்குப் பாதகமாக ஹரங்கி அணைக்கட்டை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹேமாவதி திட்டத்திற்கு 1924-ல் ஒரு அறிக்கைத் தயாரிக்கப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டதென்று சொன்னார்கள். 1924-ல் மைசூர் அன்று தயாரித்த ஹேமாவதி பற்றிய அறிக்கையில் நமக்குச் சாதகமான பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. நடுவர் தீர்ப்பு என்றால் ஏன் பயப்படுகிறார்கள் என்று ஹண்டே அவர்கள் கேட்டார்கள். இதுதான் காரணம். அதிலே என்ன இருக்கிறது என்றால், அவர்கள் ஹேமாவதி அணையைக் கட்டினால்

'It is not possible to utilise the entire quantity as the Hemavathi river is a scheduled river governed by the Cauvery Agreement of 1924 between Mysore and Madras.

என்று அந்த அறிக்கையிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல; இன்னும் ஒரு முக்கியமான விஷயம்

'The project does not affect utilisation or inter-State interests. The Project is designed keeping in view 1924 agreement of Madras and Mysore Governments. The project comes under the purview of 1924 agreement'.

என்று இருக்கிறது. ஹேமாவதி அணையைப்பற்றி 1924-ம் ஆண்டு தயாரித்து ஹேமாவதி ரிசர்வாயர் பிராஜக்ட் என்ற இந்தப் புத்தகம் மைசூர் அரசால் அச்சடிக்கப்பட்ட புத்தகம். இதிலே 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தப்படிதான் ஹேமாவதி அணை கட்டப்படும், கட்டப்பட வேண்டும், தமிழ்நாட்டுக்குத் தரப்பட வேண்டிய லிமிடேஷன் ப்ளோ ரூல்ஸ் அண்டு ரெகுலேஷன்ஸ் இவ்வளவுக்கு பாதிக்காமல் அணை கட்டப்பட வேண்டும் என்கிற உறுதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிற புத்தகம் ஆகும். இது மைசூர் அரசினிடமிருந்து மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டதாகும்.

அடுத்து 1967-ம் ஆண்டு இன்னொரு சம்பவம் நடைபெற்றது. நம்முடைய தமிழ்நாட்டுடைய நீர்ப்பாசனத்துறை பொறியாளரும், மைசூர் நீர்ப்பாசன பொறியாளரும் மத்திய அரசின் நீர்ப்பாசன பொறியாளர் தலைமையில் கூடி ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள். அந்த ஒப்பந்தத்தில் மத்திய அரசு சி.டபிள்யூ.பி.சி. நீர்ப்பாசனத் துறை பொறியாளர் டி. பி. ஆனந்த் கையெழுத்திட்டு

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

இருக்கிறார். மைசூர் அரசின் சார்பாக மேக்டோம் கையெழுத்திட்டு இருக்கிறார். தமிழகத்தின் சார்பாக ஜே. ஈ. வாஸ் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார். அதிலே சொல்லி இருப்பது

'The Chief Engineer, Mysore, explained that the Mysore Government was fully prepared to honour the 1924 agreement and that the limit flow that is guaranteed therein would not be affected in any way by the Hemavathi Project'.

என்று சொல்லி கையெழுத்து போட்டிருக்கிறார். அடுத்தபடி அரசின் பொறியாளர் சொல்லுகிறார் :—

'The Chairman stated that this examination would be done by the C.W. and P. C. and that the contribution of Hemavathi river in the impoundable quantity will be determined from the available inflow data from 1940-41 onwards consistent with the conditions of the 1924 agreement. Suitable proportion factors will have to be fixed by joint gaugings between Mysore and Madras. Rules of regulation should also be framed by the two Governments in due course.

இந்த அளவுக்கு நல்ல ஆதாரங்கள் நம்மிடத்தில் இருக்கின்றன. அந்தக் காரணங்களாலேதான் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடவேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற நேரத்தில் மைசூர் அரசு தன்னிடத்தில் நியாயங்கள் இல்லாத காரணத்தாலே 1967-ம் ஆண்டு வரையில் 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை நாங்கள் மதிக்கிறோம், அதற்குப் பாதகம் இல்லாமல்தான் இந்த அணைகள் கட்டப்படும் என்று கூறியவர்கள், 1968-ல் ஹேமாவதி அடிக்கல்நாட்டு விழாவைத் தமிழக அரசின் இசையையும் முன் ஒப்புதலையையும் பெறாமல், மத்திய அரசின் முன் அனுமதியையும் பெறாமலும் நடத்தினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் கட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழக அரசு இதைக் காணவில்லை.

மதிப்பிற்குரிய ஹண்டே அவர்கள் கூறியபடி அன்றைக்கு மைசூரில் முதலமைச்சராக இருந்தவர் வீரேந்திரபட்டில். அவர்கள் காங்கிரசு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். கழக அரசு அப்போதும் அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்க வேண்டாம் என்ற அளவில் தான் தமிழக அரசு அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களையும் கூட்டி மிகுந்த நிதானத்தோடும், இரண்டு மாநிலங்களுக்கும் உள்ள உறவுகளுக்கு எந்தவிதமான ஊனமும் ஏற்படக்கூடாது என்ற முயற்சியோடும் பல்வேறு காரியங்களில் ஈடுபட்டது, பேச்சு வார்த்தை நடத்தியது. அதை இந்த மன்றத்தில் உள்ள உறுப்பினர்களும் பொதுமக்களும் மிக நன்றாக அறிவார்கள். இதற்கு பிறகு 1968-ல் அணைக்கட்டுக்கு அடிக்கல் நாட்டு விழா நடத்தியதற்குப் பிறகு மைசூர் சட்ட மன்றத்தில் பேசிய முதலமைச்சர் வீரேந்திர பட்டில் அவர்கள் 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை மைசூர் அரசு மதிக்காது என்று சொன்னார்கள். இந்த அணைக்கட்டு அடிக்கல் நாட்டு விழா வரை மதிக்கப்பட்டு வந்த 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை, 1962-ல் மத்திய அரசின் பொறியாளர் முன்னிலையில் தமிழக மைசூர் மாநிலங்களின் பொறியாளர்கள் கையெழுத்திடுகின்ற நேரத்தில் மதிக்கப்பட்ட



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை மைசூர் சட்டசபையில் முதலமைச்சர் இனி அது மதிக்கப்படமாட்டாது என்று தட்டிக்கழிக்கிறார். இதைக் கேட்டு திடுக்கிட்ட அதிர்ச்சிக்குள்ளான தமிழக அரசு உடனடியாக மத்திய அரசிற்கு எழுதி அதன் உதவியை நாடியது. நம் முறையீடுகள் மத்திய அரசிற்கு சென்றன. அதற்குப் பிறகு மத்திய அரசு உடனே தலையிட்டு மைசூர் அரசு இந்த அணைகளைக் கட்டக்கூடாது, நிறுத்தி வையுங்கள், பேச்சுவார்த்தையில் முடிவு காணுகிற வரையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட வேண்டும் என்று எழுதியிருப்பதாகத் தகவல் தந்தார்கள்.

அப்போதுகூட சென்னையில் உள்ள பத்திரிக்கைகள் மத்திய அரசு மைசூர் அரசிற்கு உத்தரவு போடுவதை எதிர்க்கிறோம் என்ற அளவில் எழுதியதை மறந்து விடவில்லை. பெங்களூரில் அந்தப் பத்திரிக்கை விற்பனையாக வேண்டும் என்ற விற்பனை நோக்கத்தோடு எழுதியது. அதைப்பற்றி எல்லாம் அதிகமாகப் பேச விரும்பவில்லை.

அப்போது மைசூர் அரசிற்கு மத்திய அரசு இட்ட ஆணை தொடர்ந்து மீறப்பட்டு வந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் நானும், நம் அமைச்சர் பெருமக்களும், கேரளத்து முதல்வரும், மைசூர் முதல்வரும் மத்திய அமைச்சர் திரு. கே. எஸ். ராவ் அவர்களோடு பேசுகிற நேரத்தில் எல்லாம் எல்லாவற்றையும் பேசி விட்டு கடைசியாக வீரேந்திர பட்டமல் அவர்கள் 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன் என்றுதான் கூறுவார். நான் சொன்னது இப்போது இருக்கிற ஒப்பந்தத்தின்படி இன்றுள்ள சூழ்நிலைப்படி எங்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட விமிட் ப்ளோஸ் தந்தாக வேண்டும், அந்த விமிட் ப்ளோஸுக்கு ஆபத்து இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை நான் வலியுறுத்தி இருக்கிறேன் இந்த மாமன்றத்திலும் சரி, அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்கள் இதுபற்றி பேச கூடி இருந்த நேரங்களிலும் சரி.

விமிட் ப்ளோஸ் ஏதோ கோட்டை விட்டு விட்டு வந்தது போல தெரிகிறது என்று திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். விமிட் ப்ளோஸில் தவறு ஏற்பட முடியாது. மைசூர் ஒன்றும் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் இல்லை. நாமும் வெகுதூரத்தில் இல்லை. இன்றைக்கு கிருஷ்ணராஜசாகரில் உள்ளது போல் நம் பொறியாளரும் இருப்பார். அவர்கள் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த பொறியாளரும் இருந்துகொண்டிருப்பார். ஆகவே யாரும் அதிலே பொய் கூறி தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. தவறு செய்து விட முடியாது. அந்தக் காரணத்தாலே நமது விமிட் ப்ளோஸ் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. இந்த விமிட் ப்ளோஸுக்கு எந்த ஊனம் வந்தாலும் இந்த அணைக்கட்டு திட்டங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று திட்டவாட்டமாக கூறி இருக்கிறோம்.

இங்கே ஆளும் கட்சித் தரப்பிலும் எதிர் கட்சித் தரப்பிலும் பேசியவர்கள் தேர்தலுக்காக மைசூர் பிரச்சினையில் மத்திய அரசு காலம் கடத்துகிறது என்று சொன்னார்கள். அது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். உண்மை அல்லாமலும் இருக்கலாம், ஆனால்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

இதிலே நான் கருதுவது எல்லாம் தேர்தல் நடந்த நேரத்தில், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி கூறுவது போல, மைசூர் மாநிலத்தில் பெங்களூருக்கு வந்து பேசிய இந்திரா காந்தி அவர்கள் மைசூர் தமிழ்நாடு காவிரி நீர் பங்கிட்டு பிரச்சினையை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுவதாக இருக்கிறேன் என்று சொன்ன பிறகுதான் மைசூர் நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் இந்திரா காந்தி காங்கிரஸ் பெரும் வெற்றி பெற்றது என்பதை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. தேர்தல் சமயத்தில் ட்ரிப்ப்யூனலுக்கு விடப் போகிறேன் என்று சொன்ன பிறகும் அவர்கள் இவ்வளவு பெரிய வெற்றி பெற்ற பிறகும் ஏன் பயப்படுகிறார்கள் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை; அவர்கள் பெற்ற வெற்றியில் அவர்களுக்கே நம்பிக்கை இல்லையா என்று நாம் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. ட்ரிப்ப்யூனலுக்கு விடப்போகிறேன் பெங்களூரில் எடுத்துச் சொன்ன பிறகும் அங்கே மறுபடி தேர்தலுக்குப் பயப்படுகிறார்கள் என்ற வாதத்தில் பொருள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னதைப் பற்றி சொல்லுகிறார்கள். நான் சி. எஸ்.க்காக வக்காலத்து வாங்கவில்லை. அவரே வக்கீல். சி. எஸ். என்ன சொல்லி இருக்கிறார் என்றால் தேர்தல் முடிந்த பிறகுதான் கவனிக்கப்படும் என்றார். ஏதோ இது மத்திய அரசிலிருந்து இந்திரா காந்தி பேசியது போல நான் கருதவில்லை. அவர் சொல்லி இருப்பது தேர்தல் முடிந்த பிறகு தேர்த் தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் வந்த பிறகு அவர்களோடு பேசி முடிவு காணலாம் என்ற கருத்தில்தான் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அனைத்துக் கட்சி தலைவர்களும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. நாங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அந்தக் கருத்தை அவர்கள் தன்னுடைய கட்சிக்காக பேசிய கருத்தாகத்தான் எடுத்துக்கொள்கிறேன்.

கட்சி சார்பற்ற முறையில் இந்தப் பிரச்சினையை அணுக வேண்டும் என்று டாக்டர் ஹாண்டே குறிப்பிட்டதை அடுத்து சொன்ன கருத்து இன்றைக்கு புதிய காங்கிரசு கட்சியினுடைய அரசு ஏற்பட்ட பிறகு மைசூர் மாநிலத்தில் ஒரு தர்மசங்கடமான நிலை ஏற்படலாம். மத்தியில் புது காங்கிரசுடைய ஆட்சி. மைசூரில் பழைய காங்கிரசுடைய ஆட்சி. இந்திரா காந்தி அரசு நி.மு.க. ஆதரவுடன் இயங்கி வருகிறது. ஆகவே இந்திரா காங்கிரசுக்கு எதிராக பழிச் சொல் வருமே என்று தேர்தலுக்காகக் காத்திருந்தால் அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இன்றையதினம் நம்முடைய நிலைமை என்ன? மத்திய அரசின் உத்தரவை மத்திய அரசே மீறுகிற துர்ப்பாக்கியமான நிலைமை. டில்லியில்தான் போட்ட உத்தரவை மைசூரில் அவமதித்துக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இப்போதுதான் நாம் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டில் இவர்களுக்கு எல்லாம் உண்மையில் நம்பிக்கையிருக்கிறதா என்ற சந்தேகத்திற்கு ஆளாக வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னார்கள். இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்குப் பாதகம் இல்லாத வகையில் நீங்கள் பெரிய போராட்டம் நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். போராட்டம் என்பதாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொடங்கினால் எங்கே அது ஒரு பெரிய போராட்டமாக எழுச்சி பெற்று பிரிவினையில் போய் அமைந்து விடுமோ என்ற எண்ணத்தில் சொன்னார்கள்.

பிரிவினை பேசிய நாம் இன்றைக்கு மத்திய சர்க்காரின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நடக்கிறோம். மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருகிற நேரத்தில், மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முழுக்கம் எழுப்புகிற நேரத்தில் முறைப்படி எந்த எந்த வகையில் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்பதை ஆராய ராஜமன்னார் குழுவை அமைத்தோம். அவர்கள் சில சிபார்சுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதை நாம் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆனாலும் அதே நேரத்தில் இன்று இருக்கின்ற சட்டத்திட்டங்களின்படி மத்திய அரசின் அதிகாரங்களுக்கு கட்டுப்பாட்டே நடக்க வேண்டுமென்ற பண்பை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். இந்த அரசு பெற்றிருக்கிறது. அதற்கு அடையாளம்தான் மேலவையில் கூட எடுத்துச் சொன்னேன். வீராணம் திட்டத்திற்கு 1½ ஆண்டு காலம் மத்திய அரசின் அனுமதி கிடைக்கிற வரையில் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். இது எந்த மாநிலத்தையும் பாதிக்கவில்லை, நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தது, நாங்களே ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம் என்பதாக அவசரப்பட்டு அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட வில்லை.

அதேபோல மேலவையில் சொன்னேன்—அந்தக் கோட்டையைச் சுற்றி புல் பூண்டுகள் செதுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னதற்கு மத்திய அரசின் அனுமதியைப் பெற்றே செய்ய வேண்டும் என்று அதிகாரி சொன்னார். ஆகவே மத்திய அரசின் உதவி அமைச்சர் இங்கே வந்திருந்தபோது அவரை அழைத்துப்போய் அந்தப் புல் பூண்டுகளைக் காட்டி, அதைச் செதுக்க அனுமதி தரவேண்டும் என்று கேட்டு, நான்கைந்து கடிதம் எழுதி, ஞாபகப்படுத்தி, “புல்பூண்டு களைச் செதுக்க அனுமதி கொடுத்தோம் போ” என்று அவர்கள் அனுமதி அளித்த பிறகுதான் புல்பூண்டுகள் இப்போது செதுக்கப் பட்டு, கண்ணைக் கவரும் வண்ண மலர்கள் கொண்ட பூங்கா தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றது என்கிற நிகழ்ச்சியை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த அளவுக்கு மத்திய அரசின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு பணிந்து நடக்கிறோம். அடங்கி நடக்கிறோம். அடக்க உணர்ச்சியைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆனால் 25 கோடி, 30 கோடி என்பதாக—ஹேமாவதி, கபினி, ஹரங்கி, சொர்ணவதி ஆகிய பல்வேறு அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை, தமிழ் நாட்டைப் பாலைவனம் ஆக்கக்கூடிய பயங்கரமான திட்டங்களை

காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல்  
குறித்தும், மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறை  
வேற்றுவதைத் தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

மைசூர் அரசு மத்திய அரசின் ஒப்புதலைப் பெறாமலே, மத்திய அரசின் சிபார்சின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட கவர்னர் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் செய்கிறார்கள் என்றால் நாட்டு நிலைமை என்ன?

பாலாறு மைசூர் அணைக்கட்டால் பாழாய்ப் போய்விட்டதை மறந்துவிடக்கூடாது. ராணிப்பேட்டில் பாலாறு படுகை ஓரத்தில் 9 லட்சம் மரங்கள் இருந்தன என்று கணக்கிட்டு, நடந்த மகாயுத்தத் தின்போது 3 லட்சம் மரங்கள் வெட்டப்பட்டு விறகாகக் கொடுக்கப் பட்டன என்றெல்லாம் சரித்திரம் படித்தவர்கள் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பாலாறு இன்றையதினம் பாழாறாக மாறியிருக்கிறது.

காவிரியில் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறபோது பலபேருக்கு இது எவ்வளவு பயங்கரமான பிரச்சினை என்று புரியாமல் இருக்கலாம். அதன் உண்மைத் தத்துவம் தெரியாமல் இருக்கலாம். பாலாறை எண்ணிப் பாருங்கள். அதில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிய காலம் ஒன்றுண்டு. இன்றைக்கு வெறும் மணல் வெளியாகக் கிடப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதைப்போல இன்றைக்கு மைசூர் அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறபடி அணைக்கட்டுகளை எல்லாம் கட்டி விட்டால் சகாரா பாலைவனத்தைப்போல காவிரி நதியும் மணல் ஆறாகப் போய்விடும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

இலக்கியங்களில் எல்லாம் காவிரியைப் பற்றி வருணித்திருக்கிறார்கள். அது சம்பந்தப்பட்ட வரலாறுகளை எல்லாம் உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள்

மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப மணிப்பூ வாடையதுபோர்த்துக் கருங் கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி காவேரி என்று அழகுறப் பாடிக் காட்டினார்கள். மைசூர் அரசு இந்த அணைகளைக் கட்டிவிட்டால் அங்கே மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்பதைப் பார்க்க முடியாது. மணிப்பூ வாடையை நுகர முடியாது.

கிழக்கு பாகிஸ்தான் அகதிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் உலக நாடுகளை எல்லாம் உதவி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாமோ நாளைக்கு அகதிகளாக மாறிவிடக்கூடிய தமிழ்நாட்டு மக்களை ஆபத்தில் இருந்து காக்க உங்கள் உதவியைத் தாருங்கள் என்று அந்த அம்மையாரைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த உணர்ச்சியை அம்மையார் அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆளும் கட்சியின் சார்பில் பேசிய திரு. கோவை செழியன், திரு. கணபதி அவர்கள் சொன்னார்கள். “நாம் தற்கொலைப் படையாக இருப்பதற்கும் தயாராய் இருக்கிறோம். எந்த யுகத்தத்திற்கும் தயாராய் இருக்கிறோம்” என்றார்கள். அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டால் இதுபோல சட்டமன்றத்தில் ஒரு தீர்மானம் போட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அனைத்துக்கட்சித் தலைவர்களின் கூட்டத்தைக் கூட்டிப் பேச வேண்டியதில்லை. அவை அவர் களுடைய உள் உணர்ச்சிக்கு அடையாளமான வார்த்தைகளே தவிர



1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். எதிர்கால தமிழகத்தை எண்ணிப்பார்த்து, கவலையால் குமைந்த உள்ளத்தில் பிறந்த நல்முத்துக்கள் என்ற அளவில் அவைகளை நான் எண்ணுகின்றேனே அல்லாமல் இந்த உணர்ச்சிகள் மத்திய அரசின் மீது பகைமையோ, அண்டைய மாநில அரசின் மீது பகைமையோ ஆகத் திருப்பப்படும் என்று பொருள் இல்லை. பேசிய உறுப்பினர்களே அப்படி நினைத்துப் பேசியிருக்கமாட்டார்கள்.

ஆனாலும் இது சாதாரணப் பிரச்சினை அல்ல என்று திரு. இராம அரங்கண்ணல் குறிப்பிட்டதுபோல, நமது திரு. பெருமாள் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல இயற்கையிலே இது புயங்கரமான உருவம் எடுத்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. மறைக்க முடியாது. நமது அம்மையார் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியதுபோல இன்றைக்கு மத்திய அரசு மாநில அரசின் சில கொள்கைகளை கொஞ்சம் கசப்போடுதான் அணுகுகிறார்கள் என்பதை நான் மறைக்க விரும்பவில்லை. அப்படிச் சில நடைமுறைகள் இன்றைக்கு இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அத்தனை பிரச்சினைகளையும் தேர்தல், தேர்தல் கால ஒப்பந்தங்கள் ஆகியவற்றோடு—ஒன்றோடொன்று இணைத்துப் பார்ப்பது சரியான வாதமாகாது.

இவை எல்லாம் ஒரு அரசுக்கும் இன்னொரு அரசுக்கும் இருக்கக் கூடிய கருத்து வேறுபாடு என்று பார்க்கவேண்டுமே சுவீர ஒரு கட்சிக்கும், இன்னொரு கட்சிக்கும் இருக்கிற வேறுபாடாகப் பார்க்கக் கூடாது.

வேறாவதி திட்டத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியவர் திரு. வீரேந்திர பட்டில்—அவர் பழைய காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர்—ஆகவே அதற்காக இங்கே உள்ள பழைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைக் குறை சொல்ல வேண்டுமென்று குறை சொன்னதில்லை. அது தமிழக அரசுக்கும், மைசூர் அரசுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கிற தகராறு என்ற அளவில்தான் பார்த்தோம். உண்மையில் இது மைசூர் அரசுக்கும், தமிழக அரசுக்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள தகராறே தவிர மைசூர் மாநில மக்களுக்கும், தமிழக மக்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள தகராறு அல்ல. இந்த இரு அரசுகளுக்கும் இடையே எழுந்துள்ள தகராறில் மத்திய அரசு தலையிட்டு உடனடியாக நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்று நாம் கோருகிறோம். இந்தத் தகராறில் தலையிட மத்திய அரசு மறுக்கிறது. மாநில அரசின் கருத்துக்களை அலட்சியப்படுத்துகின்றது. பிறகு பார்க்கலாம், பிறகு பார்க்கலாம் என்பதாக பிரச்சினைகளை ஒத்திவைக்கின்றது. நமது உணர்ச்சிகளைச் சரியான முறையில் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலைமை அங்கே இருக்கிறது.

அமைச்சர் மாதவன் அவர்களும், சாதிக் பாட்சா அவர்களும் டெல்லிக்குச் சென்று திரு. கே. எல். ராவ் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார்களே, அங்கே என்ன பேசப்பட்டது, அதை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கோருகிறேன் என்பதாக ஓர்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

உறுப்பினர் சொன்னார். அதை நான் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் விளக்கி இருக்கிறேன். அதைப்பற்றி வேறு விவரங்களை நான் இங்கே சொல்ல விரும்பவில்லை.

திரு. கே. எல். ஆர். அவர்கள் அப்போது சொன்ன கருத்துக்களை யாவது மறுபடியும் இதுவரை எழுத்து மூலம் ஊர்ஜிதப்படுத்தியிருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. அப்படி எதுவும் செய்யாது காலம் தாழ்த்தி வருகிறார்கள். அதன் காரணம் நமக்குப் புரியவில்லை.

ஆனால் இன்றையதினம் வேறு ஒரு செய்தி பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. மாநில அரசு தவறு செய்தது, முதல் அமைச்சர் தவறு செய்துவிட்டார், இந்திரா காந்தி அம்மையார் முதல் அமைச்சர்களை எல்லாம் கூட்டி மாநில சுயாட்சி பற்றி விவாதிப்பதாகச் சொல்லவில்லை—அவர்கள் கடிதம் எழுதியது ஏ. ஆர். ஸி. கமிஷனைப் பற்றித் தான் என்பதாக ஒரு அதிகாரி சொல்லியிருக்கிறார். நண்பர் ஹாண்டே அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு இன்றைக்கு அரசியல்வாதிகள் அதில் இருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள அதிகாரிகளை விட்டு மறுப்பு விடச் சொல்கிறார்களோ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் எழுதிய கடிதத்தை வைத்துப் பேசுகின்றேன். அந்தக் கடிதத்தில் என்ன இருக்கிறது? சந்தேகம் இருந்தால் யார் வேண்டுமானாலும் இந்தக் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்க்கலாம்.

These are important issues and we intend to consult all Chief Ministers

என்று சொல்லும்போது எவை எல்லாம் முக்கியமான பிரச்சனைகள்? அவர்கள் கடிதம் எதற்காக எழுதினார்கள்?

I have received your letter of 15th June with which you have sent me a copy of the report of Centre-State Relations, Enquiry Committee

என்பதாக அவர்களே நாம் அனுப்பி வைத்த ராஜமன்னார் குழு அறிக்கைக்குப் பதில் எழுதினார்கள். அதில்

Your Government will probably examine the recommendations of this Report

என்று குறிப்பிட்டு விட்டு,

As you know the Administrative Reforms Commission also went into this question

என்று சொல்லிவிட்டு

It has already submitted a report and it is under consideration. If the views of your Government are made available to us, they will also be taken into account.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களே, These are important issues.



காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும், 299  
மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத்  
தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

என்று குறிப்பிட்டிருப்பது, ராஜமன்னார் கமிட்டி அறிக்கையைப் பற்றியா, அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் ரிபார்ம்ஸ் கமிட்டி அறிக்கை என்று பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறதே, அதைப்பற்றியா? ஒரு வேளை நான் குறைந்த ஆங்கில அறிவு பெற்றவன் என்ற காரணத்தால் அந்த வகையில் கூறுகிறார்களோ, என்னவோ? கடிதத்தை எழுதிவிட்டு, டெல்லி வட்டாரத்து அதிகாரிகள் இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்றால், நம்முடைய பத்திரிகைகளுக்கெல்லாம் ஒரே குஷி. இந்திரா காந்தி அவர்களின் கடிதத்தைக்கூட அவர்கள் போடுவதில்லை. டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் தர்மவீராவைப்பற்றிச் சொன்னார்களே, அது போல இந்திரா காந்தி அம்மையார் “முதலமைச்சர்களின் மாநாட்டைக் கூட்டுகிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டு, பின்னர் அதிகாரிகள், அப்படியெல்லாம் இந்திரா காந்தியம்மையார் முதலமைச்சர்களின் மாநாட்டைக் கூட்டப் போவதில்லையாம் என்று சொல்வது நம்முடைய பத்திரிகைகளுக்கெல்லாம் ஒரே குஷி. “முதலமைச்சர்களின் மாநாட்டைக் கூட்டப் போவதில்லையாம், கருணாநிதிக்கு ஆப்பு” என்றெல்லாம் பத்திரிகைகள் போடக்கூடும். ஒரு பத்திரிகையை மட்டும் சொல்லவில்லை, பல பத்திரிகைகள் இதை ஒரு பெரிய விழாவாகவே கொண்டாடியிருக்கிறார்கள்.

DR. H. V. HANDE: The Prime Minister might have said that she wanted to consult the Chief Ministers. But that does not mean that she wants to have a Chief Ministers' conference. Probably that is the misunderstanding.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர்களைக் கலந்து பேசுவதென்றால், தனித்தனியாகப் பேசுவது என்று அர்த்தம் அல்ல. அவர்களே மறுத்தால்கூட நான் கவலைப்படப் போவதில்லை. இந்திரா காந்தியம்மையாரே மறுத்திருந்தாலும் என்னுடைய வாதம் இன்னும் வலுப்பெறுமே அல்லாமல், குறைவுபடாது. மாநிலங்களுக்குக் கடிதம் எழுதுகின்ற உரிமைகூட கொடுக்கவில்லை என்று அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வேனே தவிர, வருத்தப்படப் போவதில்லை. நேற்று முன்னாள் பாராளுமன்றத்தில் பெட்ரோலிய அமைச்சராக இருந்தவர் திரு. சேத்தி, மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை எவ்வளவுதூரம் மதிக்கிறது என்பதைக் கூறுகிறார். அதாவது,

Refuting the charge that the State Chief Minister was not shown due respect during inauguration of the Madras Refinery என்று திரு. சேத்தி, பெட்ரோலிய அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார்.

அப்போது அமைச்சராக இருந்தவர் திரு. திருகுணசென் என்பவர். அக்டோபர் இரண்டாம் தேதியன்று, அதாவது மகாத்மா காந்தி பிறந்த நாளன்று 1969-ம் ஆண்டு அவர் ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அதாவது,

October 2, 1969.

While I am looking into how misunderstanding arose which had given you reason to believe that those who organised the function had failed to inform you and other Ministers of your

300 காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும்,  
மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத்  
தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 8]

State, I am writing once again to convey my most sincere apologies for your having had occasion to feel that you were not invited; whatever may be the reasons for this, I now try to assure you and your Government of my highest consideration at all times.

With regards,

Yours sincerely,  
(Signed) Triguna Sen.

என்று கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். இவைகளையெல்லாம் நான் கூறுவதற்குக் காரணம், மாநில அரசின் உணர்வுகளை, மத்திய அரசில் இருப்பவர்கள், தாங்கள் மத்திய அரசில் இருப்பதால் அவற்றையெல்லாம் மறுத்துவிடுவது, மட்டப்படுத்திவிடுவது என்பதெல்லாம் சரியான போக்கு அல்ல என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன். அவர்களைப்போல நாம் நினைத்தாலும் செய்யலாம். இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஊறு நேருமே என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல், மைசூரைப்போல் 25 கோடி ரூபாய் செலவிடாவிட்டாலும், சின்னஞ்சிறு விஷயங்களை மத்திய அரசைக் கேட்காமலேயே நாம் நினைத்தால் செய்துவிட முடியும். அப்படிச் செய்ய முடியும். நாம் ஏன் பொறுமையைக் காட்டுகிறோம்? இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஊறு விளைவிக்கக்கூடாதே, ஒருமைப்பாடு கெட்டுவிடக் கூடாதே, மைசூர் மாநிலத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் வன்மையான போர் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாதே என்பதால்தான் நாம் இவ்வளவு பொறுமை காட்டுகிறோம்.

மைசூர் மாநிலத்தில் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்கிற வகையில் விஷயங்கள் விளக்கிச் சொல்லப்படாத காரணத்தால்தான் சில உணர்வுகள் மைசூர் மாநில மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். மைசூரில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு அரசு இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும், இந்திரா காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர்கள், மற்ற கட்சிகள் எல்லாம் ஒருங்குகூடி 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தம், 1892-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. எந்தெந்த அளவுக்கு நாம் கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம்? 1964-ல் ஹேமாவதி அணைக் கட்டுவதற்காக உடனடியாக தயாரித்த அறிக்கை என்ன என்பவற்றையெல்லாம் மைசூர் மக்களிடத்தில் சொன்னால் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களா? மைசூர் மாநிலத்தில் உள்ளவர்களை அரசியல் வியாதிகளுக்குப் பயன்படுத்துகிற காரணத்தால் அம்மக்களுக்கு தமிழகத்தைப் பற்றியும், தமிழ்நாட்டு கட்சிகளைப் பற்றியும், தமிழக மக்களைப் பற்றியும் கசப்பான எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தயவுசெய்து கர்நாடக மக்கள்—மைசூர் மாநில மக்கள்—தங்களுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அனைவரையும் மிகுந்த பணிவோடு கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம் முன்னால் வைத்திருக்கிற தீர்மானத்தை நாளை மறுநாள் டெல்லிக்கு அனுப்ப இருக்கிறோம். இதுவரையில் நம் எண்ணங்களை, நம்முடைய வேண்டுகோளை அலட்சியப்படுத்தியதுபோல் அல்லாமல், காலங்கடத்தியதுபோல் அல்லாமல் மிகுந்த பரிஷோடும், பெருமிதத்



காவிரி நீர் தகராறுகளை நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுதல் குறித்தும், 301  
மைசூர் அரசு தொடர்ந்து திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைத்  
தடை செய்வதின் அவசியம் குறித்தும்

1971 சூலை 8]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

தோடும் உணர்ந்து இந்திய சர்க்கார் நீர்ப்பாசன அமைச்சர் திரு. கே. எல். ராவ் அவர்களும், மத்திய அமைச்சர்களும், இன்னும் மைசூரிலிருந்து வந்து மத்திய அமைச்சர்களாக இருக்கிறவர்களும் நன்கு ஆராய்ந்தறிந்து, தமிழகத்திற்குப் பாதகம் ஏற்படாத அளவில் முடிவை எடுத்து அறிவிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். இன்னும் அவர்களிடமிருந்து நமக்குச் சாகமான பதிலை, “நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடப்படும்” என்ற பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அந்தக் காரணத்தினால்தான் நண்பர்கள் எல்லாம் பேசிய கோபத்தை, ஆத்திரத்தை, வெடிகுண்டு வைத்து தகர்த்தெறிவோம் என்பவையையெல்லாம் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அந்த முறைக்கு நாம் ஏற்றவர்கள் அல்ல. தமிழ்நாட்டு மக்கள் காட்டுமிராண்டுகளாக ஆகிவிடக்கூடிய அளவுக்கு அவை போய்விடக்கூடாது. தமிழ்நாட்டு மக்கள் வேதனைப் புழுதியில் எறியப்பட்டிருக்கக்கூடாது என்பதற்காக இந்த முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்கிறோம். எங்கள் பொறுமையைச் சோதிக்காதீர்கள். எங்கள் அடக்கத்தை அலட்சியப்படுத்தாதீர்கள். எங்களுடைய பண்பை பரிகாசத்திற்கு உட்படுத்தாதீர்கள். மத்திய அரசிடமிருந்து நல்ல முடிவின், நல்லவிதமான தீர்ப்பின், தமிழ்நாடு எதிர்பார்க்கிறது என்று கூறி, வழிமொழிந்து பேசிய அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் இதயமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த மன்றத்தின் சார்பில் இந்தத் தீர்மானத்தை ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானம் ஒருமனதாக நிறைவேறுகிறது என்று சருதுகிறேன்.

தீர்மானம் ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இந்த அளவில் முடிவுற்று, மீண்டும் பேரவை நாளைக் காலை 9 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒற்றி வைக்கப்பட்டது.